

KUNIGAS
ANTANAS
ALEKSANDRAVIČIUS

KUNIGAS ANTANAS ALEKSANDRAVIČIUS
(1917-1943-1987)

TEATLYGINA VIEŠPATS AMŽINYBĖJE VYSKUPUI
JUOZUI TUNAIČIUI, LYDĖJUSIAM MALDOMIS, PATARI-
MAIS IR PALAIMINIMU BEI VISIEMS, PRISIDĖJUSIEMS
PRIE KNYGELĖS IŠLEIDIMO

SUDARĖ: NATALIJA BUCEVIČIŪTĖ
RASA KRIŽINAUSKAITĖ

ISBN 978-609-452-022-8

KUNIGO ANTANO BIOGRAFIJA

Kunigas Antanas Aleksandravičius gimė Pirmojo pasaulinio karo metu. Jo tėvai buvo išvaryti iš namų ir nublokšti netoli Kijevo, kai 1917 m. liepos 17 d. Taraščio mieste (maždaug 100 km nuo Kijevo) gimė Antanas. Iš viso šeimoje augo 12 vaikų. Motina sakė, jog aplinkybės buvo tokios sunkios, jog visa širdimi naujagimį paaukojo Dievo Motinai. Po karo šeima grįžo į Lietuvą ir apsigyveno Alytaus apskrityje Kalesninkų kaime, netoli Simno. Pradžios mokyklą Antanas baigė Simne. Tėvai gyveno neturtingai, todėl jį globoti paėmė tėvo sesuo Onutė, kuri tarnavo Marijampolėje ir priklausė Marijos tarnaičių draugijai. Baigęs gimnaziją, 1938 metais, Antanas įstojo į Kauno kunigų seminariją. Kunigystės šventimus gavo 1943 m. birželio 6 d. Pirmoje Alytaus apskrities Rumbonių parapijoje dirbo vos 3 mėnesius. Po karo buvo paskirtas į Miroslavą, kur dirbo 1944 - 1949 metais. Tuo metu, nors ateizmas į tautos gyvenimą jau leido pragaištingas šaknis, kun. Antanas sugėbėjo susitarti su Miroslavo septynmetės mokyklos direktoriumi, kad pirmoji pamoka mokiniams būtų tikyba. Kunigo veikla atkreipė valdžios dėmesį. Pradėjo persekioti KGB.

1949 m. balandžio mėn. perkeliamas į Marijampolę, ir, netrukus, birželio 8 d., areštuojamas. Kratos metu, kaip ir kiti kunigai, patyrė nežmonišką pasityčiojimą. Buvo išluptos dantų plombos, rožinis nusviestas į šiukšlių dėžę, išpjauštos drabužių sagos. Prasidėjo kelias į Golgotą... Stotys, kameros - Alytuje, Kaune, Vilniuje. Tardymo metu bandoma užverbuoti, primetami kaltinimai, kad kunigas teikė pagalbą partizanams, užsiėmė kontrevoliucine veikla prieš Tarybų Sąjungą. Kameronose buvo nuolat laikomas su kriminaliniais nusikaltėliais. Be jokio teismo buvo paskelbtas nuosprendis pagal 58 straipsnį - bausmė 10 metų kalėjimo. Prasidėjo sunkus kelias į Karagandą, vėliau Omską. Ten dirbo statybininkų brigadoje, vėliau tapo dažytoju. Savo sąžiningumu, meile visiems atkreipė daugelio dėmesį. Kiek buvo įmanoma, dirbo sielovados darbą - aukojo šv. Mišias, teikė sakramentus, malda ir žodžiu žadino kalinių, net labiausiai kritusių į depresiją, viltį. Vėliau jam buvo paves-ta dažyti viršininkų butus, todėl galėdavo išeiti už spygliuotų vartų. Taip susipažino su Pavolgio vokiečiais tremtiniais.

Atėjo 1956 metų birželis. Tikrinamos kalinių bylos. Kun. Antano Aleksandravičiaus bylos lageryje nebuvo. 1956 m. birželio 26 d. išleidžiamas į „didžiąją zoną“ ir gauna teisę grįžti

į Lietuvą. Kadangi jau buvo užmezgęs ryšius su Pavolgio vokiečiais katalikais, kurie jo labai laukė, nes keliasdešimt metų nebuvo matę kunigo, iš karto vyksta pas juos. Prasideda sudėtingas sielovados darbas - šv. Mišių aukojimas, ligonių, krikšto sakramentų teikimas, rengimas Pirmajai Komunijai. Tenka keliauti iš vienos vietos į kitą. KGB nesnaudžia. Ir štai budintys žmonės praneša, kad visose stotelėse, iš kurių galima išvykti, laukia patruliai, apsupties žiedas nuolat siaurinamas... Kun. Antaną ruošiasi suimti. Už tokius darbus gresia dar ilgesnis kalinimas. Vilties pasprukti beveik nėra. Staiga pasirodo pašto malūnsparnis. Žmonės pilotą paperka, ir šis kunigą Antaną išgelbsti - nuskraidina ten, kur prašo. Kunigas skubiai išvyksta į Lietuvą ir pora savaitių dirba Simno parapijoje. Paskyrimą gauna vėl į Miroslavą, kur nuo 1956 m. rugpjūčio 15 d. iki 1960 m. gruodžio 30 d. tęsia pastoracinį darbą. Vėliau dirba Patilčiuose (1960 12 30 - 1961 06 20), Sasnavoje (1961 06 21 - 1966 06 21). Slavikai buvo paskutinė parapija. Joje darbavosi nuo 1966 m. birželio 22 d. iki mirties, t.y. 1987 m. rugpjūčio 5 d.

Kunigas Antanas, atvykęs dirbti į Slavikus, turėjo aptarnauti ir Valakbūdžio parapiją, kurią vyskupas R. K. skyrė kaip nuobaudą už atgailotojos Onutės Daubaraitės globą. Valakbūdžio parapija nuo Slavikų yra maždaug už 30 kilometrų, o einant per laukus, šunkeliais - 7 km. Darbo krūvis buvo didelis. Pagrindinė Slavikų bažnyčia šaukte šaukėsi pagalbos, nes po karo buvo mažai taisyta. Valdžia bažnyčios remontui medžiagų neskyrė, o gauti jų be leidimo beveik neįmanoma. Ypatingu klebono rūpesčiu, su Dievo ir žmonių pagalba pastatas, kuriame žiojėjo skeveldrų padarytos skylės sienose ir stoge, nors labai vargingai, bet suremontuotas. Grindis jau ėdė grybas, todėl reikėjo skubiai apsaugoti sienas. Buvo atlikti didžiuliai darbai - bažnyčia iškelta ant keturių atramų ir išbetonuoti nauji pamatai. Sudėtos naujos grindys, sienos apkaltos sauso tinko plokštėmis, įdėtos durys, vidus išdažytas, altoriai auksu išpuošti. Sutaisyti bažnyčios ir varpinės stogai. Klebonijai pastatytas priestatėlis ir ūkinis pastatas. Įsigyta daug liturginių rūbų, batų ir tautinių drabužių procesijos dalyviams. Bažnyčiai parūpinta reikiamų naujų paveikslų. Visa tai pareikalavo ne tik lėšų, bet ir fizinių bei dvasinių jėgų, ištvermės, kantrumo, ypač tuomet, kai atvykdavo valdžios tikrintojai ir reikalavdavo įvairiausių dokumentų.

Kunigas Antanas ne tik bažnyčią atnaujino, sutvarkė, bet ir šventoriumi pasirūpino. Jame knygnešiams atminti pastatė koplytstulpį, misijų atminimui - kryžių. Jis labai mylėjo lietuvišką Rūpintojėlį ir Dievo Motiną Mariją. Jiems šventoriuje taip pat surado tinkamas vietas. Rūpintojėlio skulptūros autorius - vietinis medžio drožėjas J. Palubinskas.

Pastoracinis darbas parapijoje buvo gerokai apsnūdęs, nes daugelis vietinių gyventojų buvo išvežti, o atvykusieji jautėsi dar svetimi. Reikėjo slapta ruošti vaikus Pirmajai Komunijai, lankyti ligonius, šeimas raginti ateiti į šv. Mišias.

Dvi parapijos - rūpesčių daug, o pečius jau slėgti pradėjo septintoji gyvenimo dešimtis. 1987 m. liepos mėnesį kun. Antanas nusprendė vykti į Vilnių, į ligoninę. Pakeliui užsuko pas dekaną mons. Juozą Žemaitį, ir, kaip vėliau paaiškėjo, jam įteikė savo testamentą. Vilniuje buvo paguldytas į Santariškių ligoninę. Atlikus reikiamus tyrimus, pritaikius vaistus, jo sveikata pagerėjo. Parapijiečiai laukė savo gerojo ganytojo, nes tikėjosi ir ruošėsi gražiai atšvęsti jo 70 metų sukaktį. Tačiau vieną dieną visai nelauktai buvo pastatyta ligos istorijoje neįrašyta lašelinė, po kurios prasidėjo alergija. Nebuvo galima duoti reikalingų vaistų. Kun. Antaną aplankė pažįstamas bičiulis kunigas, kuris suteikė reikiamus sakramentus, nes buvo neaišku, kaip toliau vyks gydymas. Nuspręsta kunigą Antaną perkelti į Valkininkų reabilitacijos skyrių. 1987 m. rugpjūčio 4 d. buvo giedra, saulės spinduliai auksino Dzūkijos miškus. Valkininkuose laukė gerai paruošta palata, tikėtasi, kad pušynas suteiks daugiau jėgų nusilpusiam organizmui. Į Valkininkus lydėjo du buvę kunigo mokiniai. Ligonis buvo žvalus, visi garsiai kalbėjo rožinio maldą, dalijosi mintimis apie dvasinius dalykus. Deja, ši kelionė buvo paskutinė. Rugpjūčio 5 d. Viešpats pasišaukė kunigą Antaną į Amžinybę. Jis buvo palaidotas Slavikuose, šventoriuje prie paties pastatytos Švč. Mergelės Marijos statulos, kaip prašė testamente. Laidotuvėse dalyvavo vysk. Juozas Preikšas, daug kunigų ir minia tikinčiųjų.

Kunigo Antano kilnumas traukė žmones. Jį, kaip nuostabų dvasios vadą, gerai pažinojo Šiluvos maldininkai. Rugsėjo mėnesį atlaidų metu Šiluvoje kunigas Antanas darbuodavosi visą savaitę. Pas jį į Slavikus atvykdavo žmonės iš visos Lietuvos į vadinamąsias misijas, t.y. Švč. Sakramento 40 val. adoracijas, kurios prieš Kristaus Karaliaus šventę vykdavo tris

dienas iš eilės. Vasarai atėjus, kasmet slapta vykdavo į Pavolgį aptarnauti jo laukiančių vokiečių katalikų.

Kunigo Antano nueitas kelias liudija, kaip artimai jis sekė Mokytoją, Vadą, pašaukusį būti Jo kariu. Neturtas, paprastumas, gili meilė Išganytojui, Jo Motinai Marijai, didžiadvasiški artimo meilės ir atgailos darbai, kontempliatyvi malda puošė kiekvieną jo dieną. Gyvenimo kryžius, kryželius, kurių turėjo nemažai, nešdavo su didele kantybe. Pats juos aukojo ir kitus mokė aukoti už savo, artimųjų, Lietuvos ir žmonijos nuodėmes, kad būtų bent kiek atsisteista Viešpačiui už Jo įžeidimus.

Kunigo Antano gyvenimas ir ypač mirtis buvo paženklinti kankinystės kryžiumi, kurį jis su meile priėmė iš Viešpaties rankų.

Natalija Bucevičiūtė

KUNIGO ANTANO PAMOKSLAI (1963 m.)

„GARBĖ DIEVUI AUKŠTYBĖSE, O ŽEMĖJE RAMYBĖ JO MYLIMIEMS ŽMONĖMS!“ (Lk 2, 14)

Leiskite pasveikinti sulaukus Naujųjų Metų. Senieji praėjo ir nebegrįš kaip nutekėjęs Nemunu vanduo. Šiandien verčiame naują gyvenimo puslapį. Švarus, baltas. Kaip baigsis ši diena, daug nuo mūsų priklausys. Mes galime dieną praleisti su švaria sąžine, blaiviai, kantriai, skaisčiai. Taip, kad būtų džiaugsmo ir tėvams, ir draugams, ir Dievui. Ir galime sutepti bjauriais darbais, kurie visą amžių grauš sąžinę. Praeitis ne mūsų rankose, ateitis irgi ne. Tik dabartis mūsų. Mokėkime įvertinti savąjį laiką. Sveikindamas linkiu visiems šventumo: ir seneliams, ir vaikams, ir mergaitėms, ir jaunuoliams, ir tėvams, ir motinoms.

Mieli tėvai, jūs turite namuose gyvų altorių - nekaltų vaikučių. Ar pagalvojate, kad jie tokie gražūs ir meilūs, nes juose apsigyveno Dievas per Krikšto malonę. Ar tėvai ir motinos nebūna kartais vagimis, piktindami savo nuodėmėmis vaikus ir vesdami į nuodėmes? Taip norėtusi palinkėti, kad jie per šiuos naujus metus nepapiktintų savo vaikų, bet juos saugotų, paaugusius mokytų melstis, laiku pristatytų išpažinties ir tikėjimo dvasioje auklėtų. O kad motinos nesigailėtų aukų, darbo ir meilės. Juk šiandien ir kunigą reikia pavaduoti, mokant vaikus tikėjimo. Darykite, ką galite, kiek sugebate. Ir prašau nepamiršti pavesti Švč. Jėzaus Širdies globai. Ko jūs negalėsite - papildys dieviškoji Jėzaus Širdis. Tik melskitės ir pasitikėkite. Dievas yra turtingas ir papildys jūsų trūkumus. Jaunuoliams tenka palinkėti, kad būtų tvirti savo tikėjime, o nebūtų panašūs į vėjo gaidelius, linkstančius, kur vėjas pučia. Kur veda, ten eina, ką pasiūlo, tą perka, kas užėjo į galvą, tą padaro. Linkiu valios, stiprios valios. Vadovaukitės tikėjimu. Mokėkit susivaldyti, saiką išlaikyti ir darbe, ir prie stalo, ir kalboje, ir šokyje. Taigi, linkiu būti linksmais, bet ne blevyzgotais, kantriais, skaisčiais, besimokančiais dorybės ir kovojančiais su savo ydomis. Vienas rašytojas rašo, kad narsus, kuris liūtą nukauna, narsesnis, kuris priešą nugali, narsiausias, kuris save įveikia. Dorybės - vyrų papuošalas, ypač blaivumas ir skaistumas- tai jų grožio ir jėgos palaikytojai.

Mergaitėms linkiu ruošti kraitį - rinkti dvasios turtus, dorybėmis puošti sielą. Kokiomis? Skaistumu, paklusnumu, kantrumu, darbštumu, sveiku pamaldumu. Jei kuriai sunku, Kristus pasirengęs padėti. O jei mokėsite ruošti dvasios kraitį, nebijokite, kad kas juoksis, vadins davatkomis, užgaulios - būkite drąsios. Paskutinės mados gali būti ne tik modernios ir pažangios, bet ir žalingos. Mokėkite išmintingai elgtis. O jei trūksta išminties, prašykite Dievo. Jis duos, kaip davė šv. Teresei, kuri neturėdama didelio išsimokslinimo, parašė tokius veikalus, kuriais net mokyčiausi teologai stebisi.

Niekada nepamirškite, kad tikėjimas, skaistumas brangesni už gyvybę. Tą liudija ne vieno šventojo gyvenimas. Tarp jų ir šv. Agnietė, kuri turėdama vos 14 metų, mirė kankinės už skaistybę mirtimi.

VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENTEI

Šiandien Bažnyčia mini savo didvyrius, laimėtojus, pasiekusius amžinąją Tėvynę. Jie sekė Kristų ir pasiekė amžinąją laimę. Visų luomų, visų tautų, dalis yra žinomų ir milijonai nežinomų. Ši šventė primena tris dalykus: ką reiškia būti šventu, kad privalome būti šventu, galime būti šventu.

1. Ką reiškia būti šventu? Mūsų savimeilė akla ir gudri. Mes norime „pagyventi“: pagerti, palėbauti, pasipuošti. Ar čia tikras gyvenimas? Ar pasotintas girtuoklis gerumu? Ne, neklyskite. Nei girtuokliai, nei paleistuviai nepaveldės dangaus karalystės. Ne turtuose, ne butelyje, ne nuodėminguose malonumuose tikra laimė ir tikras gyvenimas. Tai suteikia švari sąžinė, kai tarnaujama Dievui. Būti šventu reiškia mylėti tiesą, nusižeminimą, skaistybę, neturtą, gailestingumą, taikingumą, už bloga atsilyginti geru, už šmeižtus - malda. Tobulai, su gera intencija atlikti savo pareigas, būti pašvenčiamoje malonėje. Nesvarbu luomas, bet meilė Dievui.

2. Privalome būti šventais, nes Evangelijoje pasakyta: „Taigi, būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“. Arba prakeikti, arba šventi. Arba amžinai laimingi,

arba pražuvę. Du keliai - vienas laimės, kiti pražūties. Vienas siauras, kiti platūs. Esame nusidėjėliai, tad, kol gyvi, galime atgailauti. Dievo gailestingumas beribis. Naudokimės. Tai mūsų pareiga siekti šventumo. Mes juk tikimės amžinosios laimės. Nebaisu vargas, kančia, nebaisios ir aštrios atgailos dėl amžinos laimės.

3. Ar galime būti šventi? Mes, nusidėjėliai. Taip. Dievas be galo gailestingas, myli mus ir padeda. Kristus sakė: „Jei atgailos nedarysite, visi pražūsite“. Nežiūrint nei nuodėmių skaičiaus, nei rūšies. Net šventvagystės atleidžiamos ir užmiršamos, nes pasakyta, kad, jei nuodėmės būtų kaip purpuras, bus išbaltintos kaip sniegas. Reikia tik grįžti prie Dievo.

Šv. Augustinas, šv. Marija Magdalena, šv. Margarita iš Kortono ir kiti, net didžiausi nusidėjėliai, tapo šventaisiais. Vadinasi galima. Drąsos eiti atgailos keliu. Leiskimės vedami Dievo malonės. „Be manęs jūs nieko negalite“, - sakė Kristus. Žinome, ką reiškia būti šventu: mylėti tiesą, kantrumą, atgailą, nusižeminimą ir kasdienines pareigas gerai atlikti. Šventieji nurodo kelią, tiesa, su apribotais malonumais, bet tikrą, teikiantį dvasios džiaugsmą. Kristus vedė juos, Jis veda ir mus. Koks gražus mūsų tikėjimas! Koks paguodžiantis! Prie tiesos! Grįžkime į atgailą, į Dievą. Juk pareiga būti šventais. Viešpatie, padėk. Duok teisingai suprasti šventumą, kasdien jo siekti, nesustoti, bet vis kilti, kilti prie Dievo, panašėti į Kristų. Šv. Dvasia, patrauki mus į šventą gyvenimą. Švč. Mergele Marija, melski už mus!

TIKIME KRISTŲ PRISIKĖLUSĮ

Kodėl ši rytą milijonai plaukia į bažnyčias? Kodėl yra tokių, kurie niekada neina, o šiandien atėjo? Kodėl iš fermų nesusplaukė avys ir karvės bei arkliai? Kodėl? Sakysit - nežinai, kunige. Koks skirtumas tarp žmogaus ir gyvulio? Žmogus turi dvasinę jėgą: nematomą, nepaliečiamą, nepasveriamą, neapimamą medžiaginiaisiais mokslo matais. Žmogus, turi sielą, kuri pasireiškia protu ir laisva valia. Turi sielą, kuri trokšta tiesos,

gėrio, grožio, laimės ir Dievo. Turi sielą, kuriai neužtenka duonos ir sriubos - medžiaginio maisto, bet reikia dvasinio peno. Žmogus, nors ir kovoja kartais prieš Dievą ir bėga nuo Jo, bet kartu ieško tiesos bei tikrosios laimės.

Vieniems šv. Velykos - džiaugsmingo Prisikėlimo šventė, kitiems - pasaka, burtai, prietarai. Kodėl? Už tai, kad turime laisvą valią. Ir jeigu, pamilę nuodėmę, mylime piktus darbus, tai mes nenorime Dievo pripažinti. Tada nusiplauname rankas kaip Pilotas ir sakome: „Kristus - pasaka, Dievo nėra“. Bet kaip bus tada, jei Kristus nėra pasaka. Koks bus apsigavimas, kokia neviltis! Juk ir Judas pardavė Kristų už 30 sidabrinių, ieškojo laimės, ramybės, bet nerado. Baigė gyvenimą pasikardamas. Bus, yra ir buvo, net kunigų, vyskupų - Judo sekėjų, kurie, pamilę piktus darbus, savo gyvenimu tarsi liudija: „Nėra Dievo!“. Tai žmogaus nelaimė - klysti ir kitus klaidinti. O taip yra, nes Kristus sakė, kad bus netikrų pranašų, skelbiančių klaidingus mokslus.

Mes tikime Kristų, prisikėlusį ir Dangų mums atvėrusį. Kristaus prisikėlimas mus pakelia ir sutvirtina tikėjimą. Kas myli tiesą ir dorą, su džiaugsmu mini šią šventę. Su meile glaudžiasi prie Kryžiaus, nes Kristus - Išganytojas, Atpirkėjas, Jo Krauju galime nuplauti nuodėmes.

Tikime Kristų prisikėlusi, bet tikėjimą ne vienas savaip įsivaizduojame. Kam, girdi, lįsti Dievui į akis - vieną sykį per metus atėjai į Bažnyčią ir užtenka. Tai argi toks turi būti tikėjimas? Argi tokį mokslą ne savimeilė diktuoja? Kas geriau pažįsta tikėjimą - ar Kristus, ar žmogus?

Tikrą Velykų džiaugsmą pažįsta tas, kurio sąžinė švari, kuris eina atgailos keliu, kuris susitaikė su geruoju Dievu ir jo sieloje gyvena meilės Viešpats. Dar viena velykinė mintis mus džiugina: jei Kristus kėlėsi, kelsimės ir mes. Kelsimės, nors būtume mirę, kaip sakoma Tikėjimo išpažinime: „Tikiu kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą“.

1819 m. mirė prancūzų rašytojas Saint Pierre'as. Prieš mirtį apstojo jo lovą žmona ir vaikai verkdami. O jis sako: „Kodėl jūs verkiate? Prieš akis - tik trumpas atsiskyrimas. Aš apleidžiu žemę, bet ne gyvenimą. Mano siela nemiršta, ji visada gyvens, kaip mano meilė jums. Mes pasimatysime. Jūs privalote man šio trumpo atsiskyrimo nuo jūsų savo ašaromis neapsunkinti“. Kėlėsi Kristus, kelsimės ir mes į amžinąjį gyve-

nimą. Kokia paguodžianti viltis - būti su prisikėlusiu Kristumi amžinoje laimėje!

BAŽNYČIOS ĮSAKYMAI

Šventajame Rašte yra parašyta: „Klausykite savo vyresniųjų ir būkite jiems pasidavę, nes jie budi kaip tie, kurie duos apyskaitą už jūsų sielas“.

Bažnyčia turi dvi prasmes: 1) maldos namai, 2) Kristaus įsteigta organizacija, sudaryta iš: a) kovojančiosios - popiežius, vyskupai, kunigai bei visi tikintieji žemėje; b) kenčiančiosios - tai sielos skaistykloje; c) triumfuojančiosios - Dievo, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir visų šventųjų danguje.

Kristaus vietininkas žemėje - popiežius, Romos vyskupas, su vyskupais ir kunigais moko tikinčiuosius, kurie klauso jų žodžių, taip pat tikėjimo ir doros dalykuose skelbia Kristaus paliktą mokslą ir leidžia tikintiesiems įstatymus. Iš kur gavo popiežius ir vyskupai šią teisę? Iš Viešpaties Jėzaus, kuris apaštalui Petruui sakė: „Tau duosiu dangaus karalystės raktus, ką suriši žemėje, bus surišta ir danguje“. Raktai - valdžios simbolis, o valdantieji turi teisę leisti įstatymus, taip pat ir bausiti. Bažnytinės bausmės yra šios: atskyrimas nuo sakramentų, pamaldų, atsisakymas religišškai palaidoti, visiškas atskyrimas iš krikščioniškos bendruomenės. Apaštalai naudojos šia teise, pvz. šv. Paulius, kuris ėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprino bažnyčias ir įsakinėjo laikytis apaštalų ir vyresniųjų paliepimų. Yra įsakymų visiems tikintiesiems ir atskiriems luomams: kunigams, vienuoliams.

Taigi, katalikų vadovybė, bendruomenės, draugijos yra gavę iš Kristaus teisę leisti įsakymus savo tikintiesiems. Prisimintini žodžiai, Viešpaties Kristaus sakyti apaštalams: „Kas jūsų klauso, Manęs klauso ir klauso to, kuris Mane siuntė, kas jus niekina, niekina tą, kuris Mane siuntė“. Viešpatį Jėzų siuntė Dievas Tėvas į žemę. Taigi, niekindami Bažnyčios įsakymus, mes niekiname ir Dievą. Bažnyčią Kristus lygina su Dievo karalyste žemėje, kurioje kaip lauko dirvoje auga ir raugės,

ir kviečiai. Reiškia Bažnyčioje bus ir gerų, ir blogų. Neteisingai galvoja tie, kurie mano, kad tikinčiųjų bendruomenėje turi būti tik šventieji. Tokie bus danguje, o žemėje yra visokių. Bažnyčia lyginama su sėjėju, sėjančiu sėklą - būna gero derliaus, net šimteriopo, bet ir visai nieko nebūna, nes sėkla sudžiūsta. Taigi, gyvojoje bendruomenėje yra ir bus visokių.

Koks yra Bažnyčios įsakymų tikslas? Paaiškinti Dievo įsakymus. Dievo įsakymuose yra bendra kryptis gyvenimui, o Bažnyčios įsakymuose - konkretūs gyvenimiški nurodymai. Į pirmąjį Dievo įsakymą telpa penki Bažnyčios įsakymai. Neturėk kitų dievų, tik Mane vieną. Pripažindami Dievą, pripažįstame ir Jėzų Kristų bei Jo pagal Dievo valią įsteigtąją Bažnyčią. Kristus mokė apaštalus ir įpareigojo juos mokyti visų tautų žmones. Taip pat įsakė švęsti ne tik sekmadienius, bet ir kitas šventes - dalyvauti šv. Mišiose, kur skelbiama evangelija ir sakomas pamokslas. Šventasis Raštas - tai ne žmogaus žodžiai, bet Dievo, kuris nurodo kelius ir priemones į amžinąjį gyvenimą. Su atgaila sujungtas ir pasninko reikalas, kuris, išmintingai naudojantis, ir žmogaus valią stiprina, ir sveikatą palaiko. Įsakymas naudotis šventais sakramentais stiprina tikėjimą, padeda būti geresniu bei išgelbėti sielą. Penktasis įsakymas primena palaikyti savo bažnyčią, padėti darbu ir auka. Jei šiandien turime šią gražiausią parapijos bažnyčią, tai dėka senelių, tėvų ir jūsų, kurie vykdė tą įsakymą. Bažnyčia laikosi ir laikysis iš tikinčiųjų aukų. Popiežius išleido Bažnyčios įsakymus mūsų sielų naudai. Tai konkretūs nurodymai tikinčiajam. Kas stropiai vykdo Bažnyčios įsakymus, tas išlaikys tikėjimą ir nesunkiai nueis į amžinąją laimę. Kartais žmonės sako, jog laikosi Dievo įsakymų, bet nepripažįsta Bažnyčios. Taip sakydamas teigia, kad nepripažįsta Kristaus, Jis nėra autoritetas. Reiškia, kad žmogus neturi tinkamo supratimo apie Dievą ir Kristaus įsteigtą Bažnyčią. Ir Dievo, ir Bažnyčios įsakymai visi yra kaip mūsų gyvenimo kelrodžiai. Viešpatie Dieve, padėk mums gerai išpildyti Tavo valią.

ŠVENTES ŠVĘSK

Be sekmadienio šventimo, Kristaus įsteigtoji Bažnyčia, jei tam yra rimta priežastis, turi teisę įvesti arba panaikinti kai kurias kitas šventes, tik sekmadienio šventimas nekeičiamas, nes tai yra Viešpaties Dievo įsakymas. Šventės švenčiamos Dievo garbei, atmenant tikėjimo paslaptį ar kurio nors šventojo gyvenimą. Beveik kiekvieną dieną Bažnyčia mini kokį nors šventąjį, tačiau įsakytų švenčių yra tik keletas: Kalėdos, Naujieji Metai, Trys Karaliai, Velykos, Šeštinės, Sekminės, Devintinės, apaštalų Petro ir Pauliaus šventė, Švč. Mergelės Marijos į Dangų Ėmimas (Žolinė). Bažnyčia turi teisę šventę įvesti, panaikinti arba nukelti į sekmadienį. Gali būti skirtumų - vienoje vyskupijoje švenčiama, kitoje - darbo diena. Iš tikėjimo supratimo eina ir švenčių šventimas. Gerai supratus tikėjimą, tikintieji elgiasi taip: nedirba sunkių darbų, atlieka tik būtiniausius, kurių atidėti neįmanoma. Tą dieną skiria Dievo garbei, poilsiui, stengiasi ateiti į maldos namus, dalyvauti šv. Mišių aukoje. Gražiausias meilės Kristui parodymas - tai vertas Švč. Sakramento priėmimas. Atlaidai, šventės be šv. Komunijos - tai ne pilnos šventės. Taip daromi nuostoliai sielai. Dabartiniais laikais yra sumažinta pasninko dienų. Švenčių šventimas daug pasako apie parapijos kunigus bei tikinčiuosius - kiek jie myli Dievą, kiek save, ar gyvas jų tikėjimas. Ypač mėgstami atlaidai. Tai parapijos šventė. Atvyksta toliau gyvenantys giminės, pažįstami, kitų parapijų tikintieji. Tai gerai. Gražiai šventes pradeda, bet kartais liūdnai, net amžinu liūdesiu užbaigia. Švenčiama neišmintingai, ne pagal Dievo valią, bet pagal pasaulio dvasią. Kas nori patikti Dievui, tas privalo save valdyti ir prie vaišių stalo - būti blaiviu, kilniu kalboje, skaisčiu dainoje.

Primintina apie šv. Mišių klausymą šventoriuje. Jei labai daug žmonių, galima ir ten, bet geriau bažnyčioje. Tiesa, yra daugiau nemalonumo, nuovargio, bet didesnė ir meilė Dievui parodoma, jei tik sveikata leidžia. Be maldos, kalbant praleisti šv. Mišias yra ne Dievo garbinimas, bet nusikaltimas. Geriau neiti į pašvęstą vietą, negu įžeisti Dievą ir kitiems trukdyti melstis. Reikia tvarkos, drausmės, valios, kitaip nebūs nei garbės, nei laimės. Kalbantis per šv. Mišias bažnyčioje

ar šventoriuje, jose nedalyvaujama ir įsakymas neįvykdomas. Atlaidus pelno tik tie, kurie priima šv. Komuniją, pasimeldžia popiežiaus intencija. Už dalyvavimą procesijoje rimtai einant taip pat skiriami atlidai, bet ne už stovėjimą šventoriuje ar sėdėjimą klauptuose. Labai gražu, kai dalyvaujantieji procesijoje priima šv. Komuniją.

Tenka pripažinti, jog kartais švęsdami šventes, gražiai dalyvauja pamaldose, bet neįstengia tinkamai pabaigti, ypač vyrai, o kartais ir moterys. Nesilaikant tvarkos, saiko, nesant supratimo kaip vaišinti ir vaišintis, šventę baigia gulėdami dilgėlėse. O kartais dar blogiau...

Jei papročiai išsigims, Bažnyčia bus priversta tokius atlidus atšaukti. Tai ne šventė, bet puota - pasigėrimo, triukšmo diena. Tėvai ir motinos - šeimininkai, kurie turi vesti šventiškai, pagarbiai, kilniai ir nerimtus šeimos narius prilaikyti, neduoti pasigerti.

Bažnytinės šventės - Kalėdos, Velykos, Šeštinės, Sekminės - turėtų praeiti ypač blaiviai. Jei švente laikoma tik vaišių diena, tai klaida, toks žmogus nepriklauso Kristaus Bažnyčiai.

Švęskime taip, kad Dievą pagerbtume ir bažnyčioje, ir prie stalo, ir svečiuose, kad nenukentėtų kataliko vardas, garbė, vidinė kultūra. Kur tvarka, ten laimė. Kur blaivumas, ten garbė. Vyresnieji šeimininkai čia turi budėti. Gali skambėti ir daina, tačiau graži, skambi, bet ne bliovimas. Kur saikas, ten kultūra. Taigi, patys stenkimės ir kitus pamokykime, kaip praleisti šventes, kad jos būtų atgaiva ir sielai, ir kūnui.

PASNINKAS

Šventasis Raštas moko, jog malda su pasninku ir išmalda yra geresnis dalykas negu krauti turtą.

Kas yra pasninkas? Susilaikymas nuo valgio. Gali būti du pasninkai: 1) dieta, paskirta gydytojo, 2) bažnytinis, įsakytas Bažnyčios. Daugelis įpratę penktadieniais nevalgyti mėsos, ir tai laiko pasninku. Tikrąją prasme tai nėra pasninkas, nes tik nevalgoma mėsa, o susilaikymo nuo maisto nėra. Ti-

kras bažnytinis pasninkas toks: 1) nevalgoma mėsiškų valgių, 2) per dieną valgome tik tris kartus - vieną kartą sočiai, o du tik užvalgant (1/3 ir 1/4 sotaus maisto). Taip pasninkaujant sveikatai nepakenkiama, jei tik žmogus sveikas. Taip reikia suprasti bažnytinį pasninką. Nuo bažnytinio pasninko atleidžiamos besilaukiančios ir žindančios motinos, sunkiai dirbantieji, vaikai iki astuonių metų. Nuo 8 iki 21 ir virš 60 metų privalo susilaikyti nuo mėsiškų valgių.

Pasninkas priklauso ne nuo šeimninės, bet nuo laikančiojo šaukštą. Kai kas sako: „Pasninkausiu, kai kojomis žemės nesieksiu“, t.y. kai pasensiu. Toks pasakymas sako, kad žmogus tikėjimo dalykuose nenusimano.

Kokia nauda iš pasninko?

1. Padeda išnaikinti ydas. Kas sugeba suvaldyti gomurį, tas lengviau suvaldo liežuvį, pyktį, tingumą, polinkį į palaidumą, godumą.

2. Skaidrėja mintys, mąstymas. Tai pastebėjo tie, kuriems reikia viešai kalbėti, pamokslus sakyti. Daug lengviau mąstyti nevalgiusiam, negu sočiai pavalgiusiam. Lengviau suprantamos gilesnės mintys.

3. Pasninkas didina dorybes. Protui nušvitus, geriau matome dorybių naudingumą. Valiai sustiprėjus, lengviau dorybes praktikuoti. Kas susivaldo valgyje, tam visada lengviau ir skaistybę užlaikyti, būti kantriu.

4. Pasninko ir klusnumo Bažnyčiai laikymasis yra nuopelnas, nes kas klauso Bažnyčios, tas klauso Kristaus, jam pareiškia pagarbą ir tuo gauna nuopelną.

5. Jei pridėjama atgailos intencija, atsilyginama už nuodėmes.

6. Pasninkas yra valios lavinimo treniruotė. Jis stiprina valią.

7. Gydytojai taip pat primena, kad nuo persivalgymo atsiranda daug ligų. Sergantiems skleroze, draudžiama valgyti gyvulinius produktus - mėsą, lašinius. Yra ligų, kurios gydamos tik susilaikymu nuo tam tikrų valgių.

Taigi, bažnytinis pasninkas nuostolių nepadarys, bet, priešingai - prailgins amžių. Pasninką praktikuoja ir kitų religijų išpažinėjai. Katalikų Bažnyčios pasninkas yra kur kas švelnesnis ir išmintingesnis. Šv. Hafbauerio (+1820) gyvenime žinomas toks įvykis. Jis vieną berniuką, maždaug 10 metų

amžiaus, pamokė penktadienį susilaikyti nuo mėsos, kaip tai daro geri katalikai. Vaikas penktadienį per pietus atsisakė valgyti mėsos. Tėvas supyko ir kito maisto nedavė. Vaikas nuėjo nuo stalo nevalgęs. Motina paruošė valgio be mėsos. Vaikas atsisakė: „Dievas, kuris man įsakė klausyti Bažnyčios, įsakė klausyti ir tėvo“. Motina pranešė tėvui, kuris, sužavėtas vaiko klusnumu, leido valgyti. Nuo to laiko visa šeima penktadieniais laikydavosi pasninko.

Šios savaitės trečiadienį, penktadienį ir šeštadienį yra metų ketvirtis. Gerojo Kristaus vardu prašau užlaikyti pasninką, pridėdant Bažnyčios intenciją už mirusiųsias. Prisiminti, kad intencijų daugumas veiksmo vertės nemažina. Prašau pabandyti ir tuos, kuriems privaloma tik susilaikymas, ypač jei esate sveiki ir sunkiai nedirbate. Geri darbai nemiršta tik iš meilės Dievui paaukoti. Taigi, pasninkas bus naudingas ir kūnui, ir sielai, dabar ir amžinybėje. To nori Kristus per Bažnyčią. Manau, būsime klusnūs sūnūs ir dukros Motinos Bažnyčios kvietimui.

Malda su pasninku ir išmalda geresnis dalykas kaip krauti turtą.

ŠVENTADIENIAIS DALYVAUK ŠV. MIŠIOSE

Šiais žodžiais Bažnyčia įsako tris dalykus: a) sekmadieniais ir per šventes dalyvauti šv. Mišiose. Tuo pasakoma, kad ne tik per Velykas, Kalėdas ar kitas šventes, bet ir kiekvieną sekmadienį reikia dalyvauti šv. Mišių aukoje, b) neužtenka klausyti per radiją, bet reikia ateiti į bažnyčią (išskyrus ligos atvejus), c) šv. Mišiose reikia dalyvauti pamaldžiai, nežiopsoti, nesikalbėti.

Kaip suprasti maldingą dalyvavimą?

1. Turime stengtis pagarbinti Dievą.
2. Vengti viso, kas kliudo susikaupti.
3. Svarbiausiose dalyse stebėti visa, kas vyksta ant altoriaus.

Paaiškinsiu plačiau.

1. Privalome pagarbinti Dievą. Žmogui dažnai nejučiomis ateina mintis pagarbinti save. Puikybė skverbiasi net į Dievo garbinimą. Vieni ateina tik pasirodyti, kad turi puikų drabužį, todėl kartais su prastesniais net neina į bažnyčią. Giesmininkai tokiai pagundai gali pasiduoti per atlaidus. Taip vietoje giedojimo, išeina riksmas - ieškojimas savęs, bet ne Dievo garbinimas. Tuo tarpu eilinį sekmadienį kukliai, harmoningai pagiedama, mintis ir jausmus pakeliant į Dievą. Tie, kurie ateina į bažnyčią iš smalsumo, nesimeldžia, žioplinėja, dairoisi, nors būna bažnyčioje, bet Dievo negarbina. Naudinga, nors neįsakoma, padaryti intenciją: „Dieve, šv. Mišių auka noriu Tave pagarbinti“. Jei rimtai meldžiamės, pareigą atliekame.

2. Turime šv. Mišiose vengti viso to, kas trukdo susikaupiti, kas išblaško - kalbėjimosi, kuždėjimosi, dairymosi, miegojimo. Vaikai kartais būna paleisti kaip žaidimų aikštelėje: kelia triukšmą, trukdo melstis, sakyti pamokslą. Reikėtų nevesti į bažnyčią arba taip auklėti, kad būtų ramūs. Nukenčia Dievo garbinimas ir tų, kurie atsiveda vaikus.

3. Sektina svarbiausios šv. Mišių dalys. Atnašavimas prasideda pirmuoju skambučiu, toliau seka Mišių Kanonas su konsekracija ir pakylėjimu, paskui Komunija. Per šv. Mišių Kanoną ir Komunią, klūpoma ant abiejų kelių, jei tik leidžia sveikata. Per konsekraciją aukoti save, savo darbus, maldas už gyvus ir mirusius, per pakylėjimą pagarbinti Kristų duonos ir vyno pavidaluose. Jis čia yra. Per šv. Komunią, jei negalime jos priimti, tai nors dvasiniu būdu paprašyti Viešpaties Jėzaus, kad ateitų į mūsų dvasią.

Šv. Mišios yra naudingiausia ir švenčiausia auka ir malda. Čia geriausiai pagarbinamas Dievas, nes meldžiamės su Kristumi ir per Kristų. Vyksta Kryžiaus aukos atnaujinimas nekruvinu būdu. Jėzus meldžiasi už mus, permaldauja Viešpatį Dievą, dalina savo kančios nuopelnus. Savo maldas jungia su mūsų maldomis. Čia mūsų maldos įgauna didesnę galią, svorį.

Šv. Mišios naudingiausia auka ir malda, nes gauname Viešpaties Jėzaus kančios nuopelnų, pelnytų bausmių atleidimą, palaimą kūno ir sielos gyvenimui. Pirmaisiais amžiais persekiojami tikintieji stengėsi dalyvauti šv. Mišiose, nors ir slapta. Šv. Mišiose turi dalyvauti visi, sulaukę 7 metų am-

žiaus. Taip pat vaikai turi būti paruošti Pirmajai Komunijai. Tie, kurie be svarbios priežasties, sąmoningai apleidžia šv. Mišių auką, sunkiai nusideda. Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių. Nusikalstama, jei svarbi dalis apleidžiama, kalbamas, dairomasi. Svarbios priežastys dėl kurių leidžiama nedalyvauti yra šios: liga, senatvė, labai blogas oras, kai gresia dideli medžiaginiai nuostoliai, esant ypatingoms aplinkybėms - namų, gyvulių saugojimas, kūdikių globa, ligonių slaugymas, daugiau kaip valandos kelias pėsčiomis. Šv. Mišiose pageidautina dalyvauti savo parapijos bažnyčioje. Kieno pareigos leidžia, ir šokiadieniais.

Pamokslo klausymas. Pasakyta: „Kuris iš Dievo, tas klauso Dievo Žodžio“. Pamoksle girdimas Dievo Žodis ir jo aiškinimas. Uolus pamokslo klausymas - tai kūdikiškos meilės ženklas, kuris ragina daryti gera, o vengti pikto.

Kitos pamaldos - mišparai, dvasiniai skaitymai, adoracijos, litanijų ir įvairių maldų kalbėjimas, palaiminimai.

Šv. Mišiose dalyvaujame, kad pagarbintume Dievą. Pamokslas padeda pažinti, pamilti Dievą ir artimą, ypač vyrams žmonas, o žmonoms vyrus. Tėvai mokomi rimtai auklėti vaikus, vaikai gerbti tėvus, kad klestėtų blaivus, doras, taikus, kupinas meilės gyvenimas. O svarbiausia, kad rastume kelią į amžinybę. Taigi, naudos yra daug, bet ją randa tik Motinai Bažnyčiai klusnūs sūnūs ir dukros. Viešpatie, duok mums šviesos labiau branginti šv. Mišių auką, Dievo Žodį ir jo aiškinimą per pamokslus.

BENT KARTĄ METUOSE

Šventas Raštas moko, kad, Dievas yra ištikimas ir teisingas, atleidžia mums nuodėmes, jei jas išpažįstame ir apvalome nuo kiekvienos neteisybės.

Švara - sveikatos pagrindas. Kaip reikalinga švara kūnui, taip ir sielai. Ir kas iš mūsų be kaltės, kas be nuodėmės? Nėra tos dienos, kad mes kuo nors nenusikalstume sau, savo artimui ar Viešpačiui Dievui. Čia pasiryžai susikaupti gerai

melstis, bet už minutės, kitos visai nejučiomis mintys kryps-
ta prie tvarinių, jau ne taip, kaip reikia, meldiesi. Bažnyčia
puikiai žino tą žmogišką silpnumą ir įsakymu įpareigoja bent
vieną kartą metuose apie šv. Velykas atlikti išpažintį ir priimti
šv. Komuniją. Koks tikslas? Tai reikalinga ir naudinga mūsų
sielai ir pasiruošimui amžinajam gyvenimui, nes išplaukia iš
žodžių: „Iš tiesų, iš tiesų, sakau jums, jei nevalgysite Mano
kūno ir negersite Mano kraujo, neturėsite savyje gyvenimo“.
Šį įsakymą atlikti mus įpareigoja dėkingumas, teisingumas ir
meilė Dievui.

Dėkingumas už gautas Dievo malones - gamtines ir ant-
gamtines. Jeigu mes gyvename, tai dėl to, kad Dievas palai-
ko, saugo, globoja. Jei saulė, Dievo sukurta, žemės nešildytų,
nešviestų - neilgai gyventume. Šaltis visa sukaustytų ir mes
mirtume. Mums reikia ir oro, ir vandens, ir augalų, ir gyvūnų,
maisto ir drabužių. Ir jeigu Dievas sudaro sąlygas, kad mes
sveiki sulaukiame Kristaus Prisikėlimo švenčių, verta yra tam
didžiausiam Geradariui su švaria sąžine, t. y. atlikus gerą iš-
pažintį ir priėmus šv. Komuniją, padėkoti. Tai padėka kartu
su Išganytoju, kuris yra tarpininkas tarp Dievo ir žmonių. To
reikalauja ir teisingumas. Pirmųjų amžių tikintieji, kuomet tik
būdavo šv. Mišių aukoje, tada ir priimdavo šv. Komuniją. Ir
dabar Bažnyčia ragina tą daryti. Jei neleidžia sąlygos, tai bent
sekmadieniais ir per didesnes šventes. Jei nusikalstama, rei-
kia atsiprašyti ir gauti atleidimą. Tiesa, kalbėdami ryto, vakaro
maldas kasdien atsiprašome, ir jei tai darome ne iš įpročio,
bet iš meilės su intencija pirma proga atlikti išpažintį, darome
gerai ir teisingai. Bet Kristaus tvarka per Bažnyčią reikalaus-
ja, kad išpažintume teisėtam kunigui, t.y. priimtume atgailos
sakramentą. Nusikalto kuo nors, žmona vyrui ar vyras žmo-
nai, jei tik abu išmintingi, vieni kitą atsiprašo. Ir vėl taika,
meilė, sugyvenimas. Nuodėmės įžeidžia Dievą, atskiria nuo Jo,
o daromos viešai - piktina žmones. Jei per išpažintį atvirai
išpažįstame, nuoširdžiai gailimės, susitaikome su Dievu, bet
tai yra maža auka, palyginus su mirtinos nuodėmės pasekmė-
mis. 1816 m. Luiza Hensel rašytojui Brentano, kuris pasakojo
savo dvasios žaizdas, gražiai atsakė: „Ką jums padės, jei jūs
tai pasakojate jaunai mergaitei. Jūs esate laimingi, nes turite
išpažintį, pasakykite tai, kas jus slegia, nuodėmklausiu“.

žodžiai nusmelkė sielos gelmes. Rašytojas paklausė išmintingo pastoriaus dukters patarimo.

Laimingi katalikai, kad turi išpažintį. Dar laimingesni tie, kurie vertai ja naudojasi. Teisinga yra ižleistąjį atsiprašyti ir išpildyti palyginus lengvas sąlygas, pasakant tiesą kunigui, atsisakant savo klaidų, jas pagal galimybes ištaisant. Meilė Dievui reikalauja šią pareigą atlikti: „Kas myli Mane, tas vykdo Mano įsakymus“. Išganytojo įsakymas yra daryti atgailą, klausyti Jo vietininko tikėjimo ir doros dalykuose. Jėzus pasakė: „Kas jūsų klauso, Manęs klauso“. Jei atsisakome klausyti, atsisakome ir tikros meilės Dievui. Kas myli Dievą, tas pasiryžęs visur išpildyti Mylimojo valią, kuri reiškiasi įsakymu bent kartą metuose atlikti išpažintį ir priimti Švenčiausiąjį Sakramentą.

Yra tokių, kurie seniai nutraukę ryšius su Dievu. Norėtų, bet jėgos nėra, trūksta Dievo malonės. Jei kartais išsikalbėtumėte, padrąsinkite, priminkite begalinį Dievo gailestingumą. Tegul nebijo. Tegul neatidėlioja. O iš savo pusės - palydėkime malda.

Velykinė išpažintis yra gyvenimo atitaisymas. Ji yra dėkingumas, teisingumas ir meilės pareiga Dievui. Ypač šiandien, kada daliai žmonių yra trukdoma, neleidžiama, ypač jaunimui. Tuomet dar daugiau turi eiti ir Viešpaties Dievo prašyti pasigailėjimo, kad nebūtų karo, kad išsaugotų tikėjimą, kad įsigalėtų dora ir teisingumas, meilė ir pareiga. Ne keiksmu palydėti, bet malda. Kada Kristus ateina šv. Komunijoje, tada malda galingiausia. Kaip dėkingi turime būti Viešpačiui Dievui, kad paliko tokį lengvą atgailos būdą. Viešpatie Dieve, duok malonės ne tik čia esantiems, bet ir tiems, kurie namuose pasiliko, kad jie vertai pasinaudotų išpažintimi. Švč. Jėzaus Širdie, pasitikiu Tavimi. Marija, Krikščionių Pagalba, melski už mus.

BAŽNYČIĄ IŠLAIKYTI PADĖK

Penktuoju Bažnyčios įsakymu primenama tikintiesiems pareiga remti Bažnyčią ne tik materialiai, bet ir žodžiu, pa-

vyzdžiu bei malda. Bažnyčia - suprantama ne tik kaip maldos namai, bet ir kunigas bei kiti bažnyčios nariai.

Malda. Šv. Raštas sako: „Melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgelbėti“. Kiekvieną mėnesį skelbiama maldos intencija, kuri apima ne tik mūsų parapiją, bet ir visame pasaulyje esančią Bažnyčią, įvairius jos reikalus. Ją nurodo popiežius, Kristaus vietininkas. Būtų gera, kad kasdien prisimintume Bažnyčios reikalus ir melstumėmės už taiką, kunigus, jaunimą, doros plitimą, kenčiančiuosius, tikinčiųjų persekiotojus, mirštančiuosius ir t.t.

Būtų gražu, kad mes kiekvienas kasdien prie bendrų maldų, sukalbėtume bent vieną „Sveika, Marija“ už visos Bažnyčios reikalus. Nes už mus irgi kiti meldžiasi. Argi nereikia Bažnyčiai šventų kunigų, misionierių, ar nereikia pasauliui taikos? „Prašykite ir gausite“, - moko gerasis Kristus.

Žodžiu palaikyti. Kaip tą suprasti? Būkime išmintingi ir savo kalbą kreipkime ta kryptimi, kad nenusikalstume nei Dievui, nei artimui. Šiandien nemažai kalbama apie kunigus. Tik ar iš gerosios pusės? Tai labai retai. Dažniausiai pasakojamos jų klaidos, ydos, netobulumai. Sakykite, kada einama į svečius, argi einama pažiūrėti kas sąšlavų dėžėje sukrauta. Gerų dalykų ten nemetama. Apie sąšlavas nekalbama. Nemandagu. Juo labiau nemandagu iškelti kitų ydas, išgalvotas ar primestas kaltes, blogybes, jei tam nėra jokio rimto reikalo. Ar yra Dievui garbės ir artimui naudos iš tų kalbų? Jei ne, geriau nekalbėkime. Sąšlavos palieka sąšlavomis, nesvarbu, kad jos žinomos. Sumeskime į užmiršimo dėžę ir nejudinkime. Blogi darbai kitų tenebūna minimi. Kas kalba apie kitus, apie Bažnyčios tarnus, apie kunigus tik iš blogosios pusės, tai nei Bažnyčios, nei tikėjimo nepalaiko, bet griaua. Ir priešingai, kalbėdami tik iš gerosios pusės, raginsime kitus į gera, prie Dievo, prie doros. O kaip gražu būtų, jei ir žodžiu visi palaikytų Bažnyčią.

Bažnyčia palaikoma ne tik žodžiu, bet ir pavyzdžiu. Štai viena prancūzė mergaitė, tarnaudama kaip auklė ir tarnaitė išlaikė savo sergančią motiną ir mažąjį broliuką. Pasikeitus gyvenimo sąlygoms, jai teko iš to darbo pasitraukti. Buvo vieta vienoje žydų šeimoje. Ji nuėjo pasisiūlyti, nors ten tarnaitės buvo greitai mainomos, nes vaikai kaprizingi ir darbo daug. Atlyginimas taip pat nedidelis. Kai sužinojo, kad ji katalikė,

pareikalavo, kad nė žodžio nesakytų apie savo tikėjimą. Šeiminkė leido sekmadienį valandai nueiti į bažnyčią. Tarnaitė sutiko su sąlygomis. Ji pasiryžo, jei negalinti apie Dievą kalbėti žodžiu, tai pavyzdžiu. Pirmos dienos buvo gana sunkios, bet ji rankų nenuleido, meldėsi ir dirbo, sekmadieniais priimdavo šv. Komunią, kuri ją stiprino. Po metų tėvai pastebėjo, kad vaikai pasikeitė, pradėjo geriau tėvų klausyti, tapo darbštūs. Šeiminkė atidžiai išklausinėjo, ar tarnaitė ko nors nekalbėjo apie Kristų. Vaikai nieko nežinojo. Žodį išlaikė. Po kiek laiko pradeda siausti užkrečiama epidemija. Suserga vaikai, juos auklė vieną po kito slaugo, nors gresia gyvybei pavojus. Jie pasveiksta, bet tarnaitė užsikrečia ir miršta. Jos pasiaukojimas ir pavyzdys padarė taip, kad po jos mirties visa žydų šeima tapo katalikais ir už mirusią tarnaitę paaukojo šv. Komunią.

Šiandien, mylimieji, ateidami į bažnyčią, pasakėte tylų pamokslą visiems, kurie jus matė. Jūs be žodžių sakėte: yra Dievas, aš einu Jį pagarbinti. Tai gražu. Jei bažnyčioje laikotės pagarbiai, susikaupe, štai dar vienas pavyzdys. O tie, kurie ėjote šv. Komunijos, liudijate, kad labai mylite Viešpatį Jėzų.

Kiekvienas kantrumas, sąžiningas pareigų atlikimas tiek artimui, tiek Dievui, blaivus gyvenimas, pasiaukojimas kitų gerovei - tai darbai, kurie palaiko Kristaus Bažnyčią. Ypač jei turite šeimoje tokių, kurie šalti Kristui, nuo Jo nutolę, nenori Jo klausyti. Tebūnie gražus kantrumo, darbštumo, susivaldymo pasiaukojimo pavyzdys. Kas daro gera, stato Kristaus Bažnyčią. Kas daro nuodėmes - ardo šeimas, skriaudžia našlaičius, girtauja, tas griaua Kristaus Bažnyčią, jos nepalaiko. Viešpats Jėzus perėjo gera darydamas, taigi, tikinčiojo pareiga taip pat gera daryti savo šeimai, kaimynams, net už bloga geru atlyginant. Reikės kartais tylos kenčiant, reikės nemigo naktų, reikės prakaito ir darbo, reikės ašarų, o kartais ir kumščių smūgius nuo numylėto vyro patirti. Dėl Dievo, būkite moterys panašios į Kristų. Už bloga geru, už keiksmus, atlyginkite malda. Gal tik prie jūsų karsto atsivers jų akys ir pravirks, darydami atgailą - taip būsite laimėję. Kas daro gera, mylėdamas Kristų, tas savo laiku ir bus su Juo amžinoje garbėje. Viešpatie, duok šviesos mūsų dvasiai, kad ir mes galėtume statyti Tavo Bažnyčią, palaikydami darbais, žodžiais bei pavyzdžiu.

KENTĖJIMAI

„Ar neprivalėjo Kristus kentėti ir taip įeiti į savo garbę?“, - sakoma Šventajame Rašte.

„Vargai lapoja, vargai šakoja, vargai varteliuose žydi“, - gražiai išsireiškiamą liaudies dainoje. Žmogų dažnai paliečia kančios - ligos, nelaimės, nepasisekimai. Jos ateina per draugus, pažįstamus - artimus ir tolimus. Pačioje jaunystėje, pačiame žydėjime reikia gulti į ligoninę, palikti sužadėtinį, mylimąją ir kentėti, kentėti. Ir kartais niekur negali pabėgti. Kaip elgtis, ką daryti? Keršyti, maištą kelti, žudyti? Vargas, kai juslės viešpatauja protui. Tuomet eina pražūtis. Juslės turi nusilenkti protui, o protas - Dievui, tada yra harmonija, tvarka.

Kančios yra dvejopos: kūno arba fizinės ir dvasios. Kartais ištinka vienos, kartais - kitos, o kartais abejos. Ko klausyti - jausmų, proto ar Dievo valios? Nesiduoti užvaldomam jausmų, nes kančioje pasidavus jausmams einama į liūdesį, nusiminimą, desperaciją, kančia tik didėja, įsivaroma liga arba dar blogiau - bėgama iš gyvenimo. Šią mintį piktoji dvasia ir pasiunčia - kas iš tokio gyvenimo, nusižudyti - ir viskas baigsis. Tai pati blogiausia išeitis. Leiskite atidengti užkastą melą, paslėptas kilpas.

Pirma, mes neturime teisės atimti sau gyvybės. Dievas yra jos šeimininkas. Nusižudydami darome sunkią, mirtiną nuodėmę, o po jos jau laiko neliuka atgailai. Mirtis ir pragaras, jei tai sąmoningai daroma. O pragaras - tai amžinos kančios, ten nėra ramybės, meilės, paguodos, tik kančia ir kančia per amžius. Savižudybė yra apsigavimas. Niekada nesiduokime, kad mus užvaldytų jausmai - kerštas, neapykanta, nusiminimas.

Geriau vadovautis protu. Patirtą nelaimę galima išgyventi, iškentėti, padarytas klaidas atitaisyti, iš patirtų skriaudų pasimokyti ateičiai, kitus apsaugoti. Ir kiti juk panašių kančių turėjo, norėjo bėgti iš gyvenimo, kai yra vargo, nepasitenkinimo - tai bailumo ženklas. Varguose, kančiose, audrose užauga galiūnai. „Pagimdys vargai galiūnus“, - rašė Maironis. Reikia padaryti gero kitiems, palikti gėrio ženklą, kad žemėje gyvenai, kad kančioje nepalūžai.

Dar geriau, kai į viską žiūrima tikėjimo šviesoje. Kūno ar dvasios kančia, jei tik žmogui sąžinės neslegia sunkios nuo-

dėmės, tai nėra pati didžiausia nelaimė. Ją galima gražiai panaudoti Dievo garbei, atsiteisimui už savo klaidas, net už kitų, kenčiant vienybėje su Kristumi. Iš Jo meilės pelnoma amžina laimė, sielos išganymas. Gerai panaudota kančia žmogų užgrūdina kantrybėje, išmoko nusizeminimo, pasitikėjimo tik Dievu, artimo meilės, duoda gilesnio supratimo kaip gyventi.

Kaip elgtis varguose, kančioje?

1. Į viską žvelgti nuo Kalvarijos kalno, nuo kryžiaus, tikėjimo dvasioje. Kokia Dievo valia? Ką daryti, kad nebūtų einama prieš Jo valią. Išeitį ir pagrindą po kojų tuojau surasime. Dievas mane myli ir leidžia kentėti, gal už mano klaidas, gal apsaugai nuo didesnių nelaimių, gal tik šiuo keliu gali nuvesti į amžinąją laimę. Jis budi prie mano gyvenimo vairo. Žino geriau, kas man reikalinga. Kentėjo ir Kristus, nes taip reikėjo žmoniją gelbėti. Jei dabar neaišku - netrukus, po metų, kitų paaiškės. Be Dievo žinios nei plaukas nuo galvos nekrenta.

Kančioje pasiduoti Dievo valiai. Savo valią suderinti su Dievo valia. „Ne mano, bet Tavo, Tėve, tebūna valia“, - sakė Viešpats Jėzus. Tai pirmas palengvėjimo laipsnis.

2. Pašvęsti, paaukoti kančias už savo klaidas iš meilės Dievui - atsilyginimo, teisingumo intencija.

3. Kentėti kantriai kaip Kristus, Švč. Mergelė Marija, šventieji.

4. Jei sunku, sąžinę slegia nuodėmės, pirma proga atlikti gerą išpažintį. Trūkstant jėgų, kantriai kentėti, prašyti išminties, teisingai žvelgti į padėtį ir prašyti malonės, pagalbos kantriai nešti kryžių.

5. Nebijoti vargų, darbų, kančių, jei galima panaudoti savo ir kitų naudai ir amžinai garbei. Stigmatizuotoji Teresė Neumanaitė savo kentėjimais daugeliui padėjo grįžti prie Dievo.

6. Siunčiama kančia yra Dievo meilės ženklas, tiesa, dažnai mes to nenorime pripažinti, priešinamės, nes esame labai silpno tikėjimo.

7. Kančioje niekada neapleisti maldos. Per maldą ateina pagalba ir šviesa iš aukščiau.

Tokie būtų trumpi patarimai, kai ateina kančia. Ar mokėsite panaudoti savo sielos naudai? Prašau atsiminti vieną mūsų tikėjimo tiesą: Dievas mus myli, nors ir visi apleistų. Išmintingas tėvas, vaikus auklėdamas, paglosto, paglamonėja,

saldainiais pavaišina, bet, reikalui esant, ir darbo duoda, ir šaltį pakęsti leidžia, ir rykštę panaudoja. Kada vaikai užauga, dėkingi tėvui, kad išauklėjo užsigrūdinusius gyvenimui, ir tėvą mini su pagarba. Gerasis Dievas yra didysis auklėtojas ir kartais siunčia mums kančių, o mes panašūs į mažus vaikus - šiaušiamės, murmame ir iš savo silpnaprotiškumo manome, kad turbūt Dievo nebėra. Nesiduokime jausmų vedami, pažvelkime nuo kryžiaus. Po kančių, po didžiojo penktadienio, ateina sekmadienio garbė, prisikėlimas. Po šios žemės kančių ateina amžinas prisikėlimas nenykstamai garbei, laisvei, ramybei.

Palaiminti, kurie liūdi - jie bus paguosti. Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisumo - jų yra dangaus karalystė. Palaiminti, kurie kenčia su Kristumi ir dėl Kristaus.

GERBK SAVO TĖVĄ IR MOTINĄ

Mielieji, šią dieną Bažnyčia skiria motinų atminimui, jų kilnių pareigų pagerbimui ir priminimui.

Motinų tarpe yra didvyrių, kurių niekas neįvertina, apie jas niekas nekalba, jų medaliais ir pagyrimais neapdovanoja. Bet jos dažnai ant savo pečių neša tautų likimą. Jų neįvertinti darbai, nemigo naktys prie mažučio kūdikio, maldos - vienam Dievui tėra žinomos. Ką reiškia motinos žodis, pavyzdys, malda ir atgaila.

Motina daugiausia prisideda prie kūdikio atėjimo į pasaulį. Kartais tenka net savo gyvybę atiduoti, kad kūdikis gyventų. Ji duoda gyvybę pagal Dievo tvarką, bet tikinti motina nepasitenkina vien tik aprenkti, pamaitinti, papuošti vaikus, ji stengsis ir Dievo vaikais padaryti, t.y. duoti antgamtinę gyvybę. Daug nelaukusi pakrikštija savo kūdikį. Tai pirmoji ir labai didelė kūdikiui dvasinė dovana - Dievo vaikų teisės suteikimas.

Mylinti Dievą motina, vos vaikui pradėjus kalbėti, supažindina su geruoju Dievu ir išmoko Jam parodyti meilę. Išmoko pasakyti pirmuosius maldos žodžius - trumpus, bet paprastus: „Dievuli, aš myliu Tave“, „Dievuli, laimink mano tėvelius“, „Dieve, Tėve, Visagali, laimink mus, mūsų šalį ir mamytę, ir

tėvelį“, „Ačiū, ačiū tau, Dievuli, už saulutę ir mėnulį, ir užjau-
nųs dieneles tokias linksmas ir smagias“. Kas myli Dievą, tas
nori, kad ir jo kūdikis mylėtų, kad būtų paruoštas gyvenimui ir
pirma pažintų Dievo mokslą - tikėjimą, o paskui šio gyvenimo
mokslus. Tikinti motina nori ir po mirties matyti laimingą savo
vaiką. Ji, kada tik gali, moko tikėjimo tiesų, su meile perduoda
jas vaikui. Koks turtas gyvas vaiko tikėjimas ir meilė Dievui!
Kaip gražu, kada šeima suklaupia prie Dievo stalo: „Kas pasi-
tiki Dievu, nebus sugėdintas“.

Šeima su einančiu Pirmąją Komuniją vaiku gauna visuo-
tinius atlaisvėjimus. Daroma klaida, kad rengimas Pirmajai Komu-
nijai nukeliamas į vėlesnį amžių. Sakoma, kad pats išmok-
s. Tačiau kas iš to išmokimo, kad žinoma tiesa, bet ji nemyli-
ma, ja negyvenama, padaromos sunkios nuodėmės, pradeda-
ma bėgti tolyn nuo Dievo. Ir dėl savo savimeilės, kad mažiau
aukos, mažiau darbo su vaiku. Gaunamas rezultatas, bet ne
dangui. Būna, kad paaugę visiškai atsisako eiti sakramentų.
Motinos apsileidimas, tinginystė, atvedė vaiką prie pragaro
vartų. Paskui verkia, skundžiasi, kad muša, negerbia, valgyti
neduoda. Ką pasėjo, tą pjauna. Argi daugiau nusimanome už
Kristaus vietininką - popiežių, kuris ragina 7- 8 metų vaikus
privesti prie Pirmosios šv. Išpažinties ir Komunijos?

Motinos, senelės, sesutės, negailėkite mažiesiems Dievo
mokslu, amžinų tiesų, perduokite anksti, pačios mylėkite ge-
rąjį Dievą ir vaiką išmokinkite ne tik žodžiu, bet ir pavyzdžiu.
Tėvų pavyzdys - geriausias pamokslas vaikams.

Vaikai tėvams - tai Dievo dovana. Į vaikus tėvai turi
daugiausia teisių. Už juos bus prieš Dievą atsakingi. Ir šioje
pareigoje motinos dalis didžiausia, į jos rankas sudėta net ir
amžinoji vaikų laimė. Šiandien motina, gindama savo teises ir
pareigas, turi būti drąsi kaip Veronika. Ji mokėjo parodyti mei-
lę Kristui, nežiūrėdama kalbų, pajuokos ir net budelių smūgių.

Mielos motinos, mylėkite vaikus dėl Dievo, nes juos iš Jo
gavote ir nebijokite jų paaugoti ir atiduoti Dievui. Štai viena
meksikietė motina, matydama kaip kankinamas už tikėjimą
jos sūnus, sušunka pro minią: „Tikėjimas brangesnis už gyvy-
bę“. Tik tikėjimas padeda išgelbėti sielą, tik tikėjimas atidaro
duris į amžinąją laimę. Mylite vaikus, norite matyti amžinai
laimingus, branginkite tikėjimą, perduokite jį vaikams su mei-
le, su širdimi, mylinčia Dievą.

Ir kai viską atliksite ir pamatysite vaikus, einančius nuodėmės keliais, nenuleiskite rankų, kaip šv. Monika. Dar yra būdas padėti vaikams - tai malda ir atgaila už juos. Būkite savo vaikų sielų ištvermingos gelbėtojos, nenorėkite, kad būtinai prie jūsų akių atsiverstų. Gal tai įvyks prie jūsų karsto, o gal mirties valandą Dievas suteiks atsivertimo malonę. Laimėjimą pamatysite iš amžinybės. Mokėkite pasitikėti Švč. Mergelei Marijos užtarimu - Ji nusidėjėlių gynėja. Mielos motinos, atekite dažniau prie Dievo stalo, čia rasite pagalbos, kantrybės ir išminties. Būkite vienybėje su Visagalinčiu. Tada jūsų maldos, atgailos ir kančios įgaus didesnę vertę, pats Kristus prie jūsų prisidės ir per Jį išmelsite ko trūksta vaikams.

Mielos motinos, turite ne tik šiuo, bet ir amžinu vaiko gyvenimu rūpintis. Vaiką taip paruoškite gyvenimui, tiek meilės Dievui įdėkite, kad jis išlaikytų tikėjimą visokiuose bandymuose. Nuo jūsų, mylimos motinos, priklausu, ar jūsų vaikai pasieks amžiną laimę, ar ne. Padarykite visa, kas galima. Pasi-naudokite Kristaus pagalba, Jo malone. Ir tos motinos, kurios tapote motinomis nuodėmės keliu, nežudykite kūdikių, auklėkite, auginkite, klaidas atitaisykite - tai senatvėje turėsite paguodą. Būkite Dievą mylinčiomis motinomis.

Viešpatie, pašauk pasauliui šventų motinų, pasiaukojančių, gyvenančių tikėjimo dvasia, nes jos yra žmonijos gelbėtojos.

SKYRYBOS

Kai turėdami vaikų, skiriasi vyras ir žmona, vaikai lieka našlaičiais. Jie jau neturi pilnos tėvų meilės ir pagalbos. Jiems lieka tik tėvas arba motina. Tai skauda dalia. Jie gyvenimui negali būti gerai paruošiami ir tinkamai auklėjami. Brendimo amžiuje reikalingas ir tėvas, ir motina. Kas gi atsitinka, kai vieno nėra? Dažnai kyla paauglių nusikaltimai, kol pagaliau priglaudžia našlaičius kalėjimas, o priežastis - tėvų menkaverčių malonumų ieškojimas. Įeikime į vaikų padėtį. Jei mes vaikais būtume, ar norėtume, kad tėvas ar motina mirtų. Tėvų

skyrybos - tai vaikams lygu tėvo ar motinos mirčiai - vieno jau nėra... Pagalvokime. Ar vaikas neturi teisės į tėvo ir motinos meilę? Nueikite į našlaičių namus ir pabūkite pas juos valandėlę, pasikalbėkite - kaip jie ilgisi tėvo ir motinos. Skyrybos pagristos savimeile. Kiek atneša nekaltų ašarų! Nestatykime savo laimės ant kitų ašarų, nes tikrai nerasime. Kai kurie mano, kad, jei pagalbą valdžia duoda, tai gali gyventi ir be sutuoktinio. Pasakyta: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneskiria“. Jei sykį duotas žodis mylėti ir visą gyvenimą neapleisti, tai reikia ir laikytis. Tai šventa ir didvyriška. Kai kas žmonas maino kaip čigonas arklius. Tai ne meilė, o savotiškas despotizmas, persunktas aukščiausią savimeile, nes kitų žmonių teisės - nulis. Tai jau nužmogėjimas - nesiskaitymas nei su sutuoktinio, nei su vaikų meile, nei su tautos ar valstybės reikalais, nes juo blogesnė jaunoji karta - tuo blogesnė ir tauta, ir valstybė. Kur nyksta dorovė, ten žūsta tauta ir valstybė. Tai liudija istorija.

Ne viskuo reikia naudotis, ką leidžia valdžia, nes kas nori patikti pasauliui - tas nepatiks Dievui. Taigi, ir vaikų, ir tautos, ir valstybės gerovė reikalauja vieningos, o ne išsiskyrusios šeimos. To nori ir Dievas. Ant tokios šeimos aukuro reikia atnešti kartais didesnę, kartais mažesnę auką: pakęsti vienas kito ydas, atleisti įžeidimus, dovanoti klaidas, o jas padarius pačiam atsiprašyti - tai būtina gyvenime. Tai tikroji kultūra ir žmogaus kilnumas. Mūsų seneliai ir tėvai gyvendami laikėsi tos šventos šeimos vienybės - už tai jiems garbė. Giliau mąstantys ir suprantantys neturi pasinaudoti pasaulio siūlomomis lengvatomis, bet teisingai elgtis šeimos gyvenime.

Popiežius Leonas XIII yra pasakęs: „Krikščioni, pažink savo didybę“. Kaip tai suprasti? Kur glūdi tikinčiojo didybė ir vertė? Glūdi tame, kai tikintis gyvena vienybėje su Dievu, kai jis myli Dievą ir laikosi Jo įsteigtos Bažnyčios įsakymų. „Jei aš neturėčiau meilės - būčiau niekas“, - sako šv. Paulius. Buvime su Dievu vienybėje, t. y. pašvenčiamoje malonėje glūdi tikinčiojo didybė ir vertė. Jei malonės stovyje miršta, laimi amžinąją laimę. Tai pats didžiausias ir amžinas laimėjimas.

Šventieji tai suprato ir buvo pasiryžę mirti, bet nuodėmės nedaryti. Tai paliudija milijonai kankinių. Tai žmogaus apsisprendimas būti su Dievu, arba be Jo, be pašvenčiamosios malonės. Kokia garbė, kokio laimė ir didybė - būti Kristaus broliu ar sese! Tai vertybė didesnė už viso gyvenimo malonumus

ir už viso pasaulio turtus, kurie yra laikini. Pašvenčiamosios malonės buvimas turi amžinojo gyvenimo laidą. Amžina laimė, amžina... Verta atsisakyti nuodėmingų malonumų, neteisėtos moterystės tam, kad laimėtume amžinus džiaugsmus. Per mažai tikime, per mažai galvojame, koks didelis dalykas būti su Dievu. Susimetėliai šią brangenybę praranda. Gyveną sunkios nuodėmės būklėje, nuolat yra amžinos pražūties pavojuje. Turime tik vieną nemirtingą sielą. Dėl laikinų kūno malonumų ją pražudyti yra neišmintinga. Gerai apgalvojus padėtį, geriau skirtis, gyventi vienam su Dievu ir amžinojo gyvenimo garantija. Geriau mirti, negu nuodėmėje gyventi. Už skaistų gyvenimą, Dievas moka mus paguosti ir suraminti.

PATARIMAS JAUNAJAI

Buvo laikas, kada manęs nebuvo. Gyvybės Kūrėjas per mano tėvus mane pašaukė į gyvenimą. Apdovanojo nemirtinga siela, pasireiškiančia protu, valia, atmintimi. Jis papuošė mane ir gabumais, ir grožiu. Už visa esu dėkinga gerajam Dievui. Jis pirmas mane pamilo. Koks Jis geras. Jis įliejo meilės į širdį. Ir aš pamilau savo gyvenimo draugą. Kokia laimė! Bet jis žmogus kaip ir aš - ne angelas. Pasiryžtu dėl Dievo mylėti jį iki mirties ir amžinai. Jis man padės gyvenimo kovoje, o aš - jam. Turiu prisiminti, kad meilė be aukos neįmanoma. Reikės dirbti - dirbsiu, o jei jis sirgs, dirbsiu už jį. Gal bus šiurkštus, piktas, žiaurus man - aš vis tiek jam liksiu gera. Tegul žino, kad jį myliu dėl Dievo. Stengsiuosi šypsotis ir tuomet, kai turėsiu nemalonumų ir kančių. Jei kartais jis keiktų, užgauliotų, stengsiuosi tylėti kaip žemė, kol nurims. Mano kerštas tebūna meilė. Taip nori Kristus, o aš savo gyvenimo draugą myliu dėl Jo. Už bloga atsilyginsiu gerumu. Mano ginklai tebus švelnumas, gerumas, išmintingumas, o kartais ašaros, bet niekada piktas žodis ar veiksma. Gal bus sunku, bet Dievas mane šaukia moterystėn, jis man padės. Aš juo pasitikiu. Dar niekada nebuvau apvilta.

Mane gąsdina kūdikiai. Bet, jei jų Dievas leis turėti, sutinku. Visus juos paaukosiu Dievui per Mariją, Išganytojo Motiną. Kiek Viešpats suteiks išminties, visus priimsiu kaip Dievo dovaną. Ir moterystėje noriu būti skaisčia, noriu pildyti Dievo valią.

Taip tęmsto jaunosios, besiruošiančios gyventi Dievo palaimintoje moterystėje.

NEGEISK SVETIMO VYRO IR SVETIMOS MOTERS, NEGEISK SVETIMO TURTO

Evangelijoje sakoma, jog iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystės, svetimoterystės, paleistuvystės, vagystės, neteisingi liudijimai, piktžodžiavimai.

Žmogaus gyvenimą nulemia jo vidinis, dvasios pasaulis, jo pažinimas ir valia. Dėl vidaus pasaulio Dievas duoda net du įsakymus, liečiančius dorovę ir žemiškas gėrybes. Visa pirmiausia vyksta žmogaus dvasioje, o paskui - išorėje. Pirmąmąstome, paskui kalbame, darome. Dievas, duodamas šiuos įsakymus, duoda teisingą kryptį žmogaus gyvenimui - tai kelrodis žmogaus laimei. Dievui žinomas mūsų vidaus pasaulis. Jis turi teisę duoti mums ir šiuos įsakymus. Kalbant apie tai, mes privalome turėti teisingą požiūrį į pagundas. „Piktos mintys - pasibjaurėjimas Viešpačiui“, - sakoma Šventajame Rašte. Be žmogaus noro ateina neskaisčios, nedoros, piktos mintys. Jas gali mums pasiųsti piktosios dvasios, blogi žmonės, bet nuo mūsų valios priklauso, ar priimsime, pritarsime toms mintims, džiaugsimės ar pasipriešinsime. Jei su malonumu mąstome, džiaugiamės, norime gyvenime įvykdyti piktus darbus - nusiikalstame. Viskas mūsų valioje - jei nepritariame, nenorime, tai ir nenusikalstame. Gali pagundos pulti dienomis, savaitėmis, jei tik nepritariame, būkime ramūs, nenusikalstame. Nebijokime, virš jėgų gundymų nebus. Žinoma, reikia šauktis Dievo pagalbos.

„Negeisk artimo moters“ - t. y. nenorėk ardyti kito šeimos. Moteriai - „negeisk svetimo vyro“. Bus gražesnių, jaunes-

nių, vilios akį. Atsargiai. Turi savo žmoną, savo vyrą, mylėk, laikykis, padėk. Gal kartais pats kaltas, kad jis blogu pasidarė. Bet sykį nusprendei - būk atsargus. Išyra šeimos, jei viena pusė nesilaiko įsakymo „Negeisk“. Jei šio įsakymo būtų laikomasi, daugelis šeimų nebūtų iširusios. Devintuoju įsakymu nurodoma saugoti skaisčią širdį ir susituokusiems. Tuo pačiu ir žvilgsnį valdyti, nes nevaldomas žvilgsnis iššaukia piktas mintis, o palaikomos jos sukelia stiprius norus arba aistras. Dovydas šiuo keliu buvo sugundytas. Velnias visada pavydi žmogui Dievo palaimos, visokiais būdais ir jaunus, ir senus susituokusius bando sugundyti į svetimoterystę. Atsargūs būkime. Pasipriešinkime pačioje pradžioje. Kur dora, ten tvarka. Kur tvarka, ten laimė. Taigi, tvarkos net ir mintyse!

Visų piktumų šaknis - godulystė. Ir Dievas įspėja: „Negeisk nė vieno daikto, kuris yra tavo artimo“. Čia draudžiamas svetimo turto nuodėmingas troškimas. Tai troškimas priešin-gas Dievo valiai. Teisėtu keliu - perkant, mainant, užsidirbant, prašant leista įsigyti svetimų gėrybių. Čia draudžiamas godu-mas, nes, kaip sakoma Evangelijoje, „pasidavę godumui nu-klydo nuo tikėjimo ir išpainiojo į daugelį nuodėmių“. Neteisė-tas kelias: apgaulė, klasta, suvedžiojimas arba neteisėtu būdu, neleistinomis priemonėmis, kaip antai, vagiant. Nusikalstama, kai trokštama praturtėti kenkiant artimui, linkint nelaimių, džiaugiantis jomis.

Dešimtas Dievo įsakymas įsako pripažinti kiekvienam kas jo ir būti patenkinam savais daiktais. Žemiškos gėrybės: turtas, namai, pinigai - tai yra mums kaip priemonės. Jas pa-likšime, kad ir daug turėtume. Ne jose žmonių laimė, o teisin-gai, dorai atliekant pareigas, mylint Dievą ir artimą. Patarlė sako: „Turtingas tas, kas mažai nori“. Tie, kurie nori pralobti, įpuola į pagundą ir velnio žabangas, į daugelį nenaudingų ir žalingų pageidavimų, vedančių žmones į prapultį ir žuvimą. Teisingai žiūrėkime į turtus ir juos panaudokime gera daryda-mi kitiems. Turtas yra tik priemonė prasimaitinti, apsirengti, padėti kitiems, padaryti gerų darbų. Kaip gražu padėti vargs-tančiam kaimynui, kenčiančiam ligoniui. „Ką padarėte vienam iš mažiausiųjų brolių - man padarėte“, - sako Kristus.

Dievas, įspėdamas negeisti svetimo daikto, mus ragina teisingai galvoti, nesiduoti neteisėtam turtų įsigijimui, kad ne-pasiduotume godulystei, kuri gali nuvesti mus į pražūtį. Toks

pavyzdys buvo ir mūsų parapijoje. Buvo pamaldus žmogus, kuris lankė bažnyčią, giedojo, tačiau geidė turto ir nuėjo taip toli, kad kraują praliejo, pateko į kalėjimą.

Dievas teisingai reikalauja, kad tvarka būtų ne tik mūsų išorėje, bet ir viduje. Kristus žydus fariziejus vadino „pabalin-tais karštais“, nes širdies švarumo, dvasios tyrumo nežiūrėjo.

„Jei nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų“, - sakoma Evangelijoje. Už Dievo įsakymų laikymąsi yra gražūs pažadai. Tai saugo mūsų gyvybę, žemiškus gėrius, gerą vardą, palaiko šeimas, jų tarpusavio sugyvenimą, jaunųjų grožį, paruošia gyvenimui. Dievo įsakymų laikymasis veda į Danguos karalystę, nes tai Jo valios vykdymas. „Aš esu Viešpats, daręs gailestin-gumą iki tūkstantinei kartai tų, kurie myli mane ir užlaiko įsakymus“, - sakoma Šventajame Rašte. Viešpatie, padėk, kad mes būtume klusnūs Tavo įsakymams.

KEIKSMAI

Yra įpročių gerų ir blogų. Tarp blogųjų yra įprotis keikti. Ne paslaptis, kad nemažai žmonių linkusių vartoti keiksmažodžius. Šį kartą pažvelkime į šį reikalą giliau. Kas yra keiksmas? Kodėl keikiame? Kaip atprasti?

Keiksmas yra kitam linkėjimas nelaimės, mirties, pragarų. Skirtina nuo plūdimo, pravardžiavimo. Kada sakome, kad „galą gautų“, linkime mirties, kad „pirmo perkūnėlio būtų užmuštas“ ar panašiai - didelės nelaimės. Jei tai darome rimtai, nusikalstame. Jei linkime visiškai suprasdami, ką darome, laisva valia ir svarbiame dalyke - net sunkią nuodėmę darome. Plūdimas - pavadinimas varlėmis, gyvatėmis, žalčiais, asilais - irgi yra nusikalstama, nes užgaunamas žmogus, jo garbė plėšiama, ir yra melas. Argi pavadinę žmogų karve, asilu, varle sakome tiesą? Tai melas, nes žmogus palieka žmogumi. Gali padaryti klaidų - kas jų nepadaro? Jei išplūstame už padarytą skriaudą, atrodo, teisingai darome, tačiau lieka abu kalti, nes velnią varo velniu. Nuodėmę taiso nuodėme. Ir abu velnio apgauti. Vieni keikia iš nesupratimo. Šeimoje keikė se-

nelis, tėvas, motina, sūnus, dukra. Vaikai girdi ir kartoja: „kad galą gautum“, „kad prasmegtum“ ir t.t. Tai įauga į sąmonę ir eina per gyvenimą.

Yra žmonių, manančių, jog keiktis yra garbinga. Tokio kalboje kas antras žodis keiksmazodis. Nepamirština, kad keiksmas - tai sąšlavynas - kuo nešvaresnis, kuo didesnis, tuo mažiau teikia garbės kalbančiajam. Taigi, keiksmas žmogaus garbės nedidina, bet ją mažina. Plūdimai taip pat garbės neteikia ir nepatinka Dievui.

Kodėl gi Dievui nepatinka keiksmas? Žmogus savinasi Dievo teisės - skelbia mirties nuosprendį, pragaro bausmę ar kitą kokią nelaimę. Norima, kad Dievas būtų budeliu, nes jo artimas padarė skriaudą, smulkmenišką nemalonumą. Kas leido kištis į Dievo reikalus? Jei Dievas kantrus, būkime ir mes kantrūs. Kiekvienas, kuris pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme. Jėzus sako: „Jei kas pyksta ant savo brolio turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui: „Pusgalvi!“, turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: „Beprotil!“, tas smerktinas į pragaro ugnį. Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną“. Dažnai keikiama iš pykčio, keršto, manant, kad taip galima atstatyti teisingumą, bet tik dar labiau pažeidžiama. Štai vaikai neklauso, motina keikia. Kieno gi nuodėmė didesnė? Greičiausiai motinos, nes ji daugiau supranta. Būtų geriau, kad ji pasakytų keletą išpėjimo žodžių. Jei vaikai turi blogą valią, turi būti nubausti, ir nuodėmės nebus. Motinos „keiksmas“ turėtų būti tik toks „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino ką daro“.

Taigi, keiksmas ir plūdimai veda į kerštus ir priešinasi penktajam ir antrajam Dievo įsakymui. Jie neteikia garbės, nedidina tiesos, bet žemina žmogų. Žmogus tampa panašus; piktają dvasią. Yra toks pasakojimas. Kartą vienos piktosios dvasios buvo užklausta, kodėl ji nekeikianti Švč. Mergelės Marijos, ji atsakė, kad nevalia, nes ji yra garbingoji Ponia. Žmogus, keikdamas net Dievo Motiną, elgiasi blogiau už velnią.

Ar galima atprasti nuo keiksmų ir plūdimų? Galima. Reikia tik noro ir ryžto. Šv. Jono Bosko vežėjas buvo keikūnas. Kunigas su juo sukirto lažybų. Už nuvažiuotą kilometrą prie sutartos kainos pridės dar 20 santimų, jei vežėjas nesikeiks, o

jei sukeiks, pats praras lyrą. Nuvažiuoja daugiau 10 km kelio ir nesukeikia. „Matai, kai dėl pinigų, tai galėjai susilaikyti, o kodėl negali dėl amžinybės?“, - sako šventasis. Vežėjas padėkojo už pamoką. Taigi, svarbiausia norėti, suprasti ir kovoti su įpročiu. Supykus geriausia skaičiuoti iki 20 ir, praėjus pirmajam pykčio bangai, tarti kas reikia. Kiek galima vengti gincų, pravardžiavimų, užgauliojimų ir piktų pajuokų. Geriau kartais būti išjuoktam, žioplu palikti, jei per tai išvengiama daug nuodėmių. Čia turi tėvai ir motinos ateiti į pagalbą. Patiems nekeikti ir kitus sulaikyti.

GARBINKITE VIEŠPATĮ, NES JO GAILESTINGUMAS AMŽINAS

„Jūsų tarpe yra tas, kurio nepažįstate“, - sakoma Šventajame Rašte. Ko nepažįstame, to ir mylėti negalime. Kada žmogus mažas, mokosi katekizmo, tą Nematomąjį vaikiškai pažįsta, o kai vyksta brendimo laikotarpis, turėtų, kiek tai leista žmogui, dar daugiau, dar giliau pažinti Jį, ryšį su Juo, Jo grožį, Jo didingumą.

Kas gi yra Dievas? Atsakymą randame šv. Rašte. Kada Mozė klausė Apsireiškusiojo degančiame krūme, koks Jo vardas, gavo atsakymą: „Aš esu, kuris esu“. Tai Būtis visada egzistuojanti, esanti. Žmogus tik laikinas. Kristus sako, kad Dievas yra Dvasia, kaip mūsų protas ir valia. „Dievas yra meilė“, - sako šv. Jonas evangelistas. Jis yra begalinis Gėris, Grožis, Tiesa, Išmintis, tobiliausioji nemedžiaginė Būtis. Aiškiau kalbant, Dievas geriausias Tėvas, kuris mus myli. Bet, deja, žmogui tai kartais sunku suprasti. Ką gi gero Jis mums padarė?

1. Per tėvus gavome buvimą, gyvybę, kūną. Buvo laikas kada nebuvome. Jo dėka gavome nustatytus gamtos dėsnius.

2. Esant mūsų kūno užuomazgai, gavome Jo sutvertą sielą. Sielos galios yra protas, valia, atmintis. Tai gavome, ne patys sukūrėme ar pasidarėme. Tuo pačiu ir kitus talentus, gabumą vienam ar kitam menui.

3. Kad kūnas gyventų, reikia deguonies, oro, šilumos, šviesos. Tam sukurta saulė, žemė, vanduo, oras, gyvoji ir negyvoji gamta. Be deguonies nei 10 minučių neišgyventum. Tai vis gėrybės, kuriomis naudojames. Tai Kūrėjo dovanos žmogui. Ir kaip dažnai žmogus lieka nedėkingas Dievui.

Dievas yra Dvasia, garbinamas tiesoje ir dvasioje. Iš visų Dievo savybių mums, nusidėjėliams, mieliausia yra Dievo gailestingumas, kurio nežinodami, nesuprasdami arba nenorėdami pasinaudoti, daug turime kentėti šiame gyvenime, o kartais ir amžinybėje. Jeigu šiandien man tenka kalbėti jums, tai aš turiu būti dėkingas Dievo gailestingumui. Taip pat ir jūs, mieli klausytojai, kurie tikite ir galite klausyti Dievo Žodžio - tai irgi dėka Dievo gailestingumo. Taip pat ir visi žmonės, net tie, kurie nenori Jo pripažinti, yra globojami Dievo gailestingumo.

Kaip pasireiškia Dievo gailestingumas ir kaip juo pasinaudoti? Gailestingas yra tas, kuris parodo gerą širdį varge esančiam, užjaučia nelaimės palietą ir kuo gali, jam padeda. Didžiausia ir vienintelė tikra blogybė yra nuodėmė, nusigręžimas nuo Dievo, nuo tiesos, nes tai padaro žmogų nelaimingą ir čia žemėje ir, jei miršta be atgailos, amžinybėje. Ligos, alkis, nepritekliai, sielos liūdnumas, baimė, rūpesčiai - tai dar nėra tikros blogybės, nes dažnai jos padeda pasiekti amžinąją laimę. Nelaimingiausias žmogus yra nusidėjėlis, gyvenęs sunkioje nuodėmėje, nes jis pats kaltas dėl šios nelaimės. Laikinos nelaimės taip pat nemalonios, bet jos nepadarys amžinai nelaimingais. Dievas gailisi vienų ir kitų, ir dėl to vadinamas gailestingiausiu. Jis kviečia atgailauti ir atgailaujančiam atleidžia. Dievas ieško žmogaus, paklydusios avelės, beldžiasi į sąžinę per tėvus, draugus, geras knygas, kartais nelaimėmis įspėja. Kai nusidėjėlis liaujasi bloga daryti, išpažinęs nuodėmių bjaurumą, išsižada jų, gailisi, išpažįsta - Dievas atleidžia jam amžinąją bausmę, suteikia daug malonių, priima kaip bičiulį, kaip vaiką ir neprimena padarytų įžeidimų. Nusidėjėlis gali sakyti: „Dievas yra mano Tėvas, o aš - Jo vaikas“. Dievas atleido pirmiesiems tėvams, atleido atgailaujančiam Dovydui per pranašą Nataną: „Dievas atėmė tavo nusikaltimą“. Atgailaujančiai šv. Magdalenai sakė: „Tau atleidžiamos nuodėmės“. Dievas atleidžia atgailaujančiam.

Kaip pasinaudoti Dievo gailestingumu? „Jei išgirsite Viešpaties balsą, neužkietinkite savo širdžių“, - ragina Šv. Raš-

tas. Turėkime drąsos grįžti prie tiesos ir doros. Melskimės į Švč. Mergelę Mariją, Nusidėjėlių gynėją. Nesakykime neišmintingai, kad Dievas gailestingas - darysime atgailą, gailėsime paskutinę gyvenimo minutę, ir Jis atleis.

Panašiai pasakojo vienas vyras. Dievas parodė, kaip nenorėjau tikėti, ką skelbia Dievo vardu kunigas. Mąsčiau, kaip gali nebūti laiko gailėtis už nuodėmes. Vieną kartą kirtau malakas. Šakos smūgis pataikė tiesiai į galvą. Tik ketvirtą dieną atgavau sąmonę. Pamaniau, teisingai kunigas sakė, kad nežinome dienos ir valandos, nežinome, ar bus laiko šauktis Dievo. Kol gyvi, Dievo gailestingumas beribis. Šv. Antanas nuo pat jaunystės buvo pasiruošęs mirti. Išmintingai naudojosi Dievo gailestingumu, nors mirė 35 m., bet, dėka Dievo gailestingumo, pašventė savo sielą. Gal tave, jauna siela, prislėgė nuodėmės, esi gyvenime nuvilta. Nesakyk, kad Dievas neatleis, nes daug esi jam nusikaltusi. Prisimink, jog palaiminti tie, „kurie plauna kaltes Avinėlio kraujuje“. Turėk drąsos artintis prie Dievo gailestingumo „įstaigos“. Kur ji yra? Čia bažnyčioje. Jo tarnas kunigas laukia ir atleis Dievo vardu, jei nuoširdžiai išpažinsi nuodėmes ir ryšiesi gailėtis. Gal jau keli ar keliolika metų užmiršta, gal meldiesi, bet išpažinti nedrįsti.

Kristus sako, kad Jei nepasidarysite kaip kūdikiai, neįeisis į Dievo karalystę“. Būkime paprasti ir atviri. Jei yra kunigas, Dievo tarnas, tad pasinaudokime juo. Jei jo nebūtų, lieka tobulas gailestis ir pareiga kuo greičiau esant galimybei eiti sakramentinės išpažinties. Pasakymas tiesos - tai maža atgaila. Nusikaltome, tad turėkime drąsos, pasinaudodami Dievo gailestingumu, atitaisyti klaidą, nes mirtis gali kaip vagis nelauk-tai ateiti. Budėkime. Budėkime kaip šv. Antanas ir daug kitų šventųjų, darykime atgailą. Garbinkime Dievą, nes Jis geras, Jo gailestingumas amžinas.

NEŽUDYK

Neseniai buvo aiškinta plačiau apie savo gyvybės branginimą. Dievas davė gyvybę per tėvus ir tik Dievas turi teisę ją at-

siimti. Tik dėl Dievo garbės, sielos išganymo ar artimo gerovės kartais galima aukoti savo gyvybę nenusikalstant, kaip antai, karys žūsta tėvynės kare, gaisrininkas gelbėdamas kitus, kunigas aptarnaudamas užkrečiamus ligonius. Į šį įsakymą įeina ir pakenkimas bei naikinimas negimusios gyvybės.

Kokios pasekmės gresia nesilaikant šio įsakymo?

1) Tautai gresia žuvimas, nes, kaip sakoma, daugiau karstų negu lopšių. Prieš karą iš vyskupo lūpų girdėjau apie dvi vienodo dydžio parapijas - Šakių ir Lazdijų. Per 5 metus Šakių parapijoje Sutvirtinimo sakramentą priėmė apie 600 vaikų, o Lazdijų parapijoje apie 1200. Kodėl? Šakiuose išsigalėjo šeimose mintis, kad galima gyventi ir be vaikų arba po vieną. Kam jie reikalingi? Pagal šią mintį ir elgesį buvo apskaičiuota, kad po 200 metų Zanavykuos krašte neliktų žmonių. Akla savimeilė veda tautą į kapus.

2) Prarandame didvyrius.

Štai keletas pavyzdžių iš istorijos. Šv. Kotryna Sienietė buvo 25 - tas kūdikis šeimoje, šv. Teresė iš Lizjė - 9 - tas, šv. Ignacas Lojolą - 13 - tas, šv. Bernardas - 6-tas ir t.t. Didesnėje šeimoje vaikai geriau užsigrūdina gyvenimui, geriau išauklėjami, nes nėra progų vaikų lepinti. Vienos gydytojos duota statistika iš 100 vaikų, kurie neturėjo brolių ir seserų nuo 2 iki 10 metų tik 13 buvo visiškai sveiki, o iš 100 gausių šeimų - 69 buvo geriausios sveikatos.

Nuostoliai tėvams:

1) Vienam vaikui sunkiau įsakinėti, negu daugeliui. Bijodami turėti vaikų, tėvai praranda autoritetą prieš savo vaiką.

2) Vengimas vaikų atneša nepasitikėjimą, o neretai ir šeimos iširimą.

3) Nusikaltimas Dievo valiai, kuri sako „veiskitės ir dauginkitės“. Gautas galias moterystėje panaudoti tam, kad galėtų gimti naujas žmogus. Dažnai, ieškant savo malonumų, sakoma, kam reikia vaikų. Nei paukščiai, nei gyvuliai, nei kiti gyviai neina prieš gamtos dėsnius. Einant prieš Dievo įsakymus, labai žemai puolama. Žinome, kad dėl žmonių nuopolio, įvyko tvanas, buvo sunaikinta Sodoma ir Gomora. Gyvūnai gina ir saugo savo mažylius, o žmonės - dar negimusius žudo. Kaip baisu!

Nekaltas kraujas šaukiasi dangaus keršto. Kraujas, išlietas ne priešų, svetimųjų, bet tėvų, kurie dažnai teisinasi,

kad nepajęgs išmaitinti, aprengti. Dažniausiai kalba tie, kurie turtingesni ir gudresni. Gudresni savimeilei, egoizmui, buteliui ir malonumų ieškojimui, savo, bet ne Dievo valios, vykdymui. Kai kas gali sakyti, kad lengva kunigui kalbėti, gyvenime yra viskas kitaip. Kas mažai tiki, tai neįmanoma ir labai sunku. Yra du keliai - nuodėmės arba susivaldymo. Juk reikia gyvenime kartais vyrui arba moteriai susivaldyti, nes antraip gresia mirtis. Kai upės vanduo apvaldomas, varo didžiausias elektrinės, kai elektra, garas tinkamai naudojami - veža milžiniškus svorius, duoda begalinius kiekius energijos. Taip ir kūnas, kai yra apvaldomas, turi daugiau energijos, ilgiau gyvena.

Taigi, gyvenime reikia susivaldymo, be šios aukos išganymas neįmanomas. Arba nuodėmė, arba didvyriškumas. Kai, rodos, jog nėra jėgų, prisiminkime apaštalo šv. Pauliaus žodžius: „Visa galiu tame, kuris mane stiprina“. Su Kristaus pagalba galime. Tik rimtai ją naudokimės.

Tegyvuoja skaisčius šeimos gyvenimas. Tegyvuoja gausios šeimos. Pagarba tėvams ir motinoms, pildantiems Dievo valią. Kūdikis - tai Dievo dovana. Jis reikalauja vargo, bet atneša džiaugsmo ir paguodos. Motinos ir tėvai, kurie mokote savo vedusius vaikus vengti šeimos, nusikalstate Dievo įsakymams. Šalin savimeilę. Vedusieji pašaukti pasauliui duoti naujų gyvybių, o ne mirčių. Jei eisime palaidumo keliu, mūsų laukia liūdna ateitis. Sodybas užims kiti, net kitos tautos. Jei nėra vaikų, tai kam sodybos ir namai. Jei visa aukštyn kojom, tai vietoje džiaugsmo - vergija, vietoje vaikų laimės - nuodėmės vergija, vietoje dangaus - pragaras, vietoje gyvenimo - mirtis. Tokia logiška išvada.

Taigi, drąsos! Kūdikiai - šeimos palaima. Neardykime Dievo planų, neikime prieš Dievo valią, nes rasime vien vargą. Pasitikėkime Dievo Apvaizda. Jei duos kūdikį, duos ir sąlygas jam auginti. Jo rankoje mūsų gyvybė ir likimas. Nuodėmės keliu bėgdami nuo vargo, labai greitai galite patekti į amžiną vargą ir kančią. Laikas yra trumpas. Taigi, Šventasis Raštas moko, kad, tie, kurie turi žmonas, gyventų taip, lyg jų neturėtų, t. y. vienintelis apsisaugojimas - susivaldymas. Tikinčiam tai galima. Tik reikia norėti, rimtai norėti. „Kas nori sekti Mane, teima savo kryžių ir teseka Manimi“, - sako Kristus. Prašykime, kad Šventoji Dvasia ateitų į pagalbą, apšviestų, uždegtų ir padėtų. Be Tavęs, Viešpatie Dieve, mes silpni, bet tu -

Visagalis. Mūsų pasitaisymui Tavo pagalba reikalinga. Padėk, gerasis Kristau!

Nežudyk, tai yra nekenk nei savo, nei kito kūnui, nedaryk skriaudos nei savo, nei kito sielai, nes žmogus gyvena ne vienas, aplink yra kiti. Gera darydami ir kitus traukiame prie gėrio, o bloga - prie blogio. Papiktinimas ir yra traukimas kito į nuodėmę žodžiu, elgesiu, kartais sąmoningai, kartais nesąmoningai, nenorint. Kristus sako, kas papiktintų vieną iš šių mažutėlių, kurie tiki juo, geriau būtų, kad jis būtų paskandintas jūros gelmėse.

Kas yra nesąmoningas papiktinimas? Tai yra be minties, be tikslo kitą daryti blogesniu. Pavyzdžiui, moteris ar mergina nekukliai apsirengusi. Jai rūpi tik pasipuošti, kad patiktų kitiems. Ji kartais visiškai negalvoja kitą suvedžioti ar pastumti į nuodėmę. Kitas pavyzdys - tėvai, kurie keikiasi prie vaikų, barasi, žemina vienas kitą. Vaikas mato, girdi ir atėjus progai daro tą patį. Taip tėvai nesąmoningai veda vaikus į blogį, t. y. piktina. Vargas tėvui, motinai, seneliams, jei savo mažuosius moko blogio. Tokių papiktinimų gyvenime būna gana daug, ir dažnai net nelaikoma nuodėme.

Sąmoningas papiktinimas pasireiškia per svetimas nuodėmes, kai patariama pikta daryti, liepiama padėti, pritarti, nesulaikyti, pasišalinti, tylėti, slėpti blogį, pagiriama už tai.

Trumpai apie patarimą. Daryti bloga ar nedaryti. Duodame patarimų, žiūrėdami savo asmeninių interesų, nepaisydami Dievo valios. Pavyzdžiui, po vyro mirties, reikia mokėti jo paliktą skolą. Atrodo, ji buvo vyro, kuris mirė ir viskas baigta. Tačiau vyras paliko namus bei kitas gėrybes, taigi, skolintus pinigus sudėjo savo šeimos naudai, kuria dabar žmona ar vaikai naudojasi, t. y. dalimi svetimų santaupų. Teisingas patarimas būtų atlyginti skolą. Teisingai elgiasi moteris, jei marčiausiai pataria nebijoti gimdyti vaikus, kuriuos ji, kiek leidžia sveikata, padėsianti auginti. Tokia motina verta pagarbos, nes ji daugiau žiūri Dievo, o ne savo valios. Su patarimais būkime atsargūs. Jei yra prieš Dievo valią, mes prisidedame prie svetimų nuodėmių, o jei svarbus dalykas, galime padaryti net sunkią nuodėmę.

Panašiai galime nusikalsti liepimu, įsakymu. Liepiama vogti, mušti, keršyti, nedovanoti, nenusileisti.

Padėjimu nusikalstama, kai padedama, pritariama ar net pagiriama už blogį. Toks žmogus prisideda prie svetimų nuodėmių, prie kito sielos žudymo. Nusikalstame, kai sakome „gerai, kad iškeikei, sumušei, aš dar daugiau būčiau davęs, tegu žino...“. Arba dalinamės, slepiame vogtus daiktus. Tai irgi prisidedame prie savo ir kito sielos naikinimo.

Matai, draugas jau palinkęs į bloga - nusigėrimą, neskaidumą, ir gali sulaikyti, padaryti kliūtį - paimti nuo stalo gėrimą, išvesti iš vaišių. Žinai, kad sesuo ar brolis eina nedoru keliu - tyli, neįspėji, nepasakai tėvams. Taip ir pats tampi dalininku ir piktintoju. Mes negalime pasakyti, kad nesame brolio sargas, kaip sakė Kainas. Mes turime iš meilės ir teisingumo rūpintis ir savo, ir kito sielos išganymu, o ne jam kenkti.

Bėk nuo nuodėmės, kaip nuo angies, nes jei į ją prisiartinsi, ji pagaus tave. Jos dantys kaip liūto ir užmuša žmonių sielas.

Kas turi mus sulaikyti nuo vedimo į papiktinimą?

1. Mintis, kad mes tampame velnio advokatais, tarpininkais, bendrininkais, sielų žudytojais.

2. Didelės ir baisios pasekmės - kartais gyvybės atėmimas ar neleidimas gyventi, kartais kalėjimas arba amžinas sielos pražudymas.

3. Kristaus įspėjimas, kad geriau mirtis negu papiktinimas, geriau girnapusė ant kaklo, negu amžinos kančios.

Senajame Testamente yra užrašytas įvykis, kaip vienas žydų karalius, bijodamas, kad žydai neprisijungtų prie Judo karaliaus, eidami į Jeruzalę melstis, padarė du aukso veršius ir įsakė garbinti, o neiti į Jeruzalę. Už bedievyستės platinimą sulaukė bausmės - jis ir jo namai buvo sunaikinti. Šventajame Rašte yra ir daugiau tokių pamokančių pasakojimų.

Iš to, kas pasakyta, galime padaryti išvadą, kurios mūsų gyvenime bus labai naudingos:

1. Nieko neskatinti ir pačiam blogio nedaryti, vengti bet kokios nuodėmės. Nežudyti nei savo, nei kito sielos, nes ji, gyvenanti pašvenčiame malonėje, yra amžinos laimės paveldėtoja.

2. Jei buvo padaryta - atitaisyti, atšaukti, skriaudą atlyginti, atsimokėti. Kol gyvi esame, Dievas be galo gailestingas, todėl turime daryti atgailą. Šventasis Raštas įspėja: „Bijok Dievo ir laikykis Jo paliepimų“.

MISIJŲ SEKMADIENIS

Šią dieną Katalikų Bažnyčia skiria misijų atminimui. Tam renkamos aukos, sakomi pamokslai. Kristus apaštalams sakė: „Eikite ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šv. Dvasios“. Be to, tai plaukia iš tiesų, kad žmogaus siela nemirtinga ir yra pats brangiausias žmogaus turtas, brangesnis už visą gyvenimą. Pažvelkime į šių dienų gyvenimą. Kaip turime laikytis, kad prisidėtume prie sielų, pirmiausia savosios, o paskui prie kitų gelbėjimo darbo - pavyzdžiu, morale, auka ir kančia.

Šiandien vis daugėja žmonių, kurie nususuka nuo Dievo Dangaus ir Žemės Tvėrėjo. Dažnai artimieji - dukros, sūnūs, marčios, žentai sako, kad nenori eiti į bažnyčią, mels-tis, priimti sakramentų, ypač eiti išpažinties. Tai yra naujas tikėjimas - grįžimas atgal, prie žemės, prie tvarinių. Tolstama nuo tikrojo tikėjimo. Tuomet tie, kurie eina į bažnyčią, tiki, turi visas savo pareigas atlikti kiek galima geriau. Namuose rodykime kantrumo, susivaldymo, teisingumo, dorumo pavyzdį. Kada neklausoma žodžių, tekalba pavyzdžiai. Štai pavyzdys. Pas misionierių ateina pagonis ir prašo jį pakrikštyti, sakydamos, kad skelbiamas tikėjimas geras. Misionierius klausia, kur žmogus tą mato. Pagonis atsako: „Mūsų kaime buvo vyras, kuris supykęs tapdavo baisesnis už žvėrį. Tapęs krikščionimi, visiškai pasikeitė. Manau, kad jūsų tikėjimas yra geras ir prašau mane pakrikštyti“. Taigi, kai būsite užgauliojamos mylimų vaikų, dėl kurių per naktis nemiegojote, kad tik užaugtų, būsite keikiami artimiausių žmonių, kuriems atiduodavote viską, kas geriausio, būsite niekinami, kad einate į bažnyčią, meldžiatės, būkite tylūs, kantrūs, sąžiningi, stropūs savo pareigose, įvertinimo laukdami tik iš gerojo Dievo. Tai bus gražus liudijimas kaip ir pamokslas.

Kitas gelbėjimo būdas - tai malda su tyra sąžine, be sunkios nuodėmės. Malda už persekiotojus, už kovojančius prieš Kristų, prieš Jo Bažnyčią. Malda, apimanti visą pasaulį. Mels-tis už klystančiuosius - tai Dievo valios vykdymas. Ne dėl mados ar įpročio, bet iš meilės ir gailesčio su ašaromis akyse kaip šv. Monika. Čia, prie altoriaus, išliekite savo ašaras ir skausmus, čia rasite paguodos ir pagalbos. Malda ir tik malda dar

galbūt sulaiko bausmes nusikaltusiam pasauliui. Štai už vieną vyrą buvo pradėta melstis. Tada jis pasakė, kad pradeda daugiau apie Dievą galvoti. Gerai meldamiesi Dievui parodome daug meilės, nes vykdomė Jo valią. Meldamiesi už giminaičio, draugo ar priešo grįžimą prie Dievo, atliekame vieną iš gražiausių darbų, nes prisidedame priejo amžinosios laimės. Argi nenori seneliai, tėvai kad jų vaikai pasiektų amžiną laimę? Melstis už sielų išgelbėjimą - vienas iš geriausių ir gražiausių darbų.

Šalia maldos eina dar ir kiti geri darbai, kaip antai, išmalda vargšui, pasninkas, užgavimų, pažeminimų nukentimas, kantrumas ligoje. Panašiai elgėsi ir šventieji. Sirgdamas žmogus galvoja, kad jis jau nieko gero negali, tik guli ir guli. Jei kenčiama kantriai, nedarant nuodėmių, kentėjimus pašvenčiant Dievui, jie įgauna prasmę, jas įvertins gerasis Dievas. Šv. Teresė nenorėjo gyventi be kančios. Kančia Kristus gelbėjo žmoniją, tad, kas nori savo ir kitų sielas gelbėti, turi daugiau ar mažiau kentėti, mylėdamas gerąjį Dievą. Gal šiandien tai sunku suprasti, bet kai ateis kančios valanda, tai prisiminti bus naudinga.

DIEVO VALIOS VYKDYMAS

Kuria planus valstybė, kuria šeimos, tėvai. Sukūrė juos ir Dievas. Dievo planai pildosi tautoms ir pavieniams žmonėms. Žmogus skirtas amžinai laimei. Jam duota laisvė tikėti ar netikėti. Laikytis Dievo planų ar eiti prieš juos. Žmogus gali pažinti Dievo planus, Jo valią gana nesunkiai. Žmogaus laisvės, laimės pagrindas yra jo valios suderinimas su Dievo valia: „Viešpatie, paėmė mane už rankos ir vadovavai man pagal savo valią“. Nelaimė tada, kai einama prieš Jo valią.

Kas beatsitiktų, niekas nesukelia liūdnumo teisingame žmoguje, tačiau tik tuomet, kai žvelgiama tikėjimo šviesoje. Ar kančia, ar nelaimė didėja, jis nenusimena, nes tiki, jog prie jo gyvenimo vairo budi išmintingasis Dievas. Kaip antai, Jobas, kuriam Dievas atėmė turtą. Tuomet jis šlovino Dievą sakyda-

mas, kad Dievas davė, Jis ir atėmė. Taip pat šventieji, kurie nepaisydami jokių kliūčių vykdė Viešpaties valią. Štai pavyzdys. Per jūrą plaukia laivas. Išrinka audra. Keleivius ima išgąstis. Tik kapitono berniukas ramiai žaidžia. „Ar tu nebijai?“ - klausia vaiko. „Mano tėvelis prie vairo, ko aš bijosiu“, - atsako vaikas. Jei tikime Dievą, tikėkime visiškai Juo pasitikėdami. Jis mūsų Tėvas, kuris yra be galo išmintingas. Jis geriau žino, kas mums naudingiau ir kas jo planams tinkamiau. Gal šiaudien nesuprantame. Jis budi prie vairo. Svarbiausia yra nenusikalsti Jo valiai. Dievą mylintiems visa išeina į gera. Už Dievo reikalus šventieji patyrė daug moralinių ir fizinių kančių, kurias jie pasitiko su malda už kankintojus lūpose. Nuplėšė garbę, apvogė, nuskriaudė - ateis laikas už visa Dievas atlygins net amžina laime ir nenykstančiu džiaugsmu. Juk amžinai negyvensim žemėje. Kai tik atsiduodame Dievo valiai, visa palengvėja. Juk darome tai, ko Dievas nori. O Dievas yra amžinojo gėrio ir laimės šaltinis.

Dievo valia glūdi Jo ir Bažnyčios įsakymų vykdyme. Atėjo te į bažnyčią, vykdote Dievo valią, nors ne visiškai, o tie, kurie priima atgailos sakramentą, dar labiau Jo valią įgyvendinate. Turime gyventi taip, kad Dievui patiktume. Kiek ramybės ir laimės būtų šeimose! Nebūtų barnių, girtavimų, šeimose klestėtų džiaugsmas ir ramybė, nors gyvenimas būtų ir vargingas.

Žvelkime į tuos momentus, kai nevykdome Dievo valios. „Kas ieško pasitenkinimo savyje, tas visada bus nepatenkintas“, - sako šv. Augustinas. Kai nusikalstame Dievui, ypač svarbiuose dalykuose, jaučiamės nelaimingi, nes esame paliečiami kančių, galime ir amžinai pražūti. Juo tobuliau išpildome Dievo įsakymus, tuo ramesni ir linksmesni esame. Tuomet kančias, skriaudas, ligas, vargus paverčiame amžinu nuopelnu. Kokios paguodos neša žmogui kančia, vargas, nepasisiekimai, jei jis išvelgia Dievo valią, supranta, kad tai Dievui patinka. Dievo keliuose numatyta parapijai turėti tą ar kitą kunigą, toje ar kitoje šeimoje, vienoje ar kitose aplinkybėse gyventi. Ten ir malonės Dievas pakankamai duoda. Be rimto reikalo mainome vietą, laužome duotą žodį, statome sielą į pavojų. Dažnai ir nuodėmę padarome.

Jei gyvenime kas eina priešingu Dievo valiai keliu, nors ir būtų truputį malonumų, sustokime ir pagalvokime. Pameskime savo valią, grįžkime prie Dievo. Taip grįš ramybė, laimė

į sielą, grįš Dievas. Sulenkti kelius prie klausyklos ir išpažinti klaidas, melą, tai - gyvųjų privilegija. Tokia Dievo valia, kad atgailos sakramentu atitaisytume klaidas ir gautume kalčių atleidimą. „Laiminga tauta, kurios Viešpats yra Dievas“. Laimingas žmogus, kuris klusnus Dievo valiai, kuris vykdo Dievo ir Bažnyčios įsakymus, nes jis eina tikru, gal ir erškėčiuotu keliu, bet eina ramus, kaip apaštalas šv. Baltramiejus. Atlaidai tenebūna girtavimo ir bliovimo, bet ramybės, geros nuotaikos diena. Žmogui gyvenant žemėje, Dievo leista naudotis ir įvairiais malonumais, kad galėtų pasiekti galutinį tikslą - amžinąją laimę. Yra visokių malonumų - vieni teisėti, kiti ne - nešą kitiems ar sau nuostolius, kančias, ašaras. Treti yra savyje neturintys blogio, bet nuo netvarkingo naudojimo įvyksta nelaimių. Malonumai palikti kaip priemonė, o žmogus dažnai juos paverčia tikslu. Gyvena gėrimui, valgymui ir kitiems kūniškiems malonumams. Gyvenime yra dėsnių - atlik tai, kas būtina, paskui - kas naudinga ir trečia - kas malonu, tačiau neretai mes nieko nesvarstome, žiūrime, ar bus malonu, ar ne. Malonumai nusveria. Yra pareigos Dievui, artimui, savo sielai, pareigos geram vardui išsaugoti. Bet kuomet pasiduodame malonumų ieškojimui, visa, kas šventa, teisinga paminama po kojų.

Dažnesnės klaidos:

1. Pokyliai, vestuvės, išleistuvės, pabaigtuvės, vardinės tęsiasi dvi - keturias dienas. Visus metus dirbo, taupė ir per tris dienas viską suvalgė, išgėrė. Geriama iki užmiegame, prageriamas protas. Po šventės laukia pasninkas vaikams ir visai šeimai. Vietoje dainavimo - bliovimas. O kiek kalbų prieš dorą, tikėjimą! Būna, kad ir šeimos po to išyra. Ar negalėtų būti vaisės tik vieną dieną - pietūs, vakarienė.

2. Malonumų šaltinis - butelis vyno, degtinės. Tampa įprasta kaip kasdienę duoną valgyti. Taip susergama.

Stenkimės vengti nuodėmių, vykdyti Dievo valią!

DARBAS, MALDA, ŠVENTUMAS

Šventajame Rašte sakoma: „Ar valgotė, ar geriate, ar ką kitą darote, viską darykite didesnei Dievo garbei“. Darbą sąžiningai atliekant ir paaukojant Dievo garbei, t.y. pašvenčiant gera intencija, tuo pačiu darbu pagerbiamas Dievas. „Kas nedirba, tegul nevalgo“, - sako šv. Paulius. Taigi, darbas yra pareiga. Adomui ir jo ainiams pasakyta: „Savo darbo prakaite valgysi duoną“. Darbai gali būti pagal Dievo valią ir prieš Jo valią. Fiziniai darbai, kaip ir mokslo, meno taip pat turi vertę. Bažnyčiai kartais neteisingai priekaištauojama, kad ji skelbia šventaisiais tik karalius, kunigaikščius, dvasiškius. Štai tarnaitė Zita, artojas Izidorius bei daug kitų paprastų darbininkų pelnė dangaus karalystę, nes mokėjo mylėti Dievą ir vykdyti Jo įsakymus.

Išmintingas darbas saugo žmogų nuo sugedimo, užgrūdina valią, pailgina gyvenimą ir paruošia amžinybei. Štai upės luotelyje sėdi valtininkas. Prie valties prikabinai du irklai. Ant vieno užrašyta „Dirbk“, o ant kito „Melskis“. Į valtį įlipo jaunas vyras. Jis mąsto: „Dirbk - tai suprantu, bet kam čia melstis. Ir be maldos galima gyventi“. O valtininkas paėmė vieną irklą ir su juo valtis pradėjo suktis vietoje. Valtininkas parodė, kad reikia ir darbo, ir maldos. Ir darbas, ir malda yra priemonės pasiekti sielos išganyką. Pirmiausia ieškokite dangaus karalystės, o visa kita bus jums pridėta. Malda yra ryšio su Kūrėju palaikymas.

Malda išreiškiamas dėkingumas, prašymai, atsiprašymai Dievui. Maldoje išreiškiama pagarba, išplaukianti iš teisingumo. Šv. Izidorius meldėsi ne tam, kad patinginiautų, bet, kad Dievas laimintų jo darbą, kad iš Dievo išmelstų jėgos kovoti su ydomis, saugotų skaistybę, teisingumą, kantrumą. Malda, kaip ir darbu, jis garbino Dievą. Jis meldė tai, ko trūksta jo dvasiniam gyvenimui ir išmeldė. Tokia gili ir gyvo tikėjimo malda, kuri net stebuklus daro. „Prašykite ir gausite“, - sakė Kristus. Jis ir pamokė maldos „Tėve mūsų“. Darbas reikalingas tik šiam gyvenimui. Malda - ir amžinajam, ir šiam. Jei nesimeldžiame, esame neteisingi ir nedėkingi už mums duotą gyvenimą. Motina, mokindama vaiką maldos, išmoko gražiausio dalyko. Ji duoda vaikui didelį mokslą, kuriuo naudodama-

sis, pasieks amžiną laimę. Kas nesimeldžia, nematys amžinojo gyvenimo. Malda - laimės, dėkingumo, garbės laidas, palai-
kantis ryšį su Dievu. Kaip kūnui reikalingas maistas, taip sie-
lai - malda. Kas, vykdydamas Dievo valią, Dievą garbina darbu
ir malda, tas savo laiku bus Jo pagerbtas. Gerai maldai reikia
gero supratimo, susikaupimo, neskubėjimo, tikėjimo, pasiti-
kėjimo ir meilės Tiesai, Gėriui ir Grožiui.

Šv. Izidorius naudojos malda, šv. Sakramentais ir gavo
malonės, pagalbos šventai gyventi. Į žodį šventas telpa visos
dorybės ir kilnus pareigų atlikimas. Jis pasiekė šventumo, nes
per maldą jungėsi su Viešpačiu Dievu, su šventumo šaltiniu.
Ko trūko jo jėgoms, papildė gerasis Dievas.

Yra dvi priemonės, kuriomis galima pasinaudoti. Kas
yra nuliūdęs, tegul meldžiasi, nes malda - geriausias vaistas
dvasios žaizdoms gydyti. Pamilkime ir maldą savais žodžiais,
dažnai dienos metu pakilkime prie Dievo, ko tik mums trūks-
ta, visko prašykime Kristaus. Neveltui Jis mokė: „Prašykite ir
gausite“. Viešpatie Dieve, išmokyk mus melstis, padėk šventai
gyventi, atlikti savo pareigas, darbus. Šv. Izidoriau, melski už
mus.

MINTYS APIE DANGŲ

Šventajame Rašte sakoma, kad žemėje neturime pasi-
liekančio miesto, bet ieškome busimojo. Žmogus sukurtas ne
laikinajam, bet amžinajam gyvenimui. Čia esame tik keleiviai,
ateiviai. Nepaisant žemės malonumų, džiaugsmų, pasiekimų,
reikia vargti, kentėti ir mirti. Apie dangų turiu mąstyti, jo ilgė-
tis ir jį laimėti.

1. Mąstyti, nes mes sukurti amžinajam gyvenimui, amži-
najai laimei. Kaip jūros žvejai mąsto apie savo gimtinę, tėviškę,
taip tikintis žmogus turi mąstyti apie amžiną namus. Juk ten
bus pasotinta mūsų dvasia ir teisingumu, ir grožiu, ir laime,
bei meile. Ši žemė, tvariniai yra tik priemonė pasiekti amžinąjį
gyvenimą.

2. Mąstymas stiprina dorybes. „Niūri man žemė, kai pamąstau apie dangų“, - sako šv. Aloyzas.

3. Mintis apie dangų paguodžia, nes Dievas nušluostys nuo mūsų kiekvieną ašarą, o liūdesys virs džiaugsmu.

Turime ilgėtis dangaus. Ten nebus nei mirties, nei skausmo, nei verksmo. Visa atsiteista, atsilyginta. Štai šv. Bernardas paliko visus turtus broliui, o pats ryžosi laimėti amžinus. O brolis pasakė: „Tai neteisinga, broli, ir aš noriu amžinus laimėti“. Taip abu broliai įstojo į vienuolyną.

Dangus - tai laimės pradžia. „Iš savo džiaugsmo srovės, tu girdysi juos“, - sakoma Šventajame Rašte. Šv. Ignacas norėjo būti žvėrių sudraskytas, kad tik laimėtų amžinąjį gyvenimą. Apie dangų reikia ne tik mąstyti, ilgėtis, bet ir laimėti. Kaip jį pasiekti? Šventajame Rašte sakoma, kad smarkieji grobia dangaus karalystę. Ji lyginama su brangiu perlu, statomu namu, laimētu vainiku, pažadėta žeme, kuriai pasiekti reikia žygiuoti per tyrus, jūras. Kristus nurodė kelią, sakydamas: „Jei nori įeiti į gyvenimą, užlaikyk įsakymus“. Tikėjimas, įsakymų laikymasis, malda, sakramentai - priemonės dangui pasiekti. Reikia tik ryžto, drąsos.

ŠV. PETRAS - IŠTVERMĖS PAVYZDYS

Iš visų šventųjų galime pasimokyti. Vieni moko išminties, kiti - meilės Dievui bei artimui. Vieni pasižymi gailėstingumu, kiti - kantrybe, tretieji - darbštumu. Iš šv. Petro galime pasimokyti ištvermės sekant Kristų. Jo užsiėmimas - žvejys. Prie ežero užaugęs ir nuo mažų dienų pamėgęs gaudyti žuvis Genezareto ežere. Žvejojo maždaug iki 40 metų. Buvo ištikimas Senojo Testamento įstatymų saugotojas. Viešpats Jėzus jį pašaukė į savo mokinių tarpą drauge su jo broliu Andriejumi: „Nuo šiol tu žmones žvejosi“. Teks palikti šeimą ir sekti Kristumi, klausyti Jo mokslo. Kristus pakeičia jo vardą. Jį - Simoną pavadina Petru, Uola, ant kurios Jis pastatysiąs Bažnyčią, ir paskiria vadovauti jai: „Ganyk mano avis, ganyk mano avinėlius“. Petras uoliai klauso pamokslų, stebi Jo darbus ir daro

teisingas išvadas. Jis supranta, kad Jėzus yra Mesijas: „Tu gyvojo Dievo Sūnus“. Po pamokslo apie Švč. Sakramentą, Petras sako: „Viešpatie, kur mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes pažinome ir įtikėjome, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus“.

Tai gyvo tikėjimo vyras. Nors ir išsižadėjo Kristaus Piloto kieme, bet greitai darė atgailą už savo neatsargumą. Petras matė kaip Kristus pagydė jo sergančią uošvę, prikėlė iš numirusių mergaitę, du kartus, Jėzui įsakius, užmesdami tinklus, stebuklingai pagavo daug žuvų. Jis tikėdamas ėjo vandeniu, regėjo Kristaus atsimaitymą ant Taboro kalno, krauju prakaituojantį Alyvų darželyje, taip pat prisikėlusį iš numirusių. Sustiprintas Šventosios Dvasios po Sekminių, ištikimybę Kristui liudijo ir Jo mokslą skelbė iki pat mirties, kai buvo nukryžiuotas žemyn galva. Petrui teko pabuvoti kalėjime, būti nuplaktam, tačiau jis nepabūgo, sekė Kristumi, valdė Jo Bažnyčią. Jis yra pirmasis popiežius. Petro palaikai yra Romoje, Vatikane.

Šv. Petras moko mus ištvermės sekant Kristų ir varge, ir džiaugsme, ir persekiojimuose, nes „kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas“, - sakoma Šventajame Rašte. Kaip jau minėta, Petras ne iš karto gerai suprato Viešpaties valią, padarė klaidų, atgailojo, augo Viešpaties pažinime. Trumpai pasvarstykime apie tai.

1. Šv. Petro klaidos. Kai Viešpats Jėzus pasakoja apie būsimą kančią, Petras užprotestuoja, kad jokių būdu negali taip įvykti. Tačiau Kristus subara, kad jis mąsto kaip žmogus, nenori vykdyti Dievo valios. Dažnai ir mums taip būna. Kai prislegia kančia, nelaimė, vargas, pradedame murmėti prieš Dievo valią, sakydami, kad Dievas apleido, nes leidžia tokią skriaudą. Taip galvodami, pasiелgiame žmogiškai, neįvykdome Dievo valios. Nepamirškime, kad Dievas nori, jog mes pasiektume amžiną laimę. Mūsų savimeilė, puikybė pastoja kelią. Ir kito kelio nelieka, kaip kančios kelias, kuris verčia mus susimąstyti, teisingai spręsti. Tuomet pripažįstame Dievą, teikiame Jam garbę. Vykdamas Dievo valią, išganoma siela.

Šv. Petras išsigynė Kristaus. Jis nusikalto. Kodėl? Ar Dievas kaltas? Ne, Jis nekaltas. Nebuvo atsargus, nevengė pavojų, apleido maldą ir suklupo. Viešpats Jėzus sakė: „Budėkite ir melskitės“. Nusikalto, nes neišpildė patarimų. Štai nusikalsta vyskupas, kunigas, mąstome, kad Dievo nėra. Tai neteisinga.

Kunigas, ne angelas ir ne Kristus. Reikia pripažinti, kad būna įvykių, kai kunigas išsigina Kristaus, parduoda kaip Judas. Kas kaltas? Kunigas, Kristus ar Dievas? Jei mokinys gauna dvejetą iš istorijos, nes neruošė pamokų, tingėjo, tai mokytojas nekaltas ir nedaroma išvada, kad istorijos nėra. Taigi, jei nusikalto apaštalas, kunigas ar tikintis žmogus, nedaroma išvada, kad Dievo nėra. Reikėtų patyrinti, pasvarstyti priežastis. Mokykimės iš klaidų bei darykime teisingas išvadas. Apaštalas Petras pasimokė, visą gyvenimą darė atgailą, buvo atsargus. Kaip yra su mumis? Ar iš klaidų mokomės? Ar ieškome teisingų išvadų? Jei žmogus padaro klaidą, nuodėmę, tai panašu į padarytą žaizdą. Įvyko nelaimė. Rimtas žmogus užjaus, pagailės. Piktas pasidžiaugs nelaime, paneigs Dievą, apkaltins Jį.

2. Šv. Petro atgaila. Nusikaltęs Dievui, Petras iš Piloto kiemo išėjo verkdamas. Klaida pamokė būti atsargiu, nepasitikėti savimi, daryti atgailą gerais darbais. Atgailos ašaros atitaisė padarytą klaidą. Nusikaltęs tikėjimo neprarado, suprato klaidą ir pasinaudojo ja. Ar mes elgiamės panašiai? Ar mokomės iš klaidų? Ar rimtai atgailojame? Ar einame išpažinties? Ar be reikalo neitarinėjame kitų? Dažnai rūpinamės tais, kurie nėra mums pavesti ir užmirštame daryti rimtą atgailą. Šv. Petras yra pavyzdys kaip elgtis suklydus.

3. Mes galime pasimokyti drąšos ir ištvermės iki mirties. Nors yra nuolat persekiojamas, drąsiai išpažįsta Kristų. Petras buvo uolus žvejys ir tapo dar didesniu sielų ganytoju. Jis nebijojo nei drausmės, nei bausmės, o darė gera, mokė žmones tikėjimo tiesų, atgailos žodžiais ir pavyzdžiais. Pasekime šv. Petro didvyriška ištverme iki mirties. Mokykimės iš savo ir kitų klaidų, padarykime teisingas išvadas. Būkime atsargūs, prašykime Dievo pagalbos ir darykime didesnę atgailą, nes ta, kurią užduoda kunigas per išpažintį, yra labai maža. Darbus atlikime, kančias kentėkime atgailos intencija. Padaręs klaidą, Petras dar labiau pamilo Kristų, mirė už Jį. Meile sumokėjo už meilę. Pasekime šv. Petru ir džiaugsimės baigę gyvenimą amžinoje laimėje.

MYLĖS AMŽINAI SUTVĖRĖJĄ

Mieli klausytojai! Ir vėl nuaidėjo varpai, suplazdeno gedulo vėliavos. Mirė motina. Skausmas nudažė sūnų ir dukrų veidus, netekus žmogaus, kuris mylėjo ir buvo pasiryžęs už juos paaukoti gyvybę. Paskutinį „sudie“ pasakyti, pagerbti, padėkoti, pasimelsti, paaukoti šv. Komuniją atėjo sūnūs, dukros, vyras, kaimynai. Meilė nesibaigia mirtimi. Mirusiajai maldos, o gyviesiems žodis. Žodis apie nemirtingą sielą. Žmogus turi tarsi du pradus - kūną ir sielą. Kai kas sako, kad nėra jokios sielos, jokio antgamtinio, pomirtinio gyvenimo. Tai ne naujas dalykas, bet senas, kaip sena, į bloga palinkusi prigimtis. Mirtis yra suirimas, išsiskaidymas į sudedamąsias dalis, organizmas veikti daugiau negali. Siela yra Dievo sutvėrta dvasia, pasireiškianti protu, valia, atmintimi, bet tai tik galių pavadinimas. Žmogaus siela vientisa. Metams bėgant, kinta kūnas, tačiau asmens „aš“ lieka tas pats. Protas yra stipriausia ir kilniausia žmogaus galia, esanti kur kas aukščiau smegenų ir medžiagos. Ir proto, valios, bei atminties atsiradimui turi būti aukštesnė priežastis, negu smegenys. Inžinierius kuria traktorių, mokytojas moko mokinį, o ne traktorius - inžinierių, mokinius - mokytoją...

Siela nemirtinga, nes:

1. Siela vientisa, nesudaryta iš dalių, nemedžiaginė. Jos medžiagos irimo dėsniai neveikia.

2. Tautų istorija kalba apie sielos nemirtingumą. Tai patvirtina iškaskenos.

3. Šventasis Raštas patvirtina šiais žodžiais: „Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, o sielos negali užmušti“. Kristus mirė, kad padėtų mums išgelbėti sielas, einant tikėjimo, tiesos ir doros keliu.

4. Gyvenimo faktai, įvykiai. Štai 1937 m. Kaune, besimaudydamas Nemune, nuskendo kunigų seminarijos auklėtinis. Kūno per keletą dienų nesurado. Pas Švč. Trejybės bažnyčios kleboną ateina viena moteris, kuriai sapne pasirodęs nuskendęs klierikas ir paklausiąs, kodėl jie taip toli ieško kūno. Tegul ieško ten, kur jis nuskendo. Ieškotojams sakoma grįžti į tą vietą, kurioje ir randamas kūnas, įstrigęs tarp vielų.

„Tikiu“ maldoje sakoma „tikiu į amžinąjį gyvenimą“. Mūsų sielos po mirties pereina į kitą, antgamtinį, pasaulį - platesnį, realesnį, su Dievu ar be Jo.

Jūsų motina mirė tik kūnu, bet siela gyvena ir gyvens amžinai. Taigi, neverkite, bet džiaukitės ir būkite geri, branginkite tikėjimo turtus, nes tik tas gyvenys tikėjimu. Viešpatie Dieve, užtariant Švč. Mergelei Marijai, šv. Julijui, parodyk gailestingumą šiai kilniai mirusiai motinai. O mums, gerasis Dieve, duok drąsos gyventi tikėjimu, mylint malda, laikantis Dievo įsakymų, kad po mirties nebūtų gėda pažiūrėti į nueitą gyvenimo kelią.

BRANGINK LAIKĄ IR VENK BLOGIO

Šiandien mokykloje užbaigiau 1962 metus. Jie negriš. Praeitin nuėjo. Praeitis jau ne mūsų rankose, ateitis taip pat. Tik dabartinis momentas, Dievui padedant, priklauso mums. Duotas laikas - tai Dievo dovana. Jis duotas mums, kad, juo naudodamiesi, galėtume pasiekti laimingą amžinybę. Kaip mes turime žiūrėti į praeitą, dabartinį ir būsimą laiką?

Į praeitį tikintysis žvelgia visų pirma dėkodamas gerajam Dievui, nes tai Jo meilės ženklas, kad mums leido gyventi. Dar daugiau turime būti dėkingi, jei mes tą laiką panaudojame Dievo valiai įvykdyti. „Ar geriate, ar valgote, ar ką kitą darote - viską darykite didesnei Dievo garbei“. Jei mūsų dienos visos paaukotos, pašvęstos Dievo garbei ir mūsų sąžinės neslegia sunki nuodėmė - tai gražiai prabėgo metai. Jie bus mieli ir amžinybei. Jeigu bus padaryta klaidų, ir jos atitaisytos, reikia džiaugtis. Bet jeigu liko neatitaisytos, nuodėmės atvirai neišpažintos? Jei daug laiko nuėjo veltui, pasiliekanč sunkios nuodėmės būklėje, esame Dievo priešų pusėje, nors Jį ir pripažįstame. „Palaiminti, kurie plauna rūbus Avinėlio kraujuje“, t. y. tie, kurie rimtai daro atgailą. Tikinčiojo vertė tiek, kiek jis myli Dievą ir, kiek mylėdamas Dievą, artimui daro gera. Kiek vykdo Jo valią, tiek yra panašus į Kristų. Pamąstykime, ką primesta sąžinė. Dabartį išmintingai panaudokime. Mokėkime Die-

vui skolas už padarytas klaidas, nuodėmes. Darykime atgailą pasninku, malda, išmalda. Į amžinybę nusineškime tik gerus darbus. Taigi, išnaudokime gerai laiką. Jei meldžiamės, įdėkime visą širdį, jei giedame, giedokime Dievo garbei, slapta nieškodami savęs, kad mus pagirtų už gerą balsą. Visa įvertins Dievas, kai mes neteksime laiko. Ką darome, stenkimės kiek jėgos leidžia, atlikti gerai iš meilės Dievui. Ir rūpinkimės, kad visa eitų pagal Dievo valią. Tuomet visa mums atneš naudos amžinybei. Nesvarbu, ar gulėtume sirgdami lovoje, ar darbą dirbdami, ar sveiki eidami į bažnyčią. „Dievą mylintiems visa išeina į gera“. Reikia tik daugiau pasitikėjimo Dievo malone, o ne savo jėgomis. Pasitikėdami Kristumi, prašykime, kad padėtų tobuliau vykdyti Dangaus Tėvo valią. Prašykime išminties, kantrybės, skaistumo, gyvo tikėjimo, nusižeminimo, o ypač, kad labiau pamiltume gerąjį Jėzų ir Jam gyventume. Prisiminkime, jog „kas pasitiki Dievu, nebus sugėdintas“. Tegul nė vienas neapleidžia ryto, vakaro maldos, be rimto reikalo šventadieniais šv. Mišių, vyrai tegul vengia girtavimo, keiksmų, paleistuvystės moterystėje. Ne vienas gal gyvename paskutinius metus. O kad jie būtų skaisčius, blaivūs ir šventi. Štai mūsų pasiryžimai.

Ateitis ne mūsų rankoje, bet Dievo. Darykime gera ir ateitis bus graži, o dar gražesnė amžinybė. Nežiūrėkime, ar daug, ar mažai tiki į Dievą. Sodomoje liko tik viena šeima - Lotas, žmona ir dvi skaisčios dukros. Dangaus angelas jiems nusišlenkė. Išvedė iš žūstančio miesto. Kas nori patikti pasauliui, tas nepatiks Dievui - nematomai dvasiai, iš kurios gavo protą ir valią.

Mūsų ateitis Viešpaties Dievo rankoje. Jis mūsų Tėvas. Juo pasitikime. Per Dievo Motinos rankas pavedu save, man pavestą parapiją ir visus gerus bei blogus žmones Tavo Sūnaus Švč. Širdžiai. Lydek, Viešpatie, klystančius savo malone, tegul į Tave eina Sauliaus keliais, kad pasidarytų Tavo rinktiniais indais. Nepaskaityk dabar tai jiems už nuodėmę. Juk Tu be galo gailestingas ir visagalis.

Išmokyk mus visus pamilti labiau Tave. Pašauk pasauliui šventų kunigų. Teatnaujina jie žmoniją taikoje, meilėje ir vienybėje.

Tebūnie taip!

Kunigas Antanas Aleksandravičius

KUNIGO ANTANO LAIŠKAI
IŠ TREMTIES BUVUSIEMS
MOKINIAMS IR ARTIMIESIEMS

OMSKAS,
1953 11 08

Šiaurys, anot Maironio, ant lango gražų verpalų audžia. Pas jus dar vakario vėjas skraido Nemuno pakrantėmis, o pas mane - jau visiška žiema (apie - 30 °C). Bet, ačiū Aukščiausiam, buvęs jūsų mokytojas, aprengtas šiltai, pavalgęs ir mažą šaltį jaučia, nes dirbti tenka kambaryje.¹

Gal jūs galvojate, kad, jei tas mokytojas neparašo, tai jus pamiršo. Jau du kartus bandžiau rašyti, bet turbūt negavote, todėl trečią kartą bandau rašyti ir siųsti kitu keliu - per kalinius, išeinančius į laisvę.

Visų pirma nuoširdžiai dėkoju už ne vieną kartą pasiųstą pagalbą ir sausio pirmąją rašytą laišką. Man labai džiugu ir malonu, kad daugelis mano mokinių pasiliko tokie, kaip aš juos mačiau prieš atsiskyrimą. Ak, kad jūs ištvirtumėte būti tokiais visą gyvenimą! Tai būtų man didžiausias džiaugsmas.

Šiandien man atskrido viena mintis, kad jūsų pareiga eiti Marijos Pečkauskaitės keliais, kurių charakteristika trumpa: kilti ir kelti. Anot V. Kudirkos, palikti ženklą kad žmogumi buvęs. Nežiūrėti į visa - kokioj epochoj gyvenama, bet pasilikti tikru žmogumi, ištikimu tiesos ir meilės tarnybai.

Telaimina jus Gerasis Viešpats ir telydi jūsų gyvenimo žingsnius.

Jums visada dėkingas kun. Antanas

OMSKAS,
1955 04 02

Nuoširdžiai sveikinu su artėjančiomis Išganytojo Prisikėlimo šventėmis! Jo ramybė ir džiaugsmas tepuošia jūsų gyvenimo dienas, su šypsena beinant visais bandymų keliais...

Dar kartą linksmų Aleliuja!

Jums visada dėkingas dėdė Antanas

1. Kunigas Antanas keletą metų dirbo tikybos mokytoju Miroslove.

OMSKAS,
1955 09 24

Jūsų laiškas mane surado prie magistralinės geležinkelio linijos - bulves bekasant. Atvažiuo iš stovyklos mašina ir atvežė laiškus:

- Yra ir jums laiškas.
- Iš Vilniaus? - paklausiau.
- Taip, iš Vilniaus. Gal kas naujo bus?

Ačiū, kad nepamiršote. Noriu pasidalinti džiugia žinia. Bekasant bulves pasiekė ir naujas amnestijos įsakymas, liečiąs karo laiko nusikaltėlius. Ir kaip kartas - taip vadinamasis mano nusikaltimas paeina po amnestijos sparnu. Mat buvau kurį laiką vertėju. Taigi, su pilnomis teisėmis dėdė Antanas, Dievui padedant, grįš. Gal po mėnesio, gal po dviejų, ar dar ilgiau - bet bus Tėvynės laukuose...Deo gratias!

Žinoma, ne visa taip greitai. Ačiū Jam - esu sveikas, dirbu kaip ir kiti kaimiškoj idilėj. Darbo visur galima rasti, o jo yra daug, nors vėjai ir aplinka dažnai nepalanki... Bet, matyt, Aukščiausiojo planai jau kiti bus... Bet kaip čia, taip ir ten dar lengviau galima bus tarti: „Fiat voluntas Tua“. Aš manau, kad prie progos ir žodžiu bus galima šį tą pasakyti. Gal bus galimybė ir Vilnių stabtelėti ir tarti nuoširdų *ačiū* gyvų žodžiu. Taip, Apvaizda turi savo planus ir veda mus tais keliais, kurie mūsų laimei reikalingi. Tik kartais mes nesuprantam. O jie paaiškėja kiek vėliau - erškėčiai ir rožės turi puošti gyvenimą. Ačiū už džiaugsmą ir skausmą - vienodai Jam privalome tarti, kaip ir už lietų, ir giedrą, nes visa reikalinga. Ir audroj, ir lietuį, ir giedroj, kai šviečia amžinoji šviesa - visa miela ir malonu, nes žinai, kad Jis myli mus šimtą kartų labiau kaip gera motina savo vaikus. Ir gėlės žiedas, ir gelstas berželis, ir ūžias už lango Sibiro vėjas kalba apie Jo meilę, amžiną, nenykstančią ir mus viltimi guodžiančią...

Prašau ir už mane tarti *ačiū*, kai būsite prie Jo aukos, kad leido eiti Sibiro keliais ir vėl grįžti į gimtuosius laukus...

Jei neskaityta būtų, tai patarčiau paskaityti knygelę „Taip, Tėve“. Gana ji įdomi. Ten yra gražių dalykų.

Gavus laišką, prašau dar parašyti, nes kol apiformins, tai prabėgs nemaža laiko.

Tešviečia Jo šviesa mūsų gyvenimo vingių audrose ir testiprina Jo jėga mūsų silpnumą!

Atsiprašau, tenka rašyti stovint, nes sąlygos - kaip ekskursantų...

Jums paliekąs dėkingas dėdė Antanas

OMSKAS,
1955 10 30

Nuoširdus ačiū už spalio 17 d. laišką ir linkėjimus. Kol kas dar senoje vietoje. Apvaizda visuomet turi savo planus, kurie su mūsų šiais ne visada derinasi...

Juk ir čia yra dėdei darbo, tik kartais maža laiko. Pirmieji pragiedruliai nusišypsojo, bet kol kas užkliuvo. Ir manau, kad dar mane užlaikys, nes žinote, dar laikas neatėjo... Visa privalo pribrešti. Bet kartais ir čia norisi pabūti... Jei pasikeistų sąlygos, tai galima būtų ir visai pasilikti, bet noriu būti paklusnus Jo Valiai, nes ištikimumas Jo Valiai teikia džiaugsmo ir ramybės...

Tik vieno mums reikia ieškoti - Jo tiesos. Reikia prisiversti įveikti savo ydas ir aukotis, o su auka didės ir Jo malonė ir kils mūsų dvasinė kultūra.

Atrodo, kad dar ne vieną laišką ir iš čia bus galima parašyti, net ir ateinančių metų dar galima sulaukti. Kartais esame panašūs į naivius vaikus... Juk Jis myli mus... Visose aplinkybėse tebūna pagarbintas Jo vardas!

Telinksmina Jis jūsų jaunystę!

Dėdė kun. Antanas

OMSKAS,
1955 12 20

Nuoširdžiai sveikinu Išganytojo gimimo šventėje, linkiu Jo ramybės, paguodos bei šviesos jūsų darbo, vargo bei laimės dienomis!

Ačiū Jam - kol kas sveikas ir linksmas, einu Jo skirtu keliu. Dar ir čia yra daug neartų dirvonų, ir čia reikalingi Gerosios Naujienos darbininkai. Man prisimena B. Brazdžionio žodžiai:

Mes be Tavęs, Kalėdų Kristau, pūgą,
Mes be Tavęs tiek metų žiemą šalom...
Tegul paliaus čia šiaurės vėtros stūgaut, -
Tegriš pavasaris į mūsų vargo šalį...

Jums dėkingas dėdė Antanas

OMSKAS,
1956 06 17

Už linkėjimus ir sveikinimus tariau nuoširdų ačiū!

Laikas bėga gana greitai, o ypač kada esi sveikas. Apvaizdai esu dėkingas už Jo skirtus kelius. Kaip jaučiu esu rengiamas išvykimui. Kada - dar negaliu tiksliai žinoti. Spėlioju, kad veikiausiai sekantį mėnesį.

Meilės, gėrio ir grožio Viešpats telinksmina jūsų jaunystę!

Jums dėkingas dėdė Antanas

ĮVAIRIŲ LAIŠKŲ IŠTRAUKOS

... Tokia nepelnytų persekiojimų ir kentėjimų prasmė panaši į kilniasielio Jobo ar žydų, gyvenusių faraonų priespaudoje, kur jiems reikėjo sunkiausius darbus dirbti ir kęsti išjuokimą bei paniekinimą. Kodėl žmogus privalo tiek kentėti?

Štai dievobaimingo Jobo gyvenimas visiškai nušviečia kentėjimų prasmę. Jis buvo vienas iš pavyzdgingiausių žmonių: be klastos ir šalinosi blogio. Tačiau Jobą ištinka baisios viena po kitos nelaimės (žūsta visas turtas, šeima, samdiniai). Jobas ištiktas šių tragiškų įvykių, nerūgodamas visas nelaimes pavedė Dievo valiai. Jis sakė: „Jei priimame iš Dievo, kas gera, tai kodėl nepriimti tai, kas bloga“.

Prisimintinas mūsų Viešpats, nuo kurio priklauso ritmas danguje ir žemėje, o Jis pats nuo savo kūrinių kentėjo ir, prikaltas prie kryžiaus, baisiose kančiose mirė. Tai kur tokios kančios prasmė?

Kentėjo Juozapas, brolių parduotas Egipte. Sėdėjo Londono kalėjime ir šv. Tomas Moras, valstybės kancleris. Tai nenusimintina dėl tokių pažeminimų ir mums.

Kur kas blogesnė padėtis būti nuodėmės vergu ir tam tikra prasme velnio kalėjime sėdėti. Toks gyvenimas amžinybės atžvilgiu yra bevertis. Tavo padėtis tuo tarpu daug geresnė. Žinoma, tas priklausys nuo Tavęs, nuo vidinio dvasinio nusiteikimo. Trys vyrai, prikalti prie kryžių, kentėjo ant Jeruzalės kalvos. Tarp jų Kristus, priešams nejausdamas keršto, kentėjo su meile širdyje. Jis niekam neturėjo neapykantos, o aukojosi už visų laikų žmoniją ir jos nuodėmes. Savo kančia Kristus nupelnė žmonijai ramybę, amžiną laimę ir nesibaigiantį gyvenimą danguje. Vienas iš latrų susiprato, pripažino savo kaltes ir meldė Kristų užtarimo. Dėl to Jėzus jam pažadėjo dangaus karalystę.

Kristus laimina kenčiančius dėl teisybės, nes jų laukia gausus atlygis danguje. Mielas Petrai, sekime Kristų, nes atleisti priešams yra vienas iš geriausių darbų. Antra, labai svarbu būti be nuodėmių, o suklupus - su meile Dievui daryti atgailą, už kaltes gailėtis, atsiradus progai atlikti išpažintį. Tobulu gailėsčiu atgaunama pašvenčiamoji malonė, kuri yra vi-

dinio - dvasinio gyvenimo pagrindas. Aš manau, kas svarbiausia, nepamiršai. Gerų darbų padaryti galima ir ten būnant.

Vienas iš jų malda, kuria gali padėti savo šeimai, nusidėjėliams ir priešams, kurių yra visur. Taigi, laiko veltui neleisk, nes jis yra labai brangus. „Melskitės, melskitės“, - ragina šv. Raštas. Žinoma, maldai reikia susikaupino, ramybės. Bet tu moki taip elgtis iš praeities, nes ten irgi nebuvo sąlygų... Maldą padėjo Juozapui Egipto kalėjime. Jis prideramai pagerbtas. Taigi, neabejok, nes Dievą mylintiems vargai, sunkiausi darbai, ligos ir nelaimės atneša naudos amžinybei. Visa bus tinkamai įvertinta ir už visa gerojo Dievo atlyginta. Tai laikykis ramiai ir toliau pavyzdingai.

Šiandieną žmonijai labiau reikia maldos, negu ginklų, nes per juos daugelis eina į amžinąją pražūtį. Savo malda kaip tik gali padėti - žudomiems ir žūstantiems - jų būti geradariu. Gal Dievas ir leidžia tokius bandymus per kitų rankas. Tai nedviprasmiškai teigiama: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“.

...Nereikia pamiršti, kad Dievas yra garbinamas: malda, darbu ir kentėjimu. Kristus ne auksu ir sidabru mus atpirko, o baisiose kančiose už žmonijos atpirkimą kraują praliedamas. Dievą mylintiems visa išeina į gera - nurodo šv. Raštas.

Atlaidumas su meile priešams - tai gražiausia tikinčiojo dorybė. O Dievas, kaip gėrio šaltinis, sugeba ir iš priešų padaryti mums draugus. Saulius irgi buvo krikščionių priešas, bet dėka Stepono maldos ir Dievo gailestingumo tapo uoliausiu Kristaus apaštalu.

Niekam neturėkime keršto ir neapykantos. Pakilkime virš blogio aistrų ir sekime Kristų. Jis tave pašaukė eiti šiuo keliu. Tai ženklas, kad Jis Tave myli ir nori matyti amžinai laimingų jų skaičiuje. Per maldą gausi jėgų ir stiprybės sekti Kristų, nes ir Jis panašų likimą turėjo.

Mylėk malda - ji Tau palengvins nešti gyvenimo dalį. Tave aš irgi prisiminsiu prie Jo altoriaus. Dažnai kalbėk šią maldele: „Jėzau, Marija, myliu Jus - gelbėkite sielas!“. Krikščioniškai nešdamas visus nemalonumus - labai daug pas Dievą laimėsi. Ateis laikas, kai džiaugsies šia nemalonia padėtimi.

...Savo aplinkoje esi tarsi šviečias švyturys, ypač kantrumu ir susivaldymu. Nėra ko stebėtis žmonių tamsumu, nes jiems nėra duota pažinti tikrosios kultūros nešėjo - Kristaus.

Nepamiršk, kad Dievas tuos, kurie jį myli, labai įvertina, jei krikščioniškai išgyvena skausmo dienas ir valandas, jei tik žmogus su meile Jam aukoja kančias. Tuo labiau ir vertingiau, jei žmogus būna pašvenčiamoje malonėje. O jeigu per sunkią nuodėmę pašvenčiamoji malonė prarandama, tuomet reikia su malda ją apgailėti ir tobulai ryžtis tokios nuodėmės vengti.

Prašau priimti nuoširdžius sveikinimus šv. Globėjo dienoje. Teišmeldžia jis ištvermės ir meilės tavame kelyje, kuris nėra lengvas. Tu dabar esi panašus į savo Globėją, nes jam pažeminimo panaši dalia teko. Šalia pažeminimo dar buvo plakamas. Bet, nežiūrint į tai, ėjo į namus linksmas, kad teko kentėti rykščių plakimą už tiesą. Tad vargai ir skausmai tikinčiam turi savo vertę bei prasmę, amžinybėje įvertinami ir už juos atlyginama. Tam reikia meilės ne tik draugams, bet ir priešams.

Tarptautinės
Saleziečių Bendradarbių Sąjungos
CENTRAS

NARIO PAŽYMĖJIMAS.

Žemiau pasirašęs Tarptautinės Saleziečių
Bendradarbių Sąjungos pirmininkas, vyriau-
siasis Saleziečių Draugijos rektorius, liudija,
kad

Kun. Antanas Aleksandruvičius

iš
yra priimta(s) tikruoju sąjungos nariu ir nuo
šios dienos gali naudotis visomis dvasinėmis
malonėmis, kurias Apaštalo Sostas sąjungai
yra suteikęs.

[Signature]
Vyr. rektorius.
Tortinas, 1 mėn. 13 d.

Kunigas Antanas - Tarptautinės
Saleziečių Bendradarbių sąjungos narys

KUNIGO ANTANO MALDOS

PASIAUKOJIMO MALDA

O garbės verčiausias Išganytojau, nuolankiai priimk mano prašymą visiškai pasiaukoti Tavo Švč. Širdies meilei ir atgailai. Tegul Tau bus maloni toji dovana, kurią duodu iš viso to, kas esu ir ką turiu, atsiteisimui už visas kančias, kurias esi iškentėjęs, ir už visą tą nedėkingumą, kurį patiri iš žmonių. O kad ir aš neįpulčiau į panašias nuodėmes, per Švč. Merge- lės Marijos rankas aukoju Tau savo asmenį, gyvenimą, dar- bus, aukas bei kentėjimus.

Taip, mano Jėzau, dabar viskas tegul bus Tavo: mano gy- vybė, siela, protas, laisva valia, širdis su jos troškimais, jaus- mais, sveikata, garbė, gabumai, darbai, mano išstobulinimas ir amžinasis gyvenimas - viskas, kas man dabar bent kiek pri- klauso ir yra svarbu, kas dabar ir ateityje, laike ir amžinybėje miela, brangu - tegul bus Tavo visada ir amžinai.

Niekas iš to tenebus mano nuosavybė. Viskas tebus pa- aukota atsiteisimui ir Tavo garbės verčiausiai Apvaizdai. Daryk su visais tais turtais kaip tau patinka - duok ar atimk - ką tik panorėsi. Pasinaudok manimi ir numesk į šalį kaip nenaudin- gą įrankį. Ar mane guosi, ar bandymais lankysi - Tavo valia aukščiau visko.

Taip pat pašvenčiu ir aukoju Tau per dangiškąją Moti- ną Mariją visus savo nuopelnus, šv. Mišių ir šv. Komunijų, maldų ir apsimarinimų, visų sielos uolumo ir nuolankumo, meilės, paklusnumo ir kitų dorybių aktus, kuriuos pildysiu iki paskutinės savo gyvenimo dienos. Visa tai tegul bus ne vien Tavo Švč. Širdies atsiteisimui ir garbei, bet mano dovana Tau, nuolankiai prašant ją priimti ir visai laisvai panaudoti vargšų nusidėjėlių išganymui. Bet tai nekliudys gerus darbus ir aukas aukoti savo intencija, kurią turėsiu iš paklusnumo ir draugų bei pažįstamų meilės. Taip pasinaudosiu tuo, kas man nepri- klauso.

Štai, Viešpatie, dabar visiškai priklausau Tavo Švč. Šir- džiai. Tiesa, maža yra to, ką galėčiau aukoti. Karštai trokštu atsiteisti ir padaryti Tau džiaugsmą, bet jaučiuosi, kad be Tavo pagalbos nesugebėsiu tikslo pasiekti. Tegul manyje tobulai iš- sipildo Tavo šventa valia. Aš vis statau Tau ant kelio kliūtis, bet tai daugiau iš silpnybės, o ne iš savo valios. Dieviškoji Jė-

zaus Širdie, pabaik savo darbą. Tu pati turėsi viską atlikti. Tau vienam priklauso garbė, jei tapčiau šventu. Švč. Jėzaus Širdie, suteik, kad gyvenčiau ir veikčiau, kaip tikra Tavo dieviškos aukos siela. Amen.

ŠVENTŲJŲ MIŠIŲ AUKOS MALDA

Viešpatie Dieve, tikiu, kad Tavo Sūnus Jėzus Kristus kruvinu būdu aukėjo šv. Mišių auką, o dabar per savo tarną kunigą kartoja tai nekruvinu būdu.

Toms pirmosioms Mišioms, Jėzau, Tu rengeisi malda Alyvų sode. Iš Tavo veido tekėjo kraujas ir prakaitas. Tu skaudžiai kentėjai būsimas kančias, bet atsidavei Dangaus Tėvo valiai: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“.

Gelbėti žmonijai reikėjo Tavo aukos. Tu ją priėmei. „Kelkitės, eikime!“ - sakei apaštalams. Judas pabučiavimu išdavė Tave. Tu jį bičiuliu pavadinai, bet jis Tavo meilės nesuprato. Jis labiau mylėjo pinigą. Tave areštavo, surišo virvėmis, mušė, stumdė. Tu tylėjai ir kentei. Nuvedė į teismą. Tave teisė vyriausieji kunigai. Už tiesą, už tai, kad prisipažinai esąs Dievo Sūnus, reikėjo mirti. Pavydas, savimeilė aptemdė protus, ir tikros tiesos nebuvo ieškota. Saugok, Viešpatie, mane nuo nuodėmių, kurios neleidžia Tavęs ieškoti ir pažinti.

Pradėdamas šv. Mišias, kunigas atsiprašo Tave už klaidas. Viešpatie, atleisk man visus nusikaltimus, apsileidimus ir įžeidimus. Permaldausk Dangaus Tėvą už mane ir visus. Primk mano ir visų kančias, nuovargį, patirtus nemalonumus, kaip mažą lašelį prie savo paslaptingos, nekruvinos šv. Mišių aukos. Tikiu, kad Tu, Jėzau, esi tikrasis Aukotojas, o kunigas - tik Tavo tarnas.

Tave, Jėzau, vedė pas Pilotą, nes be jo patvirtinimo negalėjo Tavęs žudyti. Jis suvokė, kad iš pavydo buvai išduotas, ir šio teismo norėjo nusikratyti - siuntė pas Erodą. Nors esi išmintingiausias, Tave kvailu palaikė ir grąžino vėl Pilotui. Žydai skundė, kaip piktadarį, o Tu tylėjai. Tu prisipažinai Pilotui,

kad esi Karalius, bet Tavo karalystė ne šiame pasaulyje. Valdovas švenčių proga visada paleisdavo vieną kalinį. Buvo suimtas galvažudys Barabas ir nekaltasis Kristus. Pilotas pasiūlė paleisti Jėzų, bet žydų sukurstyta minia pareikalavo Barabo. Tada Tave įsakė nuplakti. Išrengė, pririšo prie stulpo ir žiauriai plakė. Visas kūnas tapo nusėtas žaizdomis. Iš jų tekėjo kraujas, ir nors baisiai kentėjai, bet tylėjai. Vos gyvas likai nuo plakimo. Visa tai už mūsų nuodėmes. Uždėjo ant galvos erškėčių vainiką, tyčiojosi, išjuokė, niekino, kaip mokėjo, mušė per galvą, o Tu visa ramiai priėmei.

O mes, Viešpatie, kokie esame nekantrūs! Dėl smulkmenų prarandame ramybę. Gėda prieš Tave. Padėk sekti Tavo kantrumu. Pilotas nerado Tavyje kaltės, bet minia šaukė: „Ant kryžiaus Jį!“. Ir pagaliau Barabą paleido, o Tave atidavė mirčiai. Tu tyliai priėmei neteisų sprendimą. Nusikaltusiai žmonijai sutaikyti su Dievu Tėvu reikėjo šios skaudžios, žeminančios kančios. Tu, Jėzau, savo kančia laimėjai visiems išganymą - amžinąjį gyvenimą. Tu permaldavai Tėvą už pirmųjų tėvų ir visų žmonių nusikaltimus, nuodėmes. Garbė ir padėka Tau, Išganytojau, tebūna per amžius.

Pagaliau Tu paėmei kryžių ir nešei į Golgotos kalną. Ant galvos erškėčių vainikas. Skausmas kas žingsnį didėjo, žaizdos kraujavo, saulė kepino, o Tu nusižeminęs, vos paėjai, bet tyliai kentei. Širdyje beribė meilė visiems, net budeliams. Išmokyk, Jėzau, ir mus kentėti. Skaudi Dangaus Tėvo valia, bet tik Tu vienas, Nekaltasis, galėjai išgelbėti žmoniją.

Kritai po kryžiumi ir vėl kėleisi. Kirėnietis priverstas padėjo Tau kryžių nešti. Tu, pamiršdamas save, pamokei verkiančias moteris, kad jos apverktų ne Tavo, bet savo ir vaikų klaidas.

Jėzau, Tu atgailos kryžių nešei už visą nusikaltusią žmoniją. Jį užnešei į Golgotos kalną vos gyvas. Nuėmus kryžių, erškėčių vainiką nulupo su dalimi plaukų, nuplėšė prie žaizdų prilipusius drabužius, apnuogino. Kentėjai panašias į pragaro kančias, kad mums nereikėtų jų kentėti.

Kokia didinga Tavoji meilė, kenčiančioji meilė! Ir dar ne viskas! Kaldami prie kryžiaus, rankas išplėšė iš sąnarių. Tai baisus, nepakeliamas skausmas! Taip pasaulis Tau atsilygino už Tavo skausmą, stebuklus, meilę. Koks Tu, Jėzau, didingas savo atpirkimo kančioje!

Ištaras kunigui Tavo įsakytus žodžius, Tu paslaptingu būdu nužengi ant Altoriaus ir meldiesi už mus. Už nuodėmės verti mirties, bet gyvename. Tai tik Tavo šv. Mišių aukos dėka, kuri nuolat aukojama visame pasaulyje.

Pakylėjimas. Tu jau kybai tarp dangaus ir žemės, pakeltas ant kryžiaus. Trys valandos neapsakomų kančių. Iš Tavęs atimta laisvė, garbė, sveikata, paskutiniai drabužiai, baigia išlašėti ir Tavo kraujas, tik niekas nepajėgs atimti Tavosios meilės, gerumo ir gailestingumo. Tu meldiesi už priešus: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“.

Ir mes, Jėzau, darydami nusikaltimus, esame Tavo priešai. Atleisk, išmokyk atgailauti, aukotis. Būna ir mums skaudžių valandų, leisk prisiminti Tave ir Tavo kančią bei pasekti Tavo ramumu ir kantrumu. Mišių maldoje Tu vėl maldauji Tėvą visiems pasigailėjimo. Tu trokšti mums laimės. Tu nuolat maldauji Tėvą pasigailėti mūsų. Ačiū, Viešpatie, ačiū! Sunaikink mūsų puikybę, kuri ypač Tavo širdį žeidžia, duok mums savo meilės, kantrumo, nusižeminimo, visus suvienyk su savimi. Vaduok sielas iš skaistyklos, gelbėk gyvuosius nuo pragaro bausmės. Tu, Jėzau, meldiesi už priešus. Dėl Tavęs ir mes atleidžiame visiems, kas mums bloga darė. Pasigailėk ir mano priešų. Šalia Tavęs kybojo latras. Tu Jo pasigailėjai, nes jis atgailavo. Tu jam pažadėjai dangų. Pasigailėk mirštančių šią dieną ir visą ateinančią savaitę. Mylimam mokiniui globoti palikai savo Motiną. Ji savo dvasine kančia padėjo gelbėti žmoniją. Skausmingoji Motina, padėk mums pamilti Tavo Sūnų, padėk permaldauti įžeistąjį Tėvą, išmelsk pasigailėjimo gyviesiems ir mirusiems.

Jėzau, Tu savo kančios metu buvai visų apleistas, nesuprastas, pasmerktas, bet niekam nerodei keršto, neapykantos - troškai visiems vien gero. Neleisk, Išganytojau, kad mes kam nors trokštume keršyti ar rodytume neapykantą. Išmokyk mylėti net priešus, kaip Tu mylėjai ir jiems atleidai. Uždek mūsų širdis savąja meile.

„Trokštu“, - ištarei ant kryžiaus kybodamas. Tu troškai išgelbėti pasaulį, visų žmonių sielas - visų, kurie gyvens iki amžių pabaigos. Padidink mūsų tikėjimą, neturintiems šios brangios dovanos - suteik ją. Be tikėjimo malonės negali žmogus Tavęs pažinti, pamilti ir Tau tarnauti, vykdyti Dievo valią.

Tu, Jėzau, savo kraujo ir gyvybės aukos kaina laimėjai mums išganymą. Padėk neprarasti jo.

„Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“ - tokie buvo paskutiniai Tavo, Jėzau, žodžiai. Taip baigėsi kruvinoji Mišių auka. Tu kaip žmogus mirei, užgeso Tavo meilės žvilgsnis. Žmonijos atpirkimas atliktas. Tu visa, ką tik galėjai, atidavei mums. Padarysi ir žadėtą stebuklą - sekmadienio rytą Tu kelsies vėl gyvas. Pasaulio istorija dar to nebuvo mačiusi. Tu įvykdei Tėvo valią.

Angelai ir šventieji, padėkite padėkoti Jėzui už Jo meilę, gerumą ir gailestingumą.

Jėzau, iki mirties ant kryžiaus Tu buvai klusnus net budeliams. Koks nusizėminimas! Tu švenčiausias ir garbingiausias iš visų žmonių, net nebijojai tautoje būti paskutiniu laikomas. Kokias baisias kančias kentėjai, bet išlikai kantrus. Tu, Viešpatie, mus mokai, kaip turime būti nusizėminę, nuolankūs, kantrūs, nešdami savo gyvenimo kryžių. Savo meile Tu pašventei vargus ir kentėjimus, nes jais laimėjai mums išganymo malonę. Padėk ir mums savo kančias aukoti savo ir kitų išganymui.

Dar liko neišsipildę pranašo žodžiai: „Žiūrės į tą, kuri pervėrė“. Vakarop ateis kareiviai laužyti šalia Tavęs kybojusiems galvažudžiams blauzdų, bet, matydami Tave mirusį, pervers ietimi Tau šoną ir širdį. Iš žaizdų išteklės vanduo ir kraujas. Tai tikros mirties ženklas.

Tavo meilė ir malonė paslaptinai veikė visus, kurie buvo toje kruvinoje Mišių aukoje. Daug kas Tave pamilo, įtikėjo, pasiryžo net mirti, bet niekada Tavęs neišsižadėti. Dar būdamas gyvas, sakei: „Kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs“. Žmonės, kurie buvo geros valios ir ieškojo tiesos, tie įtikėjo, kad Tu Dievo Sūnus. Tavo laidotuvėse viešai pasirodė Nikodemus, Juozapas iš Arimatėjos, šimtininkas, kai kurie kariai.

Jėzau, patrauk ir mus arčiau savęs, uždek mumyse gyvenį tikėjimą, viltį ir meilę. Pasigailėk gyvųjų ir mirusiųjų.

Ačiū, Išganytojau, už paslaptinę šv. Mišių auką, aukotą kunigo rankomis. Juk ir kruviniųjų, ir šių šv. Mišių auka ta pati, tik būdai skirtingi.

Laimina mus Tavo tarnas kunigas. Jėzau, ir Tu mus ir visus gyvenančius pasaulyje palaimink.

Ačiū Tau, Dieve Tėve, kad siuntei savo Sūnų į pasaulį šią auką už mus kaltus atlikti. Ačiū Tau, Dievo Sūnau, mūsų Atpirkėjau, už iškentėtas kančias, už Tavo meilę, gerumą ir gailestingumą, už ramumą ir nusižeminimą, už Tėvo valios pildymą ir begalinį pasiaukojimą. Ačiū už paliktą asmeninį pavyzdį, mokslą, sakramentus ir begalinį pasiaukojimą. Ačiū Tau, Šventoji Dvasia, už visų mūsų pašventimą ir Tavųjų dovanų gausumą. Švč. Motina Marija, angelai ir dangaus šventieji, padėkite gerajam Dievui, vienam Švč. Trejybės, padėkoti.

Išsisime iš bažnyčios, bet Tu, Jėzau, būk su mumis, padėk, nes žinai mūsų silpnumą. Pagelbėk man, kad ir aš išpildyčiau Viešpaties valią. Išmokyk mane melstis ir dorai gyventi, nuolat būti su Tavimi čia, žemėje, o paskui ten, amžinybėje. Tebūna taip, Viešpatie!

MALDA PO ŠV. KOMUNIJOS (pagal šv. Ignacą Lojolą)

KRISTAUS SIELA, PAŠVĘSK MANE,
mano sielą ir kūną, sunaikink mano ir visų nuodėmes, pasigailėk man pavestųjų, pasigailėk šiandieną mirštančiųjų, mano priešų. Šv. Dvasia, atverk jų akis, kad pažintų tiesą. Jėzau, išmokyk mane mylėti priešus ir man bloga darančius.

KRISTAUS KŪNE, IŠGELBĖK MANE,
apsaugok nuo tinginystės, puikybės, godumo, ir neskaistumo. Gelbėk nuo velnio žabangų. Šv. Mykolai, Dievo pavedimu piktąsias dvasias nugramzdink į pragarą. Švč. Motina Marija, išmelsk tai savo galingu užtarimu.

KRISTAUS KRAUJAU, PAGIRDYK MANE,
išpuošk mano sielą dorybėmis - nusižeminimu ir romumu, išmintimi ir meile, kantrumu ir tvirtumu. Be Tavęs nieko negaliu. Uždek manyje gyvą tikėjimą ir viltį. Padėk būti kūdikiškos dvasios, nes savo krauju laimėjai amžino džiaugsmo karalystę.

VANDENIE IŠ KRISTAUS ŠONO, NUPLAUK MANE,

padėk gerai naudotis atgailos sakramentu ir nuplauti savo gyvenimo nuodėmes. Duok jėgų ir meilės man pavestiesiems teikti atgailos sakramentą. Saugok nuo to, kad nebūčiau tik žegnojančiu. Atleisk, Viešpatie, jei aš kada nors netinkamai klausiau išpažinčių.

KRISTAUS KANČIA, PASTIPRINK MANE,

nes žinau, Jėzau, esu silpnas žmogus. Nuodėmėje pagimdė mane motina. Jei Tu nepadėsi kunigiškam pašaukime, aš galiu kaip Judas pasielgti. Išmokyk melstis, budėti ir būti atsargiam. Juk ne vieną pasaulis išplėšė iš Tavo būrio. Duok jėgų valdyti žvilgsnį ir aistras, stiprink dvasios kovoje. Angele Sarge, saugok mane, Švč. Motina Marija ir šventieji, padėkite suprasti ir išpildyti Dievo valią. Gerasis Jėzau, varguose būk man pavyzdžiu ir leisk geriau mirti negu dvasia merdėti.

O GERASIS JĖZAU, IŠKLAUSYK MANE,

išklausyk ne dėl mano nuopelnų, o dėl savo didžio gerumo, gailestingumo ir meilės. Atverk akis pametusiems tikėjimą. Pasigailėk ypač tų, kurie nuo Tavęs nutolo dėl mano klaidų. Tegrįžta jie prie Tavęs! Būk gailestingas įnirusiems, kuriems patarnavau, ir tiems, kurie mirė be sakramentų. Išklausyk nevertą savo tarną ir saugok pasaulį nuo atominio karo.

SAVO ŽAIZDOSE PASLĖPK MANE,

į Tavo skaudžiausias žaizdas sudedu savo sielą ir kūną. Priimk ir mano brolius kunigus, man pavestuosius žmones, tautiečius ir visą žmoniją! Paslėpk mus visus savo žaizdose ir gelbėk į pražūtį žengiantį pasaulį.

NELEISK MAN NIEKUOMET NUO TAVĖS ATSISKIRTI,

neleisk niekuomet atsitraukti nuo Evangelijos, nuo popiežiaus ir su juo einančių vyskupų. Neleisk atsiskirti nuo Tavo Motinos Marijos ir šventųjų. Gailestingoji Motina Marija, visi šventieji ir angelai padėkite ištvirti Jėzaus Kristaus meilėje.

NUO SIELŲ PRIEŠO APGINK MANE,

Viešpatie, atimk savo priešų galybę. Galingiausias Dieve, savo galybe sunaikink pragaro gyventojų galybę! Ir velnias, ir pasaulio dvasia, ir manosios aistros - tai manieji priešai. Piktosios dvasios bijo maldos, atgailos, pasninko. Šv. Dvasia suteik tikro maldingumo dvasios, duok išminties ir drąsos nesilenkti pasaulio dvasiai, netrokšti turtų, prabangos, patogumų. Jėzau, esąs manyje, vesk per gyvenimo audras ir padėk laimėti visas dvasios kovas. Juk Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Padėk išverti Tavo meilėje iki gyvenimo pabaigos.

MIRTIES VALANDĄ PASIŠAUK MANE IR LIEPK MAN ATEITI PAS TAVE, KAD SU ŠVENTAISIAIS GARBINČIAU TAVE PER AMŽIUS,

Viešpatie Jėzau Kristau, paruošk mane ir visus į amžinąjį gyvenimą, pasigailėk šiandieną mirštančiųjų. Amen.

(Pastaba: atskirus prašymus savais žodžiais pritaikykime savo luomo pareigoms).

TEATEINA TAVO KARALYSTĖ

Dieviškasis Alyvų darželio Kentėtojau, Eucharistinis Jėzau, suvienyk mūsų kentėjimus su savo šventąja kančia. Priimk, palaimink ir palengvink mūsų kryžius, pasisemk iš jų sau garbės, o kartu atrask ir išganymo priemonę sieloms, paklydusioms šio pasaulio klystkeliuose. Patrauk arčiau savęs ir ypatinga meile pamilk visus tuos, kurių čia žemėje niekas nemylė. Aptvarstyk žaizdas, kurios savo aitrumu erzina nedėkingus vaikus ir bičiulius. Tu, kuris geriausiai žinai mūsų ašarų priežastis, padaryk, kad jos nebūtų taip karčios ir pašventink jas stebuklinga savo Kryžiaus galia.

Dieviškasis Altoriaus Belaisvi, dieviškos savo šviesos spinduliais apšviesk nuvargusias vaikų širdis, aplankyk taip pat sielas, pasaulio vilionių sužeistas, surink pasaulio išsižadėjusias sielas, išmokyk mus visus kentėti tikėjimo ir ramybės dvasioje ir suteik mums retą, bet brangią dovaną - mokėti kitus paguosti. Įdėk į mūsų vargus dangišką galią, kuri mūsų vargšes širdis, kaip magnetas geležį trauktų prie Tavo dieviškos sužeistos širdies. Būk pasaulio Karalius, viešpatauk jame

ir užvaldyk jį, užgydydamas žaizdas, kurias žmonių atšalimas ir neteisybės yra padariusios.

Gerasis Mokytojai, ateik tada, kai mus kankina kentėjimai. Ateik, nes dideli mūsų vargai, o mūsų drąsa tokia maža. Mes neatsisakome, mylimasis Jėzau, erškėčių ir sopulingojo kelio šiuose pasaulio tyruose, tik prašome, kad Tu neatsitrauktumei nuo mūsų, kad mums nepagailėtumei savo dieviško žvilgsnio, savo kruvinų rankų palaiminimo. Mes neprašome, kad mūsų merdėjimo valandoje atsiųstumei savo angelą, bet šaukiames, kad Tu pats mus aplankytumei, nes esi davęs teisę vienyti mūsų ašaras su Tavosiomis.

Suteik ramybės kančiose, duok stiprybės bandymuose ir, jei tokia Tavo valia - siųsk mums paguodos.

Per Tavo, Išganytojai, Kryžių ir mūsų kryželius teateina Tavo karalystė!

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų!

Nekalčiausioji Marijos Širdie, melski už mus!

Švenčiausioji Motina Marija, išmelsk pasigailėjimo gyviems ir mirusiems!

Tyriausioji Mergele Marija, išmelski Lietuvai šventų kunigų!

LIGONIO MALDOS PO ŠV. KOMUNIJOS

Mano mylimasis Jėzau, iš kur man ta malonė, kad Tu aplankei mane vargšą nusidėjėlį (-lę). Tikiu, gerasis Išganytojai, kad Tu esi Švenčiausiame Sakramente, nes esi visagalis Dievas. Tikiu, kad Tu esi mano Dievas ir Atpirkėjas.

Viešpatie, ant kryžiaus Tu už mane mirei. Pasitikiu Tavimi, mielas Jėzau, kad man padėsi išgelbėti mano sielą.

Gerasis Dieve, Tu pirmas mane pamilai ir dabar myli. Jėzau, ir aš Tave myliu ir noriu mylėti amžinai su šventaisiais danguje.

Viešpatie Jėzau, širdingai dėkoju, kad šiandien pas mane atėjai skausmų ir ligos suspaustą. Bet ir mano liga yra su Tavo žinia. Ačiū, Viešpatie, už ligą, už kančias, ačiū už visas gyvenimi-

mo dienas, už skausmus ir džiaugsmus, už sielą ir kūną, ačiū už tikėjimo turtus, už kryžiaus mirtį ir už visas malones man gyvenime suteiktas. Amžinai noriu Tau dėkoti.

Ak, Dieve, Tu žinai mano gyvenimo nuodėmes. Pasigailėk manęs dėl savo didžio gailestingumo. Čia bausk, kaip patinka, tik amžinybėje pasigailėk manęs. Nusidėjėlių Gynėja Marija, melski už mane.

Mylimasis Jėzau, Tu žinai, kiek aš kenčiu. Išmokyk kantriai kentėti - „Jėzau romus ir nuolankios širdies, padaryk mano širdį panašią į savo“. Viešpatie, Tu sakei: „Prašykite ir gausite“. Ir aš noriu prašyti. Jei nesipriešina Dangaus Tėvo valiai, pagydyk mano kūną, kad sveikas (-a) galėčiau Tave garbinti.

Visiems, kurie man patarnauja šioje ligoje, atlygink savo palaima. Atlygink visiems, kurie ką nors gera padarę dėl manęs. Laimink mano artimuosius, kaimynus ir būk gailestingas tiems, kurie man bloga darė.

Būk, mylimasis Jėzau, mano Išgelbėtojas, Stiprintojas, Gydytojas kūno ir sielos reikaluose!

Angelai ir šventieji, garbinkite Jėzų! Viešpatie, dangus ir žemė skelbia Tavo garbę, ir aš noriu per amžius Tave garbinti, nes Tavo gailestingumas beribis!

Visa gavau iš Tavęs ir viską privalau vėl paaukoti. Taip, visa Tau aukuju, Švenčiausioji Jėzaus Širdie! Savo kančias aukuju kaip atgailą už praeito gyvenimo nuodėmes.

Jėzau, Tau gyvenu. Jėzau, Tau mirštu. Jėzau, Tavo esu gyvendamas (-a) ir mirdamas (-a). Į Tavo rankas atiduodu savo dvasią. Mylimasis Jėzau, teisšipildo Tavo valia! Amen.

Kristaus siela, pašvęsk mane.

Kristaus kūne, išgelbėk mane.

Kristaus kraujau, pagirdyk mane.

Vandenie iš Kristaus šono, nuplauk mane.

Kristaus kančia, pastiprink mane.

O gerasis Jėzau, išklausk mane.

Neleisk niekuomet nuo Tavęs atsiskirti.

Nuo pikto priešo apgink mane.

Mano mirties valandą pasišauk mane.

Liepk man ateiti pas Tave, kad su šventaisiais Tave garbinčiau per amžių amžius. Amen.

MALDA UŽ PARAPIJĄ

Iš savo gailestingumo, gerasis Dieve, pašaukei mane į kunigus ir leidai vesti šią parapiją prie Tavęs. Bet matai, kad Tavo garbei pašvęsta Bažnyčia tuštėja. Ką gi daryti? Pavedu iš naujo Tavo globai, Švč. Mergele Marija, visą šią parapiją ir tikinčiuosius, šventas sielas ir nusidėjėlius, senus ir jaunus. Ateik, o Nusidėjėlių Gynėja, su angelais ir šventaisiais į pagalbą, kad nė vienas nepražudytų savo sielos. Gailestingiausias Tėveli Dieve, atsiųsk savo mylimiausią dukrelę - Mergelę Mariją - mums į pagalbą. Dievo Sūnau, atsiųsk savo Švenčiausiąją Motiną gelbėti visų einančių į pražūtį. Šv. Dvasia, atsiųsk savo Sužadėtinę - Nekaltai Pradėtąją - mums padėti išgelbėti sielas, už kurias Jos Sūnus Jėzus mirė ant kryžiaus. Dievo Motina Marija, Tu daug kartų padėjai žemės vaikams, ateik ir dabar padėk - malda, žodžiu, pavyzdžiu, kad vėl atgimtų mūsų tikėjimas, viltis, meilė Dievui ir žmogui.

O aš pasižadu, kol Dievas leis čia būti, kasdien su žmonėmis kalbėti rožančių Tavo, o Marija, intencija, kad išmelstum iš Viešpaties kas reikalinga mūsų ir žmonijos išganymui.

Švč. Mergele Marija, pasitikiu Tavo globa!

Viešpatie Dieve, per Mariją, Nekaltai Pradėtąją, išklausyk mūsų maldas. Amen.

MALDINGI AKTAI

Permaldavimo aktai

Dieve, Tu esi mūsų Didžiausias Geradaris. Tu davei mums Dešimt įsakymų mūsų laimei, bet, deja, mes savo valią pildėme ir daug kuo nusikaltome mintimis, žodžiais, darbais ir apsilėidimais. Viešpatie Dieve, atleisk mums!

Gailestingiausias Tvėrėjau Dieve, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio.

Gailestingoji Jėzau Širdie, pasigailėk žmonijos.

Šventoji Dvasia Dieve, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio.
(3 k.).

Pagarbinimo aktai

Dieve, Tave garbina angelai ir šventieji. Tau garbę teikia saulė ir žvaigždynai, visa gyvoji ir negyvoji gamta. Ir mes norime Tave pagarbinti.

Garbė Dievui Tėvui, garbė Dievo Sūnui, garbė Šventajai Dvasiai už gerumą, meilę ir gailestingumą (3 k.).

Garbinkime Dievą, nes Jis geras, Jo gailestingumas amžinas (3 k.).

Padėkos aktai

Dieve, visa gavome iš Tavęs: per tėvus mums davei kūną, sutvėrei nemirtingą sielą su protu, valia, atmintimi. Sukūrei žemę, saulę, vandenį, orą, augalus ir gyvūnus - visą gyvąją ir negyvąją gamtą. Už visa norime Tau padėkoti.

Dėkojame Tau, Jėzau Kristau, už atpirkimą, Bažnyčią, sakramentus. Ačiū Tau už šv. Dvasią, už mūsų pašventinimą, už globą bei mūsų išganyimą.

Ačiū Tau, Dieve Tėve, ačiū Tau, Dievo Sūnau, ačiū Tau, Šventoji Dvasia, už mums ir visiems suteiktas dovanas (3 k.).

Tikėjimo aktai

Jėzau, Tu gyvendamas žemėje sakei: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“.

Tikime, tikime, jog dangus ir žemė praeis, bet Dievo žodžiai nepraeis (3 k.).

INTENCIJOS

Kaip ant voko užrašytas adresas nurodo kam skiriamas laiškas, taip intencija suteikia maldai ar darbui paskirtį - tikslą. Nuo intencijos priklauso ir maldos vertė. Gali būti gera ir bloga intencija.

Iš Dievo viską gavome, tad pagal teisingumą - viską jam turėtume paaukoti, pašvęsti, atiduoti.

Tikintis žmogus ryte Dievą pasveikina gražiu Kryžiaus ženklų. Po to tinka padaryti gerą intenciją visai dienai, kaip antai: „Visa Tau aukoju, Švenčiausioji Jėzaus Širdie“ ir pan. Tokios intencijos įprasmina visos mūsų dienos darbus, maldas, patiriamus nemalonumus. Atmintina, kad mūsų savimeilė dažnai gali sugadinti gerųjų darbų antgamtinę vertę. Ji gerų darbų nuopelnų plėšikė (pvz., jei meldžiamės ne dėl Dievo garbės, bet kad žmonės pamatytų ir pan.).

Intencija gali būti labai siaura - galima melstis už vieną mirusįjį, bet galima maldą skirti už visus mirusiuosius. Dievas gali parodyti gailestingumą vienai mirusiai motinai ir gali tai suteikti visoms mirusioms motinoms. Viešpaties gailestingumas yra neišmatuojamas.

Juo intencija platesnė, gilesnė, tuo Dievo akyse ji yra vertingesnė, nes per ją reiškiasi meilės bei pagarbos parodymas. Maldą ar kokią apsimarinimą, susivaldymą ar pasninką galima aukoti už vieną nusidėjėlį ir drauge už visus paklydusius žmones.

Sekime Jėzaus pavyzdžiu - jis aukojosi už visų žmonių išgelbėjimą.

Gera intencija parodoma meilė Dievui ir įprasminamas gyvenimas amžinybės atžvilgiu.

PATARIMAI

1. Atėję į bažnyčią, pagarbinkime Jėzų, esantį Švč. Sakramente. Neskubėkime kalbėti savo asmeninių maldų, bet pamąstykite - čia gyvena Dievas, mano Atpirkėjas. Kas aš esu ir kas Jis? Ką man davė Dievas, o ką aš Jam duodu, kuo atsi-lyginsiu? (Pamąstykite bent 5 minutes).

2. Prieš išstatytą Švč. Sakramentą priklaupkime ant abiejų kelių.

3. Bažnyčioje nedera kalbėtis, juokauti. Jei būtinai reikia ką pasakyti, tai darykite labai tyliai.

4. Dalyvaudami šv. Mišiose, aukokime jas permaldauti Dievą už savo, savo artimųjų ir visų žmonių nuodėmes, kurių

kiekviena žeidžia Viešpaties Jėzaus Širdį. Kiekvienam geram darbui galime skirti kelias geras intencijas.

5. Sekime šv. Mišių eigą. Kam susilpnėjusi klausa ar regėjimas - tepabando apmąstyti Jėzaus Kančią, dažnai įterpiant maldele: „Jėzau, Marija, myliu jus, gelbėkite sielas“.

6. Priėmę šv. Komuniją, neimkime maldaknygės ar rožinio, o bandykime melstis savais žodžiais, kalbėtis su Jėzumi, jau esančiu mumyse. Padėkokime Jam, kad aplankė, pagarbinkime, atsiprašykime Jį, o ko labiausiai reikia - prašykime Jo pagalbos. Malda - pokalbis su Dievu. Net ir klauskime, nuoširdžiai, ištvermingai, ir laukime atsakymo. Patylėkime ir leis- kime Jėzui prabilti. Žinoma, jei mūsų mintys skrajos už bažnyčios ribų, būsime išsiblaškę - Jėzaus atsako negirdėsime. Reikia labai susikaupti.

7. Kryžiaus ženklas turi būti didelis, daromas neskubant, mąstant apie Švč. Trejybę.

GIESMĖ

Kas kūrė žvaigždynus ir saulę dangaus?
Tai Dievas Kūrėjas dėl vargšo žmogaus.

Tikiu, tikiu ; Dievą tikiu.

Tik Jam, tik Jam tarnauti turiu.

Jo išmintį skelbia miškai pakelės
Ir žvaigždės, ir žemė, ir žiedas gėlės.

Tikiu, tikiu...

Beribis Jis gėris ir grožis yra -
Nuoširdžiai mylėkim širdim Jį tyra.

Tikiu, tikiu...

Gyvybę ir sielą, ir kūną gavau,
Už visa tai AČIŪ tau, Dieve, sakau.

Tikiu, tikiu...

Tu pirmas pamilęs šios žemės vaikus,
O, Jėzau, mylėti išmokyk ir mus.

Tikiu, tikiu...

Pasitikim, Dieve, Tavu gerumu:

Gyvent su Tavim yra gera, ramu.
 Tikiu, tikiu...
 Pasigailėk, Dieve, vaikų Lietuvos:
 Bičiulių ir priešų, ir žemės savos.
 Tikiu, tikiu...
 Kas bloga mums darė - atleidžiam visiems -
 Atleiski, o Jėzau, mūs priešams kaltiems.
 Tikiu, tikiu...
 Tu, Jėzau, Valdovas pasaulio esi -
 Tegrižta prie Dievo suklydę visi.
 Tikiu, tikiu...
 Tu stiprinki dorą ir meilę visų,
 Palaimink sodybas ir derlių laukų.
 Tikiu, tikiu...
 Savąja malone, o Dieve, padėk:
 Ir jauną, ir seną kelionėj lydėk.
 Tikiu, tikiu...
 O Motina Jėzaus - Globėja tautų,
 Užtarki žmoniją, kad ji nežūtų.
 Tikiu, tikiu...
 Trejybei Šlovė: ir Tėvui, ir Sūnui,
 Ir Šventajai Dvasiai per amžius tebūna
 Tikiu, tikiu į Dievą tikiu,
 Tik Jį labiausiai mylėti turiu.
 Tikiu, tikiu...

Žodžiai - kun. A. Aleksandravičiaus
 Melodija - giesmės *Dangaus Karaliene* (Lurdo giesmė)

PRISIMINIMAI
APIE KUNIGĄ ANTANĄ

KUNIGO ANTANO ALEKSANDRAVIČIAUS LAIDOTUVĖMS VADOVAVUSIO VYSKUPO JUOZO PREIKŠO ŽODIS

Apie kun. Antaną Aleksandravičių, mirusį prieš 25 metus, galiu duoti tokį atsakymą. Neturėjau galimybės asmeniškai bendrauti su kunigu Antanu. Apie jo uolumą ir pasiaukojantį darbą sielovadoje girdėjau tik iš kitų kunigų lūpų, bet savo liudijimo apie jį neturiu.

Linkiu Aukščiausiojo palaimos ir sėkmės gražiame ir prasmingame darbe!

Vyskupas Juozas Preikšas

ŽIUPSNIS ATSIMINIMŲ APIE KILNŲJĮ KUNIGĄ ANTANĖLĮ

Moksleivį Antaną Aleksandravičių pirmą kartą pamačiau 1933 - 1934 mokslo metais slaptame Marijampolės ateitininkų susirinkime, kuris įvyko salėje virš marijonų stalių dirbtuvių. Stebėjausi, kad Marijampolėje ateitininkai rinkdavosi dideliais būriais iš marijonų ir Rygiškių Jono gimnazijų bei mokytojų seminarijos, rodos, ir Kvietišchio žemės ūkio mokyklos. Kai metais anksčiau mokiausi Alytaus gimnazijoje, mūsų kuklus poros dešimčių ateitininkų būrelis tik nedrąsiai susitikdavo kokiam nors bute, o vieną kartą pavasarį - Alytaus bažnyčios šventoriuje.

Brolis marijonas Antanas Gumauskas, batų siuvyklos vedėjas, kartu su kunigais marijonais, buvo mūsų ir kitų katalikiškų organizacijų susirinkimų globėjas. Patys gimnazijoje dėstantys marijonai ateitininkų susirinkimuose nesirodydavo, kad neužtrauktų bėdos gimnazijai, bet tylomis juos rėmė ir globojo.

Iš to meto Marijampolės ateitininkų daugiau atsimenu savosios marijonų gimnazijos mokinius, o iš valstybinės Ry-

giškių Jono berniukų - užsiliko vos keli vardai: Motiejus Pudzinskas (vėliau kunigas, seniai miręs), Vytautas Bieliauskas (išeivijos katalikų veikėjas, psichologijos profesorius) ir pamaldusis Antanas Aleksandravičius. Šį pastarąjį ir įsidėmėjau dėl jo nepaprasto, į akis krintančio pamaldumo.

Pamaldžiausieji ateitininkai, man tuomet atrodė, buvo du mūsų gimnazijos mokiniai ir Antanėlis. Pirmas - Pranas Račiūnas, ateitininkų rajono pirmininkas, sakydavęs per susirinkimus dvasingas kalbas, labai jautrus ir veiklus; vėliau jis tapo žinomu kunigu marijonu. Antras buvo Vosylus. Šis gimnazijos nebaigė, po karo zakristijonavo. Jo pamaldumas draugams rodėsi davatkiškas. Antano Aleksandravičiaus maldingumo pobūdis, atrodo, buvo tarp šių dviejų: linkęs į kontempliaciją, adoravimą, kartu liaudiškas ir apaštalaujantis. Pamaldesnieji ateitininkai anuomet spietėsi į eucharistiečių būrelį. Jie eidavo kas mėnesį išpažinties, o Komunijos - dar dažniau, o kai kurie beveik kasdien. Mano atmintyje yra išlikęs įsitikinimas, kad Antanas buvo vienas uoliausių eucharistiečių. Jaunų dienų albume turiu nuotrauką 1935 m. vasarį toje pačioje marijonų dirbtuvių salėje įvykusios eucharistiečių agapės, joje matyti ir Antanas. (Pats agapėje nedalyvavau, neleido kišenė, o fotografiją įsigijau dėl vieno kukliai besišypsančio veidelio).

Kažkoku būdu sužinojau, kad Antanas kilęs iš Simno parapijos Kolesninkų kaimo. Tada jis man pasirodė artimesnis dėl kaimynystės, nes mano gimtoji Krokialaukio - Simno parapijos kaimynė. Kada mes pirmąkart pasikalbėjome - ar su moksleiviu, ar su klieriku, nebeatsimenu. Artimesnė draugystė neužsimezgė, o pagarbus prisiminimas liko. Turėjome matytis Kauno kunigų seminarijoje, kai joje mokėsi ir Vilkaviškio vyskupijos klierikai, bet nieko ryškesnio į atmintį neišsirėžė.

Tapę kunigais, tik retkarčiais pasimatydavome per kokius nors kunigų susibūrimus ar šventes, sveikindavomės kaip jaunų dienų pažįstami ir bendraminčiai. Girdėdavau, kad jis globojo regėtoją, atgailotoją, kad maldingi žmonės iš Kauno ir Vilniaus ieškodavo kunigo Antano dvasinio pastiprinimo ir vadovavimo. Kai sausio mėn 27 d. Marijampolėje pal. Jurgio Matulaičio gerbėjai susirinkdavo iš įvairių vyskupijų, kai kada matydavau ir jį.

Gyvendamas Vilniuje, retai benukakdavau į vilkaviškiečių kunigų šventes ar laidotuves, o kunigo Antano laidotuvėse

dalyvavau. Tai reiškia, kad jaunų dienų dvasinis ryšys išsilai-
kė ir ilgai nesimačius.

Kun. Vaclovas Aliulis MIC

BUVO IŠTIKIMAS IR DIEVUI, IR BAŽNYČIAI, IR TĖVYNEI

Jau prabėgo daugiau kaip dvidešimt metų nuo kun. Antano mirties, tačiau jo atminimas - gyvas daugelio ano meto kunigų atmintyje. Kai buvau paprašytas parašyti savo prisiminimus, pagalvojau: „Rašyti apie gerą žmogų ir gerą kunigą, nors ir sunku - pabandysiu“.

1970 m. dirbau Miroslavo parapijoje. Kartą vedžiau re-
kolekcijas Alytuje (antrajame). Baigdamas pamokslą galvojau,
kaip geriau užbaigti. Ir tariau: „Alytus - didelis miestas, o yra
tik dvi menkos bažnytėlės, todėl mikrorajone statysime naują
bažnyčią iš aliuminio ir stiklo. Naujos bažnyčios bokštas tarsi
strėlė kils į dangų. Joje visi ir susitiksime“.

Klausojų laikysena liudijo, kad man pritarė.

Sekantį rytą komunistų partijos pirmasis sekretorius pa-
sakė: „Šis numeris tam tipui nepraeis...“. Buvo vyskupui įsa-
kyta mane iškelti į Kudirkos Naumiestį.

Netrukus susipažinau su kaimyninės Slavikų parapijos
klebonų kun. Antanu Aleksandravičiumi. Buvau pakviestas
vesti rekolekcijas. Slavikų parapija užkampyje, susisiektas
prastas. Klebonas paprašė parapijiečius, turinčius nuosavas
transporto priemones, kad jie maldininkus į bažnyčią ir at-
vežtų, ir vėl atgal sugrąžintų. Viskas buvo gerai organizuota ir
paruošta.

Kiekvienais metais Šiluvoje kun. Antanas vadovavo pa-
maldoms koplyčioje - laikydavo šv. Mišias, sakydavo pamoks-
lus. Maldingi žmonės džiaugdavosi jo patarnavimais nakti-
niuose budėjimuose.

Okupacijos metais, kai daugelis kunigų buvo nuteisti, kun. Antanas septynerius metus taip pat kalėjo Omsko lageryje. Iš Maskvos atvykę tikrintojai lageryje neberado jokios jo bylos, todėl iš karto amnestavo. Jis, grįžęs į Lietuvą, siųsdavo siuntinius tremtiniams ir kaliniams. Daugelis jo pagalbą prisimindavo su dėkingumu ir meile.

Kiekvienas žmogus turi silpnybių. Jų turėjo ir kun. Antanas Aleksandravičius. Viena jų - per didelis tikėjimas stebuklais. Tai noras turėti apčiuopiamus tikėjimo įrodymus. Dėl to net teko jam nukentėti.

Kun. Antanas Aleksandravičius buvo pamaldus ir uolus ganytojas. Jis iki mirties išliko ištikimas ir Dievui, ir Bažnyčiai, ir Tėvynei. Tikiu, kad šis uolus Bažnyčios kunigas jau seniai pas Dievą danguje. Iš ten jis mums padės šiuo sunkiu Lietuvai metu. Visiškos laisvės dar neturime, todėl prieš akis - sunki dvasinė kova maldomis ir pavyzdžiu.

Mons. Alfonsas Svarinskas

KILNŲJĮ KUNIGĄ KLEBONĄ ANTANĄ ALEKSANDRAVIČIŲ PRISIMENANT

Iš Kauno keliaujant Suvalkijos lygumomis, keturioliktame kilometre prieš Marijampolę kairėje plento pusėje kaip raketa dangun kyla raudonų plytų bažnyčios bokštas - Suvalkijos puošmena. Tai Švč. Mergelės Marijos vardo Sasnavos šventovė, statyta 1902 m.

Esu Aukštaitijos krašto žmogus, Suvalkija man buvo nepažįstama. 1962 m. rugpjūčio mėn. 16 d. atsiradau Bartininkuose (Vilkaviškio dekanatas). Religinį kultų reikalų tarybos įgaliotinis Justas Rugienis, vykdydamas kagėbistų planus, atėmė iš manęs teises eiti Krekenavos klebono pareigas. Nuo susimąsčiusio sraunaus Nevėžio, kvepiančių pušynų buvau ištremtas į Bartininkus. Per antrąją pasaulinį karą akmeninė bažnyčia buvo sugriauta. Jos bokštuose gyveno tik gandrai, o altorius buvo įrengtas salėje, esančioje dulkinų kelių sankryžoje, nes bažnyčios atstatyti sovietinė valdžia neleido. Čia dir-

bo jaunas, energingas, rūpestingas kunigas klebonas Juozas Jakaitis. Jis už kunigišką ištikimą tarnystę buvo nuteistas ir jau grįžęs iš tremties. Aš pasijutau čia visai nereikalingas. Taip baudžia bedieviškieji okupantai, kad daugiau būtų skausmo, kad pasijustum svetimas, nereikalingas. Tuo metu Vilkaviškio dekanu buvo kunigas Konstantinas Ambrasas, kilęs iš Sasnavos parapijos, labai rūpestingas, nuoširdus, draugiškas. Kai susirgo jo padėjėjas kunigas, jis nebodamas valdžios, mane pakvietė talkininkauti pastoraciniam darbui. Bedirbant suartėjome ir su kitais kunigais, kurie buvo tokie supratingi, užjaučiantys, rūpestingi, nuoširdūs. Susikūrė veikli kunigų grupė. Su gražiausiais prisiminimais ir dėkingumu menu Suvalkijos kunigus. Prieš šv. Velykas kviesdavo mane praveisti žmonėms rekolekcijas, prieš šv. Kalėdas - atgailos dienas, per atlaidus pasakyti pamokslą.

Kun. Antanas Aleksandravičius, Sasnavos klebonas, nors anksčiau baigęs kunigų seminariją, bet dvasia buvo jaunas ir artimas. Jam pakvietus, keletą kartų vadovavau šv. Velykų rekolekcijoms, o prieš šv. Kalėdas - dvasinės atgaivos dienoms. Bažnyčioje šiokiadieniais dalyvių nebuvo gausu, bet tie, kurie dalyvaudavo, labai rūpestingai, susikaupe, pagarbiai priimdavo Švč. Sakramentą. Tai liudijo kunigo klebono atsakomybę pastoracijos darbe. Pats klebonas buvo labai ramus, susikaukęs, rūpinosi, kad parapijiečiai gyventų vienybėje su Kristumi. Jis be jokios bylos 7 metus kalėjo lageryje, tad pažino bedievystės baisumus. Už pašaukimus į kunigystę Jis kvietė prie privalomų kunigo brevijoriaus maldų, šv. rožančiaus, kasdien dar kalbėti antrą dalį šv. rožančiaus ir kiekvieną mėnesį aukoti vienerias šv. Mišias. To laikais.

Šakių parapijos klebonui dekanui Juozui Žemaičiui lankantis Airijoje, buvo padovanota Lietuvai Švč. Mergelės Marijos statula, kurią sulaukė Maskva. Gražinus Lietuvai statulą, ji buvo pastatyta Šiluvos bažnyčios šoniniame altoriuje. Jo Ekscelencija vyskupas Juozas Žemaitis pasakojo, kad kunigai: Antanas Aleksandravičius, Antanas Lukošaitis, Kazimieras Montvila, Petras Urlickas ir jis pats, dar nebūdamas vyskupu, keliaudavo į Šiluvą kiekvieno mėnesio 13 d. melstis. Anot vyskupo, tie mažutėliai pradėjo maldavimus su kūdikišku nuoširdumu, pasitikėjimu, atsidavimu Švč. Mergelės Marijos motiniškai globai. Šis pamaldumas labai greit buvo žmonių

pamiltas, ir nuo to laiko kiekvieno mėnesio 13 d. ir žiemą, ir vasarą žmonės renkasi į Šiluvą. Garsioje šventovėje kyla į dangų ir garbinimo, ir dėkojimo, ir prašymo maldavimai.

Menu kunigą kleboną Antaną Aleksandravičių su rožančiumi budintį Bažnyčios sargyboje prie Sopulingosios Dievo Motinos.

Prel. Bronius Antanaitis, Apaštalinis protonotaras

DVASINIO GYVENIMO PASLAPTYS

Mistikos paslaptys, kontempliacinė malda paprastai būna aprašinėjami šventųjų gyvenimuose, griežtos kontempliatyvinės regulos pratybų vadovėliuose. Misijų kelionių dvasingi nuotrūktgalviški nuotyčiai vaizduojami misionierių biografijose. Kunigas Antanas Aleksandravičius savo paprasta, nuolankia, veiklia kunigyste siekė ir vieno, ir antro. Dar nuostabiau, kad jo dvasingos ir misionieriškos kunigystės atradimai buvo lengvai prieinami paprastiems parapijos žmonėms. Tokiu būdu nuo Viešpaties stalo savo parapijiečius jis tarsi „rinktiniais kviečiais“ maitino. Keliaudamas į misijas ar kildamas į asmeninės maldos aukštumas, jis stengėsi rasti dvasinius turtus kuo dosniau atverti kiekvienai Dievo ieškančiai sielai. Visi, kas ieškojo ištvermės maldoje, dosnumo aukoje ir švento ryžto darbuose, šio Kunigo asmenyje galėjo rasti pagalbos ir paskatinimo nesustoti iki pat Kristaus.

Kun. Kęstutis Brilius MIC

KUNIGO ANTANO GYVENIMAS IR PASTORACIJA - PAVYZDYS KITIEMS KUNIGAMS

Kun. Antanas Aleksandravičius buvo labai mielas kunigas. Parapijiečiai jį labai gerbė. Pas jį lankydavosi ir kitų pa-

rapijų žmonės. Išpažinties metu jis sugebėjo giliai išvelgti ir gerai suvokti žmogaus vidinę būseną. Net ir labai nusikaltusių žmonių jis nebardavo, bet savo įtaigiu gailestingo tėvo žodžiu keldavo sielą į gėrį, į Dievo ir artimo meilę. Žmonės noriai dalyvaudavo jo laikomose šv. Mišiose, kurias aukodavo labai susikaupęs, neskubėdamas. Šv. Mišių svarbai išryškinti dažnai buvo uždegamos visos bažnytėlėje esančios žvakės.

Pas kun. Antaną atvykdavo ir tokių žmonių, kurie norėdavo su juo, kaip labai dvasingu kunigu, įvairiais gyvenimo klausimais padiskutuoti, išsiaiškinti mus supančio pasaulio teigiamus poslinkius ir neigiamybes bei jų įtaką žmonių sąžinėms. Pokalbiuose jis visada remdavosi Šv. Rašto mintimis, nuorodomis bei šventųjų gyvenimo istorijomis. Apsilankančius visada pamokydavo, jiems patardavo, tačiau paties žmogaus niekada neužgaudavo, jokio paniekinančio žodžio neištardavo.

Kai Šiluvoje vykdavo atlydai, kun. Antanas kitus kunigus skatino, kiek tik leistina, daugiau laikyti šv. Mišių. Jis pats visą savaitę patarnaudavo maldininkams, ypač naktinių adoracijų metu - eidavo Kryžiaus kelius, vadovavo rožiniui, sakydavo keletą pamokslų.

Kun. Antanas kas vasarą išvykdavo misijoms į Pavolgį pas vokiečius, pirmojo pasaulinio karo tremtinius, su kuriais buvo susipažinęs Omsko lageryje. Valdžios vyrams apie tai nepranešdavo, todėl šie kunigą persekiodavo, neteikdavo jo prašomos pagalbos - įsivesti vandentiekį, telefoną, tačiau kun. Antanas nepykdavo, meldavosi, gražiu žodžiu juos mokydavo, ir šie jo nebausdavo.

Kun. Antanas visada žmones skatino pamilti rožinio maldą. Jis šiai maldai savo parapijoje skyrė didelį dėmesį - per visus metus prieš vakarines šv. Mišias su parapijiečiais kalbėdavo rožinio dalį. Jo visų kelionių ir ligonių lankymo palydovas buvo rožinio malda. Jei dieną kun. Antaną aplankydavo dideli dvasios ligoniai, tai jis tą vakarą ir naktį už juos meldavosi ir atgailaudavo prie tabernakulio. Į namus grįždavo tik ryte 6 valandą.

Kun. Antanas mums, kunigams, paliko labai gražų pastoracinio darbo ir gyvenimo pavyzdį.

Kun. Bronislovas Paltanavičius MIC

ŠILUVOS ATLAIDŲ VADOVAS, PAMOKSLININKAS

Kunigą Antaną Aleksandravičių pažinojau daugelį metų, bet su juo kalbėtis neteko. Jis labai aktyviai dalyvaudavo visose astuonių dienų Šilinių pamaldose. Kiekvieną dieną koplyčioje gausiai susirinkusiems tikintiesiems jis pasakydavo po kelis pamokslus. Turėjo geros iškalbos dovaną ir niekad nepritrūkdavo minčių religiniais, o ypač šeimų gyvenimo klausimais.

Prisimindami, kad Kristaus Motina Marija Fatimoje su regėtojais vaikais bendrauti buvo pasirinkusi tryliktąją mėnesio dieną, trys Vilkaviškio vyskupijos kunigai sumanė kas mėnesį šią datą Šiluvoje pažymėti pamaldomis. Įgyvendinant šį sumanymą, labai daug pasidarbavo kunigas Antanas Aleksandravičius. Jis vadovaudavo kiekvieno mėnesio 13 d. pamaldoms - sakydavo pamokslus, eidavo su žmonėmis Kryžiaus kelius, kalbėdavo visas tris Rožinio dalis. Kadangi ir aš tryliktųjų dienų pamaldų neapleisdavau, todėl ir pažinojau šį uolų Šiluvos maldininkų vadovą.

Išgirdęs, kad kunigas Antanas Aleksandravičius mirė ir bus laidojamas Slavikuose, nuvažiauvau pagerbti uolų Šiluvos lankytoją, bet laidotuvės turėjo vykti rytojaus dieną. Tuomet prie bažnyčioje pašarvoto kunigo Antano Aleksandravičiaus, dalyvaujant grupei žmonių, paaukojau šv. Mišias.

Mons. Eduardas Simaška

TIKRAS KRISTAUS APAŠTALAS

„Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai“ (Jn 17, 22 - 23).

Asmeniškai kunigo Antano Aleksandravičiaus neteko pažinti. Kai mons. Alfonsas Svarinskas buvo paskirtas dirbti Viduklės parapijoje, nuo 1976 m. apsigyvenau Viduklėje. Sužinojusi, kad kiekvieno mėnesio 13 d. Šiluvoje aukojamos šv. Mišios už Lietuvą, pradėjau važinėti. Raseiniuose persėdaviau į autobusą, vykstantį į Šiluvą. Išgirdau keleivius kalbant, kad kiekvieną kartą atvažiuoja kunigas Antanas Aleksandravičius iš Slavikų. Vėliau ir pati jį pamačiau. Mane žavėjo jo ryžtas ir uolumas. Kelias iš Suvalkijos tolimas - reikėdavo anksti keltis, su persėdimais važiuoti keliais autobusais iki Šiluvos. Matydavau jį kiekvieną mėnesį bažnyčioje. Įsidėmėjau, kad be kitų maldų, jis labai pamaldžiai, savais žodžiais melddamasis, ilgokai sustodamas prie kiekvienos stoties, eidavo Kryžiaus kelią. Pagalvodavau, kad galbūt tik vienas toks uolus kunigas atgailotojas yra. Tikras Kristaus apaštalas, trokštantis sielų išgelbėjimo. O, kad dabar Lietuvoje būtų daugiau tokių kunigų! Nebus Lietuvoje tikro atgimimo, kol nebus aukos dvasiniame luome. Ypač šiais Popiežiaus paskelbtais Tikėjimo metais reikia melstis už dvasininkiją, kad ji turėtų daugiau aukos ir atgailos dvasios, tada ir tie 79 proc. užsirašę ir save laikantys katalikais ateitų į Bažnyčią.

s. Monika Gavėnaitė EJK

SLAVIKŲ PARAPIJA

Tegul tau kvepia vaikystės ieivos,
Tegul vaidenas vaikystės dienos,
Motutės akys, tėčio glamonės,
Senelės meilė, jaunos svajonės,
Beržų baltųjų šakos nusvirę,
Pušynas žalias šalia gimtinės.
Krantai Šešupės, žilvičiais pinti,
Daina lakštutės Siesarties vingy...

Elena Valaitytė

Ten, kur į Šešupę, savo vandenimis jungiančią Didžiąją ir Mažąją Lietuvą, įteka Siesarties upelis, yra įsikūręs Slavikų miestelis (Šakių raj.). Jo vardu vadinama ir parapija, kuriai priklauso 21 aplinkinis kaimas. Senovėje prie pat Šešupės vienas šalia kito buvo du Vizbarynės kaimai. 1 rytus nuo šių pasieninių kaimų žaliavo didžioji Jurbarko giria. Tuo metu pirkliams ir keleiviams, vykstantiems į Jurbarką, Vizbarynėje buvo užiegos namai, kurie priklausė Vaitiekiui Slavikaičiui. Jis į šią vietovę buvo atvykęs nuo Vilkijos, kur gyveno ir daugiau Slavikų. Laikui bėgant, gyvenimui keičiantis Vizbarynės vardas išnyko, ir ši vietovė pradėta vadinti čia gyvenančių Slavikų vardu - Slavikais.

Pirmoji Slavikų parapijos bažnytelė buvo pastatyta Mykolo Čartorickio rūpesčiu 1752 metais kapinėse ir veikė kaip Jurbarko bažnyčios filija. Savarankiška parapija čia buvo įsteigta 1795 m., kai Užnemunė atiteko prūsams. 1835 m. senosios vietoje buvo pastatyta nauja medinė šv. Onos bažnyčia.

Bažnytelę supa aukšti lapuočiai medžiai, po kuriais rymo Rūpintojėlis, čia pat ir kryžius misijų atminimui. Knygnešystės laikus mena koplytstulpis, kuriame įrašyta net 11 knygnešių vardai ir pavardės, o šalia - pirmojo ir dvidešimt pirmojo klebonų kapai, gerų širdžių ir darbščių rankų prižiūrimi, nuolat skendi žieduose. Altoriai ne tik gėlėmis, bet, tarsi garsioje katedroje, klebono kun. Antano Aleksandravičiaus rūpesčiu aukso išpuošti. Žvelgiant į vakarų pusę pro įvairių krūmų lapiją, atsiveria lyg dauboje žali pievų plotai, toliau - Sūduvos gyventojų sodų paunksmėse besislepiančios sodybos.

Ties Slavikais Lietuvą nuo Vokietijos skyrė Šešupė, todėl nuo senų laikų per upę buvo nutiestas lieptas ir veikė pasienio perėjimo punktas. Taikos metais šiuo lieptu naudojosi abiejų pusių žmonės. Slavikuose buvo malūnas, lentpjūvė, mokykla, gera, kaimiškais gaminiais garsėjanti valgykla, veikė parduvė. Vokiečiai atvykdavo nebrangiai įsigyti gerų lietuviškų maisto produktų, o lietuviai keliavo į Vokietiją uždarbiauti, knygnešiai - parsigabenti knygų. Iškilus pavojui, buvo žinoma pora vietų, kur Šešupę buvo galima perbristi. 1944 metais frontui artėjant, visi Slavikų gyventojai privalėjo išsikelti arba buvo prievarta išvaryti. Prie Šešupės vyko smarkios kautynės, kurios su pertraukomis tęsėsi apie porą savaičių. Visi gražūs miestelio pastatai sudegė. Atokiau ant kalnelio stovinti bažny-

tėlė išliko, bet buvo nuniokota: numušti abu bažnyčios bokštai, sienos kulkų bei skeveldrų suvarpytos, stogas kiauras, vargonai taip sužaloti, jog jų suremontuoti jau nebuvo galima. 1945 metais rusai išardė ir lieptą per Šešupę, o žmonėms dar ilgokai nebuvo leista grįžti į savo gyvenamąsias vietas. Pirmam po karo audros paskirtam klebonui tebuvo leista apsigyventi ne prie bažnytėlės, o už trijų kilometrų nuo jos. Dėl to bažnyčios pastatas ilgai nebuvo remontuojamas. Pats Slavikų bažnytkaimis iš griuvėsių ir pelenų labai sunkiai kilo, bet ilgainiui atsistatė. Pamažu atgijo ir visos parapijos gyvenimas.

Slavikų parapijoje kun. A Aleksandravičius išdirbo 22 metus, t. y. pusę visos savo kunigystės laiko. Tai buvo paskutinė pastoracijos vieta. Jis pasistengė, kad būtų surinktos žinios apie knygnešius ir, pasitelkęs vietinį gabų medžio drožėją Palubinską, paruošė ir pastatė garbingoje šventoriaus vietoje koplytstulpį. Jame yra įrašytos žymiausių slavikiečių - knygnešių vardai ir pavardės. Štai jie - bebačiai savo tautos ir gimtosios kalbos mylėtojai: kun. Silvestras Petriką, Petras Andriukaitis, Juozas Bučys, Agota Dobrovolskytė, Jonas Dobrovolskis, Jonas Povilaitis, Pranas Pučeliauskas, Pranciška Pučeliauskienė, Jurgis Sutkaitis, Agota Tumosaitė. Kai kurių paminėtų knygnešių ir jų šeimų kapai yra čia pat, už Slavikės upelio esančiose kapinėse, kurios ilgametės bažnytėlės tvarkytojos Elenos Valaitytės rūpestingai buvo prižiūrimos.

Pučeliauskų sūnus Andrius, prisimindamas tėvų knygnešių rūpesčius, yra pasakojęs keletą įdomių istorijų. Štai viena jų.

Pranas Pučeliauskas dirbo zakrastijonu, kai reikėdavo, būdavo ir vežėju. Jis susipažino su Sudargo klebonu kun. Martynu Sederevičiumi. Jie sutartinai veikė bei pritraukė į tą sunkų ir pavojingą, bet Lietuvai labai reikalingą darbą, daug savo pažįstamų. Sūnų Andrių tėvas dar visai mažutį kartu vedavosi prie Šešupės meškerioti. Po kiek laiko tėvas, atidžiai apsidairęs, liepdavo jo laukti, o pats greit dingdavo krūmuose. Po kelių valandų vėl ateidavo, bet kažką sunkiai nešdavo. Ryšulį (tai buvo knygos) padėdavo krūmuose. Greit su karučiais, prikrautais skalbinių, atvažiuodavo motina. Šiek tiek viršutinių skalbinių suvilgiusi, kitais sausais uždengdavo knygas. Tada tėvas su motina sunkius karučius stumdavo į krantą. Reikėjo pervažiuoti kelią, kuriuo nuolat jodinėdavo žandarų sargybi-

niai. Be to, jų būdavo ir netoli esančioje žydo smuklėje. Šią pavojingiausią vietą pervažiavus, motina su sūnumi karučius stumdavo į vadinamą špitolę, o tėvas vėl grįždavo paupiu. Kartą tėvas su sūnumi vėl išėjo meškerioti. Kaip visada, žuvelių gaudyti berniukas liko vienas. Po kiek laiko su ryšuliu ant pečių atbrido tėvas. Staiga iš krūmų iššoko sargybinis ir, rusiškai surikęs „stok“, smogė šautuvo buože tėvui į krūtinę. Vaikas suriko nesavu balsu. Tuomet sargybinis sušuko „atgal“. Tėvas su knygomis žaibiškai šoko atgal į Šešupę. Sūnus, parbėgęs į namus, viską papasakojo motinai. Po geros valandos visas šlapias, uždusęs grįžo tėvas. Supratęs, jog pavojus didelis, su knygomis Prūsijos pakrante jis nusidangino iki kitos brastos. Perbridęs upę, knygas paslėpė krūmuose, o pats parėjo persirengti. Kiek pailsėjęs, pavalgęs, apsirengęs visai kitais drabužiais ir ramiai, tarsi nieko nebūtų įvykę, nuėjo pas klebono piemenį, kuris prie Šešupės ganė gyvulius, pažiūrėti kaip jam sekasi. Ten stoviniavo du sargybiniai. Tėvas juos užklausė, kas naujo girdėti. Šie papasakojo, kaip buvo paleistas kontrabandininkas, o karininkas labai įpyko ir įsakė visiems akylai sekti pakrantę ir sugauti grįžtantį. Jei sugausią, būsią apdovanoti, jei ne - nukentės ne vienas. Tėvas įtarė, kad kažkas sargybiniams jų yra įskundęs, jog per Šešupę gabena knygas, todėl vienas jų ir budėjo krūmuose. Pargabentas knygas tėvas greit išdalindavo savo padėjėjams, o tie savais keliais perduodavo į kitas parapijas. Vasarą tėvas kleboną veždavo į atlaidus. Jam nežinant, po sėdynėmis buvo šiene slepiamos knygos, ir taip jos dažnai patekdavo į reikiamas parapijas, ypač į Gelgaudiškį, Plokščius ir kt.

Nuo savarankiškos Slavikų parapijos pradžios iki 1997 metų čia dirbo 24 klebonai. Iš jų 10 savo gyvenimą ir baigė Slavikuose. Pirmasis šios parapijos klebonas kun. Petras Rapolas Aleknavičius ir dvidešimt pirmasis klebonas kun. Antanas Aleksandravičius yra palikę gilius pėdsakus Slavikų parapijos gyvenime. Jie, kaip jau buvo paminėta, palaidoti šventoriuje, kiti aštuoni - kapinėse.

Iš Slavikų parapijos yra kilę šie kunigai:

1. Kun. Vytautas Jonas Bagdanavičius (1908 - 2001).
2. Kun. Simonas Barčaitis (1895 - 1978).
3. Kun. Andrius Stanislovas Būčys (1875 - 1901).
4. Kun. Pranciškus Būčys (1849 - 1925).

5. Vysk. Pranciškus Būčys (1872 - 1951).
6. Kun. Antanas Augustinas Dirvelė (1901 - 1948).
7. Kun. Jeronimas Kaisevičius (1812- 1873).
8. Kun. Juozapas Kupstaitis (1907 - 1993).
9. Kun. Stasys Vasiukevičius (1897 - 1954).
10. Kun. Antanas Zakaryza (1907 - 1974).

Pirmasis Slavikų parapijos klebonas kun. Petras Rapolas Aleknavičius, gimęs 1754 metais, buvo išsimokslinęs vienuolis, poetas, rašytojas, skulptorius. Labai darbštus, šalia pastoracijos mėgęs ir fizinį darbą. Jis pastatė naują Slavikų bažnyčią, raudonų plytų špitolę. Karo metu sudegusios klebonijos nebuvo leista atstatyti, todėl špitolė dabar yra klebonija. Pasajojama, kad vieną kartą parapijiečiai atvežė krikštyti vaikėlį. Klebonijoje kunigo nerado. Atvykusieji pamatė, kad žmogus dengia stogą. Kūmai paklausė:

- Dėde, ar nematei kunigo?
- Tuoju paieškosiu, - atsakė.

Netrukus jis nulipo nuo stogo, apsirengė bažnytiniais drabužiais ir vaikėlį pakrikštijo.

Kunigo atminimui šventoriuje, šalia bažnyčios, yra akmeninė trikampė plokštė su įrašu, jog kun. Petras Rapolas Aleknavičius - pirmasis Slavikų parapijos klebonas, miręs 1827 08 22. Yra sakoma, kad tą akmeninę plokštę jis pats padaręs. 1997 08 22 buvo iškilmingai paminėta jo mirties 170 metų sukaktis.

Rasa Križinauskaitė

TĖVAS ANTANAS

Dažno žmogaus gyvenime ateina toks dvasinės jaunatvės laikas, kada klausimai - ar yra Dievas, kas yra Dievas, koks yra Dievas - tampa vyraujančiais egzistenciniais klausimais. Žmogų tarsi pagauna kažkokia vidinė nenumaldoma jėga, neleidžianti jam nurimti, stumianti jį ieškoti atsakymų į tuos amžinus klausimus. Žmogui taip pat tenka ieškoti ir savų būdų, kaip gauti atsakymus į tuos klausimus, nes tikras buvimas su

Dievu visados yra labai individualus, o gyvo dvasios tikėjimo pamatas - ne išmoktos ar perskaitytos tiesos, loginiai argumentai, o asmeninio bendravimo su Gyvuoju Dievu praktika.

Mūsų jaunai, dar tik iš dviejų asmenų susidedančiai šeimai labai patraukli pasirodė mintis pabandyti daugiau apie Dievą suprasti ir sužinoti iš kitų žmonių, kurie jį jau pažįsta iš savo patirties, kuriems pavyko prasiveržti pro šių egzistencinių klausimų barjerą. Jie žino, kas jiems yra Dievas, jie su Juo būna, bendrauja, tariasi. Tai tarsi geri Dievo pažįstami. Kodėl gi nenuėjus pas tokius žmones ir nepaklausus, ką jie pasakoja apie savo patirtį, kokią jie mato Viešpati, kokius darbus Jis yra jų akivaizdoje padaręs?

Tos minties vedami, mes aplankėme nemažai dvasinių šviesuliukų Lietuvoje. Ji mus atvedė ir pas kunigą Antaną Aleksandravičių.

Daug pačių įvairiausių žmonių pas jį atvykdavo ir išvykdavo, o dažnai kartą atvykę, ilgam su juo pasilikdavo. Taip spontaniškai susiformavo nemažas nuolatos besikeičiantis, bet visados išliekantis Slavikų lankytojų būrelis - tam tikra Slavikų bendruomenė. Šios pamąstymų nuotrupos kaip tik ir remiasi buvimo toje bendruomenėje patirtimi, juo labiau, kad dabar, praėjus daugiau nei ketvirčiui amžiaus, galima iš tolimesnės perspektyvos, labiau apibendrintai pamąstyti, kas vis dėlto traukė mus visus prie kunigo Antano.

Santykiai su žmonėmis. Į Slavikus atvažiuodavo žmonės su įvairiausiais rūpesčiais. Kunigas Antanas į kiekvieną pas jį atėjusį žvelgė kaip į Dievo siųstą, priimdavo kaip tam tikrą užduotį sau, įsiklausydavo į jo problemas, tačiau neapsiribodavo vien išklausymu ar pamokymu, bet tarsi perimdavo dalį žmogų slėgusios naštos ant savo pečių, jo intencija melsdamasis, pasninkaudamas ar kitus pagalbininkus prašydamas išitraukti, ir asmeniškai dalyvaudavo tol, kol problema vienaip ar kitaip būdavo išspręsta.

Ne kartą mokydamas, kaip reikia teisingai elgtis su mus supančiais asmenimis, kaip išvengti žmonių niekinimo, apkalbų ar neteisingo vertinimo, nurodė labai paprastą būdą: stengtis į kiekvieną žmogų žvelgti taip, tarsi žiūrėtum į jį Kristaus akimis, ir jo poelgius vertinti taip, lyg pats būtum Kristus, kuris vertina. Taip bus lengviausia išvengti nusikaltimo Tiesai ir Artimo Meilei.

Kunigas Antanas visus savo pamokymus pirmiausia pri-
taikydavo sau pačiam, gal, teisingiau sakant, mokydavo to, ką
pats pirmiausia buvo išbandęs ir patikrinęs.

„Pirmiau reikia klausti Viešpaties“. Dažniausiai, kai
sprendžiame kokias nors problemas ar bendraujame tarpu-
savyje - pasauliečiai, ar dalyvaujant kunigams, - sprendimus
grindžiame savo patirtimi, savo teisingumo, tiesos, gėrio ar
Dievo valios supratimu. Iš pradžių net stebindavo visai kitoks
kunigo Antano mąstymo būdas. Savo sprendimuose, siūly-
muose, patarimuose ar pastabose jis rėmėsi ne savimi, savo
žinojimu, bet kiekvienu, atrodo, net aiškiausiu atveju tikrino,
ieškojo savo minčių patvirtinimo pas Dievą. Ar tikrai tokia Jo
valia? Ne kartą teko girdėti sakant: „Manau, kad čia taip ir taip
tinka daryti, bet reikia pirmiau klausti Viešpaties“.

Mums dažnai nėra lengva klausyti kitų žmonių. Mus žei-
džia jų emocijos, mes nepasitikime jų išmintimi, bijome, kad
tapsime priklausomi nuo jų „aš“, mūsų valia priešinasi sveti-
mos valios primetimui. Su kunigu Antanu visų šių problemų,
paprastčiausiai, net nekildavo. Jo dvasiniame vadovavime jis
pats, jo asmuo tarsi išnykdavo. Jausdavaisi, tarsi būtum su
tarpininku, kuris padeda tau patogiau įsitaisyti prieš Dievą ir
palengvina užmegzti ryšį su Juo. Ir tavo paties reikalas apsi-
spręsti, ar tu to nori, ar tau reikia, ar išdrįsi pasinaudoti tokia
galimybe - sunkia ir įpareigojančia. O kunigas Antanas, nereik-
kalaudamas nieko sau, mūsų sėkmių ir nesėkmių nepriimda-
mas asmeniškai, kaip suprato, kaip geriausiai išmanė ir su-
gebėjo visomis išgalėmis stengėsi būti toks tarpininkas tiems,
kurie norėjo. Gal dėl to tų norinčiųjų ir netrūko.

Vidinis veiklumas. Nors išoriškai kunigas Antanas ga-
lėjo atrodyti lėtokas, nelabai veiklus, tačiau iš tikrųjų buvo
labai aktyvus. Neleisdavo sau praleisti veltui ir pratinginiauti
nė minutės. Jo veikla buvo nukreipta vidinio dvasinio veikimo
kryptimi.

Kartą jis sakė:

- Šiais laikais, kai išorinis veikimas yra varžomas, mes,
kunigai, daugiau dėmesio turėtume skirti maldai.

Ir nuosekliai pats tai vykdė. Pamenu, vienų misijų metu
išėjo kunigas Antanas iš klausyklos, svečias kunigas sako pa-
mokslą, o jis, atsirėmęs į durų staktą zakristijos tarpdury, iš-

sitraukęs rožančių - nuo visko atitolęs ir minutėlę laiko sugriebęs - meldžiasi.

Niekad nepraleisdavo progos paaiškinti klausytojams, kad visos problemos gali būti išspręstos malda ir atgaila. Ne tik ragindavo žmones naudotis šiomis priemonėmis, bet ir pats, tvarkant jų reikalus, dalyvaudavo. Jis dažnai sakydavo:

- Melskitės jūs, ir aš melsiuosi. Viešpats ras būdą, kaip parodyti savo valią.

Ir kaip po to nesimelsi, jei žinai, kad kunigas Antanas už tavę šitai jau daro. O svarbiausia, kad besimeldžiant, išsipildydavo ir antroji posakio dalis - problemos koku nors būdu išsprendavo, neiškumai išaiškėdavo, arba jis pats atėjęs tiesiai pareikšdavo, kad jums reikia elgtis taip ir taip, ir šį kartą - jau be jokių abejonių.

Jis žinojo maldos ir atgailos galią pas Dievą ir tuo naudojosi sielų gerovei, o šios jautė jį turint galios pas Viešpatį ir glaudėsi prie jo.

Gyvenimo pagrindas. Jau pačioje mūsų pažinties pradžioje kunigas Antanas pareiškė:

- Jums reikia padėti pagrindą savo gyvenimui. Jei tai padarysite, viskas toliau klosis gerai ir būsite laimingi. Ir pasiūlė šiuo tikslu atlikti rekolekcijas, kurių tema „Nusižeminimas ir nuolankumas“. Šios sąvokos antikrikščioniško, ypač komunistinio, pasaulio nuolat buvo ir yra iškraipomos, išjuokiamos ir pateikiamos kaip kažkas priešiška gyvenimo tiesai ir žmogaus prigimčiai. Todėl suprantama, kad jauniems mokslininkams, jaučiantiems savo vertę pasaulyje, ieškantiems Dievo pažinimo ir suvokiantiems Jį pirmiausia kaip visa apimančią Tiesą, toks pasiūlymas kažkur viduje sušiaušė šerius...

Ir koks nuostabus buvo atradimas po rekolekcijų supratęs, kad nusižeminimas yra tai, ko iš esmės ir buvo ieškoma. Jį sudaro du paprasti dalykai, veikiantys drauge. Pirmiausia reikia stengtis suprasti, koks yra tikrasis santykis tarp tavęs ir Dievo, t.y. nuoširdžiai stengtis pažinti Tiesą, o antra - be jokių nuolaidų sau stengtis elgtis taip, kaip reikalauja tavo pažintoji Tiesa. Ir viskas! Pažinti ir vykdyti Tiesą - viso žmogaus gyvenimo pagrindas. Kaip paprasta. Ir kaip nelengva, kai tenka spręsti, ką pasirinkti - Tiesą ar save.

Nuolankumo ir nusižeminimo kunigas Antanas mokė kitus, nes tai buvo ir jo gyvenimo pagrindas. Atminty įstrigo vienas būdingas epizodas.

Kunigui Antanui dvasinės vyresnybės buvo liepta surinkti ir pristatyti visus egzempliorius jo mašinėle atspausdinto rankraščio apie Onutės Daubaraitės gyvenimą. Aš buvau gavęs tą rankraštį paskaityti. Man tai buvo nepaprastai reikšminga knyga - nei prieš tai, nei po to nėra tekę nė vienos kitos tokios knygos skaityti ar girdėti, kad kas nors būtų tokius atgailos darbus dėl Dievo padaręs - atgailos darbus, kurie viršija bet kokias natūralias žmogaus prigimties galimybes. Kokia nepaprasta, žmogaus protui sunkiai suvokiama, visa apimanti ir sukrečianti turi būti Viešpaties Gailestingumo ir Teisingumo vienovė, kad mažiausieji iš mažutėlių gauna jėgų laisvu apsisprendimu visą savo gyvenimą paversti ištisine, atokvėpio nepažįstančia, su Kristaus Kryžiumi sujungta kančia! Todėl aš buvau pasidaręs to rankraščio mikrofilmą. Kunigas Antanas atėjęs prašo atiduoti ir tą mikrofilmą. Nors jam buvo liepta surinkti tik spausdintus rankraščius, tačiau kunigas man paaiškino, kad jei žmogus nori praktikuoti tikrą klusnumą, tai reikia stengtis paklusti ne paliepimo raidei, bet dvasiai, o tai reiškia, kad neturi likti nė vieno, jokio rankraščio egzemplioriaus. Matydamas, kad man sunku skirtis su savo mikrofilmu, sako:

- Taip reikia. Parodydami tikrą paklusnumą, mes pasieksime žymiai daugiau.

Supratau, ką jis turėjo galvoje - juk ne kartą buvo aiškinęs, kad paklusnumo praktikavimas yra ta priemonė, kuria galima suduoti didžiausią smūgį piktosios dvasios galybei.

Kunigas Antanas aiškiai jautė mus supančio dvasinio pasaulio realumą, jame vykstančią gėrio ir blogio kovą, piktosios dvasios galią ir įtaką blogio siautėjimui pasaulyje.

Nuolankumo ir nusižeminimo praktikavimu, savojo „aš“ apvaldymu, malda, atgaila ir nuolatinėmis pastangomis tais dvasiniais ginklais jis neatlyždamas, be atvangos dalyvavo toje dvasių kovoje ir kitus telkė apie save tai kovai.

Kartą vasarą pasiteiravau, kada kunigas Antanas atostogaujas, o jis šyptelėjo:

- Nėra kada atstogauti - juk velnias atostogų tai neina...

Kunigas. Ne kartą rūpestis Bažnyčios reikalais nukreipia mintis link kunigų. Kokius norėtume matyti šiuos žmones, koks kunigas man pačiam reikalingas? Be abejo, gerai, kai turi kunigą -pašnekovą, kuris supranta ir paaiškina mūsų visuomenės vyksmo dvasines priežastis ir varomąsias jėgas, ar nuodėmklausį, kuris jaučia tavo dvasinę būklę ir tiksliai bei įtikinamai nurodo, ką naudingiausiai tavo dvasiai reikia daryti. Gera per šv. Mišias girdėti gražų kunigo giedojimą, iškalbingą, susimąstyti verčiantį pamokslą ar teologiškai pagrįstą Dievo, Jo tvarkos, gėrio ir blogio prigimties aiškinimą. Bet juk šitai gali ir pasauliečiai, o iš kunigo norime kažko daugiau. Žinoma, tik kunigas turi šventimais suteiktą privilegiją į mūsų gyvenimą nukreipti sakramentinį malonių srautą, bet vėlgi - šitai turi visi kunigai. O koks turi būti kunigas, kad pas jį atbėgtų žmones tada, kai jį drasko aistra ar baigia nukamuoti yda, kai jis jaučia, jog yra per silpnas jas nugalėti, kai nuo kovos dvasia pavargo, o rankos nusviro? Pas kokį kunigą atbėgs žmogus pagalbos, kai ilgai ir varginančiai, kiek pajėgdamas meldė Viešpatį, o jaučiasi vis tiek apleistas ir neišklausytas. Aišku, kad beldimas į duris, norint, kad jos būtų atidarytos, turi būti žymiai stipresnis, bet jėgų jam jau neliko ir vilties taip pat. Kur kreiptis žmogui, kai reikia atsakingai apsispręsti, kai nuo sprendimo priklauso likimas, o žinojimo - nėra, Dievas atrodo neaiškus, tolimas, miglotas? Ir ateidavo šie žmonės pas kunigą Antaną.

Pavargusiai, nusilpusiai, suluošintai ar paprasčiausiai negalios apimtai sielai reikalingas kunigas, kuris savimi papildytavąjį silpnumą ar negalią. Kunigas, kuris per naktį budi dėl tavęs prie Tabernakulio, o tu jauti, jog tavo ydos po truputį tampa tau pavaldžios. Kunigas, kuris tau liepia melstis drauge su juo, ir tu daugiau pasitiki ne Dievu, bet kunigu, ir nuostabiausia, jog vis tiek būni Dievo išklaustytas.

Kunigas, kuris, matydamas tavo netikėjimą, sako:

- Pasitikėk, tavo problemos bus išspręstos.

Jis aukoja už tave savo ligą ir prašo melstis iš lovos nepakylančius ligonius, o kai tavo problemos iš tikro išsprendžia - atgauni tikėjimą, džiūgauji - kaip gera, kad yra kunigų, kurie turi galią pas Viešpatį.

Siųsk, Viešpatie, mums daugiau tokių kunigų!

Ir ne tik kunigų, Viešpatie!

dr. Arimantas Raškinis

TĖVAS ANTANAS - DVASINĖS DIPLOMATIJOS GALIŪNAS

Su kun. Antanu Aleksandravičiumi susipažinau tuomet, kai mus, politinius kalinius 1954 07 17 atvežė iš Irkutsko į Omsko sritį - Zaklamenkos lagerį. Jame abu ir susitikome.

Kun. Antanas - tarptautinės saleziečių bendradarbių sąjungos narys - dirbo lagerio zonos brigadoje. Ji remonto-vo lagerio pastatus bei už zonos esančius tarnautojų gyvenamuosius namus. Sovietiniuose konclageriuose darbas tokioje brigadoje buvo laikomas lengvesniu negu tų kalinių, kuriuos varydavo dirbti už lagerio vartų. Remontininkai lengviau įvykdydavo ne tik dienos, bet ir mėnesinį bei metinį darbo planą. Žinoma, ataskaitos paruošimas labai priklausė ir nuo brigadininko „sumanumo“. Kaliniai, dirbantieji remonto darbus zonoje, mirtinai nenuvargdavo, nes gaudavo maistą, nors ir menką, bet laiku.

Kun. Antanas lageryje buvo nepailstantis, labai sumanus sielovados misionierius. Visas savo dvasines jėgas, išskirtinę išmintį panaudodavo kalinių dvasiniam ugdymui, nežiūrėdamas nei jų rasės, nei tautybės. Visiems jis primindavo sielos išganymo svarbą. Jis tokiam darbui nelaukė jokių palankesnių sąlygų ar saugesnės aplinkos. Jis sumaniai išnaudodavo net menkiausią, nors kiek palankią situaciją.

Vieną rytą, šalia jo gulėjęs kalinys prasitarė, kad sapnavo keistą sapną - ant jo užkritęs kryžius. Kun. Antanas, nieko nelaukęs, pradėjo aiškinti, kad kryžius - tai išganymo ženklas, kuris simbolizuoja Kristaus parodytą meilę mums - žmonėms. Ir pradėjo atsargiai tą kalinį klausinėti, ką jis žinąs apie Dievą, Jo įsakymus. Jie abu pradėjo dažniau bendrauti, kalbėtis, aiškintis. Po kurio laiko šis kalinys sutinka, kad kun. Antanas jį pakrikštytų. Jis dalyvauja kunigo Antano slapta laikomose šv. Mišiose, jam suteikiami reikiami sakramentai.

Tėvas Antanas, nežiūrėdamas jokių pavojų, sielovados tikslais ateidavo net į prižiūrėtojų baraką. Tai buvo labai pavojinga, nes tarp jų būdavo išdavikų. Vieną kartą teko girdėti tėvo Antano pokalbį su prižiūrėtojais. Kun. Antanui įėjus į jų patalpą, vienas iš jų prabilo:

- Mes žinome, kad tu kunigas, tai yra vienas tų, kurie mulkina žmones. Pasakyk, ar yra Dievas, bet vien pasakymo neužteks - turėsi įrodyti. Jei neįrodysi, tai už melą gausi tokį atlygį, kad daugiau nedrįsi nieko mulkinti.

Tėvas Antanas, draugiškai nusišypsojęs, sutiko. Visi nuščiuvę laukė, kas bus toliau. Kun. Antanas, pažvelgęs pro langą, pradėjo kalbėti apie Visatos sandarą. Jie, kiek paklausę ir, matyt, mažai ką tesupratę, pasakė, kad jiems tokių mokslų nereikia. Tada kunigas matomos gamtos ir paprasto žmonių gyvenimo pavyzdžiais pradėjo įrodinėti Kūrėjo buvimą. Buvo daug klausimų, ginčijimosi, bet niekas nepasakė, jog tai melas ar mulkinimas. Prižiūrėtojai kun. Antaną savotiškai gerbė, nes visi žinojo, kad kalinys Aleksandravičius siunčiamas vienas net už zonos remontuoti pačių vyriausiųjų lagerio viršininkų butus. Buvo sakoma, kad jis nepabėgs, nieko nenusuks, bute nieko neišgers ir nesugadins. Jis buvo laikomas gabių, sąžiningu remontininku.

Toks viršininkų pasitikėjimas pačiam kunigui nebuvo parankus, nes remontuoti jų butus dažnai buvo siunčiama net švenčių dienomis. Taigi, tėvas Antanas dažnai netekdavo net ir kai kurių poilsio dienų. Dėl to labai nukentėdavo kalinių sielovada.

Tačiau kun. Antanas, galėdamas išeiti už lagerio vartų, susipažino su vienu Pavolgyje gyvenančiu vokiečiu. Šis pasakė, kad ten gyvena labai daug vokiečių šeimų, kurios yra pirmojo pasaulinio karo tremtiniai. Jie katalikų kunigo nėra matę jau keli dešimtmečiai. Susitarė, kad kun. Antanas, išleistas iš lagerio, pirmiausia vyks į Pavolgį, o tik paskui į Lietuvą. Jie retkarčiais susitikdavo. Pavolgyje gyvenantys vokiečiai katalikai, sužinoję, kad Omsko lageryje yra kunigas, pradėjo Viešpatį maldauti, kad tik greičiau tą kalinį išleistų į laisvę. Ypač laukė sunkūs ligoniai, kurie taip troško prieš mirtį priimti sakramentus, tikėdamiesi, kad Viešpats gal palengvintų ir jų kentėjimus. Laukė šeimos, kad jų santuokas kunigas pašvęstų, pakrikštytų vaikelius, ir šie galėtų švęsti Pirmosios Šv. Komunijos džiaugsmą. Tuose Pavolgio plotuose gyveno vokiečiai tremtiniai daugelyje vietų.

Netrukus į lagerį iš Maskvos atvyko komisija tikrinti kalinių dokumentų. Kalinio kun. Antano Aleksandravičiaus jokios bylos visame lageryje nesurado. Kilo nemažas triukšmas - ne-

girdėtas apsileidimas - jei tai sužinotų užsienio sekliai?! Kažkas iš lagerio viršininkų nukentėjo.

Kaliniui kun. Antanui Aleksandravičiui iš karto pasakoma, jog teistumas panaikinamas. Dabar tik reikia palaukti, kol iš Maskvos bus atsiųsti atitinkami dokumentai. Kun. Antano džiaugsmas virto begaline padėka Viešpačiui, kuris taip moka savo ištikimuosius pradžiuginti.

Slinko dienos, savaitės ir net mėnesiai, bet...Maskva tylėjo. Buvo aišku, kad lagerio viršininkams netekti tokio sąžiningo remontininko nesinorėjo, todėl ir delsė.

Petras Lukoševičius

KUNIGAS ANTANAS - TIKRASIS KRISTAUS KARYS

Slavikų bažnytelėje pradėjau dirbti po karo. Ji per karo audras buvo labai suniokota - liko be bokšto, langai be stiklų, be vargonų, paveikslai kulų suvarpyti, sienose žiojėjo skeveldrų padarytos skylės, nes mūšiai prie Šešupės vyko apie dvi savaites.

Slavikų miestelis buvo beveik visas sunaikintas. Žmonės džiaugėsi, kad bažnytelė išliko. Jie sakė, kad, frontui artėjant, viena moteris apėjo aplink bažnytelę kelis kartus, nešdama duonelę, pašventintą šv. Agotos dieną, ir maldavo, kad ši šventoji maldos namus globotų. Parapijiečiams padedant, buvo išvalytas šventorius, bažnytelė aptvarkyta ir išplauta, langai vieni įstiklinti, kiti - laikinai užkalti.

Atvykusiam kunigui buvo leista apsigyventi tik kaime, už kelių kilometrų nuo bažnytelės. Miestelio beveik visi pastatai buvo arba labai suniokoti, arba sudeginti.

Slavikų miestelis, metams slenkant ir Viešpačiui globojant, pamažu atsistatė, bet bažnytelės visiškai remontuoti niekas nesiėmė, nes statybinių medžiagų buvo labai sunku gauti. Bažnyčia buvo nešildoma, bet pamaldos vyko. Taip po karo prabėgo apie 20 metų. Per tą laiką dirbo keturi kunigai:

Kun. Jonas Rusinas 1945 - 1949 m. (areštuotas ir išvežtas),

Kun. Benjaminas Lukošius 1949 - 1951 m.

Kun. Juozas Liutkevičius 1951 - 1961 m.

Kun. Juozas Baltramonaitis 1961 - 1966 m.

1966 m. birželio mėn. 22 d. į Slavikus atvyko naujas parapijos vadovas - kun. Antanas Aleksandravičius, dirbęs Sasnavoje. Jis, susipažinęs su bažnytėlės tarnautojais, man leido dirbti įprastą darbą: valyti grindis, užtikrinti, kad visur būtų švaru - nesimatytų dulkių, auginti šventoriuje gėles, puošti altorius, prižiūrėti bažnytinius drabužius, o atleidų metu - vadovauti procesijai.

Šias man skirtas pareigas aptarus pasakė:

- Tau reikės palikti tėvų namus, apsigyventi prie bažnyčios, kasdien dalyvauti šv. Mišiose, priimti šv. Komuniją, apriboti bendravimą su giminėmis ir manęs klausyti.

Man pasidarė šiurpu, nes žinojau, kad dažnai sergu, sveikata silpnoka (pripažintas antros grupės invalidumas). Kaip reikės susirgus gyventi be savųjų ir jų paramos.

Tą dieną, baigusi darbą, naujam klebonui dar nieko neatsakiau, išėjau į namus.

Kitą dieną, betvarkant bažnytėlę, kun. Antanas vėl paklausė, ar aš jo klausysianti. Nesuvokiau, ką beatsakyti, todėl ir tylėjau. Jis pažvelgė į mane ir pasakė:

- Ne aš tave kviečiu, bet Jėzus. Motina Marija nori tave atvesti į Savo Sūnaus namus ne tik dirbti, bet ir gyventi. Juk tu Jėzaus Motiną dažnai maldomis „lankei“.

Po trumpos valandėlės pridūrė:

- Prisimink, kaip tu per karą kentėjai ir kaip išlikai gyva?

Šie kunigo pasakyti žodžiai mane visą tiesiog sukrėtė, nes vieno mano gyvenimo įvykio niekas, išskyrus Viešpatį, nežinojo. Aš staigiai pažvelgiau į kun. Antaną, o jis šypsojosi, akys švytėjo. Suvokiau, kad dangus jam leido žinoti apie mano skaudų išgyvenimą karo audroje.

O buvo taip. Karo metu gyvenau pas savo tetulę toli nuo gimtųjų namų. Fronto baisumus, dvasines ir fizines kančias teko išgyventi be tėvelių globos ir jų artumo. Nežinojau, ar jie gyvi, kur jie? Labai jų ilgėjausi, dažnai verkdavau.

Vieną kartą labai arti sprogo granata. Nuo didelio karščio apsvilo mano antakiai, karšti dūmai dusino, negalėjau atgauti kvapo. Mintimis šaukiausi Motinėlos Marijos ir Viešpaties pagalbos:

- Jei Tu, Viešpatie, paliksi mane gyvą, tai pasauliui netarnausiu, o dirbsiu Tau.

Dabar suvokiau, kad atėjo valanda, kai duotą Dievui pažadą jau reikia įvykdyti.

Kunigas tylėdamas laukė atsako.

- Taip, klausysiu, - atsakiau.

Greitai apsigyvenau klebonijoje, o tėvai, laikui bėgant, įsigijo namelį arčiau bažnyčios, todėl ir jie dažniau galėjo dalyvauti pamaldose. Tuo labai džiaugiausi.

Prasidėjo pačios laimingiausios mano gyvenimo dienos, nes bažnytėlė buvo mano tikrieji namai, kur ir praleisdavau daugiausia laiko - darbas ir malda keitė vienas kitą.

Atlaidų metu tekdavo padirbėti ir klebonijos virtuvėje. Čia šeimininkavo kartu su kun. Antanu atvykusios jo gyvenimo palydovės - motina Ievutė ir teta Ona, kuri jam besimokant gimnazijoje labai daug padėjo. Visos trys ruošdavome maistą atvykstantiems svečiams kunigams. Atlaidų metu pietūs, kaip ir visada, būdavo be jokių stipresnių gėrimų.

Iš viso klebonijoje niekada nebūdavo jokių vaišių, pokylių, nes klebonas Antanas visada laikėsi labai griežtos dienvartarkės, o tris dienas savaitėje pasninkaudavo tik „su duona ir vandeniu“. Pirmadienio pasninką skyrė už gyvus kunigus, trečiadienio - už mirusius kunigus, o penktadienį pasninkaudavo už taiką pasaulyje. Šiomis pasninko dienomis vakare po šv. Mišių dar valgydavo šiltos pieniškos sriubos.

Kun. Antano nauja maldų ir atgailų pastoracinio ir fizinio darbo diena vasarą ir žiemą prasidėdavo ryte 6 valandą. Susitvarkęs eidavo į bažnyčią pagarbinti Švč. Sakramentą ir prašyti palaimos visai žmonijai, o ypač visiems tą dieną pas jį atvykstantiems. 8 val. pareidavo pusryčiauti, o pavalgęs vėl išeidavo į bažnyčią ir, jei nebūdavo interesantų, imdavosi įvairių darbų: skaitydavo, rašydavo, lankydavo ligonius, o prie remontuojamos bažnytėlės dirbo net ir fizinius darbus. Fiziškai padirbėti patarė gydytojas, nes jam buvo diagnozuota inkstų akmenligė. Jį vargino ir kitokie negalavimai, bet jis niekada nesiskųsdavo. Pietus valgydavo visada vienas 14 val. Pavalgęs atsiguldavo ant savo varganos sofos, o kojas laikydavo ant šalia esančios kėdutės. Jis prašydavo po 15 min. pažadinti. Labai greitai užsnūdavo, tai liudijo, kad jam labai stinga poilsio. Vieną kartą

jo pagailėjome ir pažadinome po pusės valandos. Atsibudęs greit žvilgterėjo į laikrodį ir griežtai pasakė:

- Daugiau kad taip nebūtų!

Po tokio trumpo poilsio vėl eidavo į bažnyčią. Dažnai šventoriuje jo laukdavo žmonės. Kartais dvasinės pagalbos ieškomos, atvykdavo šeimos, studentų būreliai. Jauniems žmonėms kun. Antanas teikdavo ne tik dvasinę pagalbą, bet apdovanodavo religinėmis knygomis ar paveikslais, sušėlpdavo net ir lėšomis. Kai kurie jauni žmonės, ypač studentai, imti pinigų drovėdavosi, tai kun. Antanas sakydavo:

- Jūs dar nedirbate, o lėšos kasdien reikalingos, todėl imkite, o paskui - vieni už kitus pasimelskime.

Nuoširdžiai dėkojant, ne vieno veidą nušviesdavo džiugiai drovi šypsena, ir visi su kunigu eidavo trumpai bendrai maldai į bažnytelę.

Visus metus 17 val. bažnyčioje buvo kalbamas rožinis, o 18 val. laikomos šv. Mišios. Pasibaigus pamaldoms, visus susirinkusius žmones, kunigas laimindavo Švenčiausiuoju Sakramentu. Žmonėms išsiskirsčius, kun. Antanas bažnyčioje melstis pasilikdavo iki 20 val. Parėjęs valgydavo vakarienę, o paskui 21 val. klausydavo Vatikano radijo pranešimų. Kiekvieną vakarą visi, kas tik būdavo klebonijoje, eidavo kartu su kun. Antanu į jo raštinę bendrai vakarinei maldai, būdavo skaitoma Šv. Rašto ištraukėlė, dažnai kalbama Švč. Jėzaus Širdies litanija, meldžiamasi už mirusius.

Vieną tokį gražų pavasario vakarą ką tik buvome baigę bendrą vakarinę maldą, kuriai vadovavo pats Tėvas Antanas, ir jau ruošėmės išsiskirstyti. Visų nuotaika buvo pakili. Staiga atsidarė kambarėlio durys ir visas išraudęs, susivėlęs, atlapotu švarku įėjo išgėręs zakristijonas P. Jis, netaręs jokios pasisveikinimo frazės, garsiai, įžeidžiančiais žodžiais pradėjo barti kleboną, kad šis gyvena ne taip, kaip visi, daro tokias ir anokias klaidas (paties P. sugalvotas ar kitų sukurtas) ir reikalauja, kad jis liautųsi taip ilgai „sėdėti“ bažnyčioje.

Tai buvo taip nelaukta, kad mes visi, tarsi žado netekę, stovėjome ir tylėjome. Tėvas Antanas išbalusiu veidu kurį laiką taip pat tylėjo, o paskui, pakėlęs ranką, ramiai paprašė, kad jis nutiltų. Šis nekreipė jokio dėmesio nei į Tėvo mostą, jo žodžius, nei į svetimus atvažiavusius žmones. Vienas iš vyrų paėmė atėjusį už parankės ir išsivedė, o mes suklupome mal-

dai už šį Tėvo Antano kankintoją, kuris, kaip mums atrodė, ir buvo pasiūstas trikdyti šventos šios bažnyčios tarnautojų gyvenimo ramybės.

Tėvas Antanas apie 22 val. keliaudavo vėl į bažnyčią melstis, atgailauti. Jis eidavo Kryžiaus kelius, gulėdavo kryžiumi prieš didįjį Altorių. Jei dieną, ieškodami dvasinės pagalbos, atvykdavo dideli nusidėjėliai, tai meldavosi visą naktį ir pareidavo ryte 6 val.

Kun. Antanas gyveno Dievo ir žmonių tarnybai. Kas pas jį atvykdavo, jis nežiūrėjo nei jo tautybės, nei įsitikinimų, neklausinėjo, ar jis mokytas, ar ne, vargšas ar turtuolis, pasišventėlis ar nusidėjėlis - visus vienodai priimdavo, su nuostabių kantrumu išklausydavo ir net jų atsineštų dvasinių naštų atsiteisimo, atgailos dalį kunigas ant savo pečių užsidėdavo. Jeigu kreipdavosi labai dideli nusidėjėliai ar net žmonės, piktojo vergijon patekę, tai kunigas visą jų atgailą pasilikdavo sau, nes jau iš patirties žinojo, kad, tokiems žmonėms, vėl į savo gyvenamąją aplinką sugrįžus, sunku ar net neįmanoma be kitų pagalbos bent žingsnelį žengti tolyn nuo tų pagundų ar nusikaltimų. Po tokių žmonių apsilankymų kun. Antanas visada likdavo bažnyčioje nakčiai už juos melstis ir atgailoti.

Kiekvienas iš toliau atvykęs žmogus privalėjo būti priimtas, pavalgydintas, jei reikėjo nakvynės, turėjo atsirasti vieta ir poilsui. Kun. Antanas sakydavo:

- Jei į kleboniją atėjo pakeleivis - tai atėjo pats Kristus.

Vieną dieną kun. Antanas ką tik buvo grįžęs iš Kauno ir dar vilkėjo savo geriausiu juodu kostiumu. Tuo pat metu į kleboniją atėjo suvargęs čigonėlis ir parodė kunigui labai suplyšusį savo švarką. Kun. Antanas, nieko nesakęs, iš karto nusivilko savo išeiginį švarką ir juo apsupo to čigonėlio pečius. Kunigo senutė motina, tai pamačiusi, prabilo:

- Gal duok jam aną prastesnį?

Kun. Antanas, maloniai besišypsodamas, tepasakė:

- Ir Kristus nori geresnio.

Kitą dieną, nuvažiavęs į rajono parduotuvę, nusipirko taip pat juodą, bet jau prastesnį švarką.

Žiemą ne kartą, pamatę klebonijoje žiburį, užeidavo sušilti net ir kareivėliai. Ir jie visada būdavo pamaitinami. Kartais užeidavo net ir išgėrusių vyrų, kurie nesuvokdavo, jog čia klebonijos namas. Vienas pakeleivis šaltą žiemos naktį vos įžen-

gęs pro pirmas duris, griuvo ant žemės ir tuoj pat užmigo. Klebonas į jį skausmingu žvilgsniu pažvelgęs liepė užkloti, padėti pagalvę, nes naktį vietinis centrinis šildymas atvėsta, todėl gali sušalti. Taip pat priminė, kad niekam apie to žmogaus „viešnage“ nebūtų pasakojama. Ir šiuos žmones kun. Antanas vadino „vargšeliais“, už juos ne tik meldėsi, bet ir atgailavo.

Dievo teisingumas vieną kartą žmonijos gyvenimo horizonte pasirodys. Jo Švč. Širdis trokšta, kad pašaukti į dvasinį luomą imtų bent dalelę tos atsakomybės už sielas, žūstančias nuodėmių liūnuose, ir savo maldomis, atgailomis atlygintų Amžinajam Teisingumui už tuos vargšus nusidėjėlius.

Tėvas Antanas savo sielos įgimtu jautrumu visu savo kunigišku pašaukimu tai gerai suprato ir atsiliepė. Kiekvieno asmens, kurį Apvaizda nukreipdavo į jo gyvenimo kelią, atgailos našta krovėsi ir ant savo pečių. Jis suprato, jei sunkiai nusidėjęs žmogus, dar neatlikęs atgailos, kartais net labai sunkios, vėl grįš į tas pačias gyvenimo aplinkybes, tai vėliau susitaikyti su Viešpačiu, vargu, ar jam pavyks. Tėvas Antanas už palūžusiųsius dažnai pats atlikdavo tas sunkias atgailas. Tai buvo ištisos naktys, praleidžiamos adoruojant Švč. Sakramentą, Kryžiaus keliai, griežti pasninkai, vidinė malda ir net ... plakimasis.

Buvo atvejų, kai atvykdavo žmonės, kurių sielos buvo panašios į „pūlinius“. Jis ryždavosi už juos atgailoti. Kartą iškilo jam ant kojos gumbas, negalėjo atsiklaupiti ir net eiti. Ėjo lazda pasiremdamas, koją vilkdamas. Ilgą laiką skausmas trukdė eiti. Galiausiai, užsidaręs savo kambarėlyje, skaudulį pats „operavo“.

Visų klebonijoje gyvenančių žmonių kasdienė šventa pareiga buvo dalyvavimas šv. Mišiose ir šv. Komunijos priėmimas. Buvo griežtai reikalaujama, kad klebonijoje nebūtų jokių nereikalingų kalbų, ypač draudė kritikuoti kitus žmones, nors jie ir būtų blogi. Per Gavėnią ir Adventą privalėjome dirbti savo darbą, laikytis tylos ir daugiau melstis.

Sunkiausia fiziškai, bet džiugu dvasiškai būdavo prieš Kristaus Karaliaus šventę, vykstant ištisas tris dienas 40 val. Švč. Sakramento adoracijai. Žmonių suvažiuodavo iš visos Lietuvos. Jiems visiems reikėdavo surasti vietą nakvynei. Labai nuoširdžiai padėdavo kaimynai. Maldininkai sakydavo, kad kun. Antanas yra ypatingas Eucharistinio Jėzaus mylimasis,

kuris, jų manymu, turi artimą ryšį su Viešpačiu. Kai kurie kun. Antaną vadino paslaptinguoju mistiku. Jis visada laikėsi griežtos dienotvarkės.

Kun. Antano gyvenimo tikslas buvo mylėti Dievą, Bažnyčią ir visus be išimties gyvenimo kelyje sutiktuosius žmones, o nusidėjėlius vadino „vargšeliais“ ir juos gelbėjo malda, atgaila ir net savo kančia. Jis buvo nekalbus, nuolat labai susikaupęs, daug ko nesupratome ir nežinojome. Vieną kartą jo motina, tvarkydama jo miegamąjį kambarėlį, rado plakimosi įtaisą, bet jam apie tai nedrįso nė užsiminti.

Tėvas Antanas turėjo du kambarėlius - labai paprastus, be jokių ištaigingesnių baldų. Jis visada valgydavo vienas, išskyrus Kūčių vakarą. Tą dieną, kas tik būdavo klebonijoje, susirinkdavo iškilmingai, pasninkiskai vakarienei. Dažnai būdavo pakviečiami ir miestelio vieniši žmonės, senukai. Jie tai laikydavo didele malone ir džiaugsmu.

Savo kasdienės maldas kun. Antanas kalbėdavo labai susikaupęs, dažnai vaikščiodamas po šventorių, eidamas aplink bažnytelę.

Vieną ūkanotą dieną kun. Antanas iš tolo pamatė, kad šalia bažnyčios ant tako, išklotu plytelėmis, guli sukniubęs žmogus. Kunigas besimelsdamas priartėjo prie tos vietos. Iš tolo buvo matyti, kad drabužiai purvini, veidas kruvinas, sutinęs. Spartesniu žingsniu priėjęs, pasilenkė ir ... nustėro - Kristaus Veidas! Kunigas sušuko:

- Viešpatie, ką daryti?

Ir išgirdo atsaką:

- Ką darai, tą ir daryk!

Ir viskas pranyko.

Sugrįžęs į kleboniją, ši įvykį pasakojo labai susijaudinęs, ašarotomis akimis. Kvietė visus dar daugiau melstis, pasninkauti, daryti daugiau artimo meilės darbų.

Kun. Antanas pokalbiuose ir pamoksluose dažnai kartodavo, kad tikrai tikintis žmogus priešų negali turėti. Jis pats tikrai jų ir neturėjo. Ateistus jis vadino broliais, jų neteisė, blogais žodžiais nevadino, juos mylėjo, už juos meldėsi, atgailojo, nors jam ir buvo daroma daug nemalonumų.

Anksti ryte atsikėlęs, jis eidavo skambinti varpais, kviesdamas parapijiečius rytmetinei „Viešpaties Angelo“ maldai. Vieną rytą, priėjęs prie varpinės, pamatė ant žemės pistoletą.

Jį nunešė į apylinkės būstinę. Daug kartų, net nesislėpdami, „sargai“ vaikštinėdavo ir apie bažnyčią, ir apie kleboniją. Vieną žiemą net tris kartus ryte buvo atrakinta bažnyčia, bet, ačiū Dievui, viduje nieko blogo nebuvo padaryta, tik dažnai kunigas buvo kviečiamas pokalbiams į valdininkų raštines.

Kun. Antanas, būdamas lageryje, susipažino su Pavolgyje gyvenančiais katalikais vokiečiais, kurie buvo pirmojo pasaulinio karo tremtiniai. Jie kunigo nebuvo matę ištisus dešimtmečius. Kun. Antanas kiekvienais metais vykdavo pas juos sielovados darbams. Vietiniams pareigūnams tai labai nepatiko, nes jie privalėjo kunigą nuolat „prižiūrėti“, o šis kelioms savaitėms kažkur dingdavo.

Pavolgio vokiečiai susitvarkyti savo dvasinių reikalų dažnai ir patys atvykdavo į Slavikus. Kartą rudenį atvyko iš Pavolgio trys žmonės. Jau vakaras, bet bažnyčia ir klebonija buvo apšviestos. Kunigas su svečiais išėjo į bažnyčią. Šeimininkei prireikė malkų, ji nuėjo iš sandėlio jų atsinešti. Lauke pūtė žvarbus vėjas, lijo. Už pastato ji pamatė žmogų, stebintį bažnyčią ir šventorių. Jis buvo apsivilkęs juoda odine striuke, per kurią tekėjo lietaus latakai. Tai buvo vargšas KGB pasiuntinys.

Kun. Antaną lankydavo daug žmonių iš įvairių vietovių, o persekiotojai įtarinėjo, jog kunigas užsiima politine veikla ar palaiko ryšius su pagrindine spauda. Tai buvo visiškai neteisingi jau septintą dešimtį bebaigiančio uolaus katalikų kunigo įtarinėjimai. Jis daugeliui pas jį atvykstančių buvo vien tik tikras dvasinis vadovas, daugelio palūžusių gyvenimo keliuose nuoširdus sielų gydytojas. Už savo nuolatinius persekiotojus jis daug meldėsi ir atgailavo.

Klebonijoje nebuvo jokių patogumų, telefono, vandentiekio. Mums, pagyvenusiems žmonėms dažnai ir sveikata pašlydavo, tačiau artimo meilės darbų vaisiai, sąžinių ramybė, Dievo malonių gausa teikė džiaugsmo, ištvermės atlikti daug sunkių darbų ir tėvui Antanui, ir mums trims moterims - kunigo senutei motinai, jo tetai Onutei ir man, vadinamai mažybiniu vardu - Elenytei, nes buvau mažo ūgio.

Nusistovėjusi įprastinė tvarka klebonijoje truko maždaug aštuonis metus - iki kunigo senutės motinos sunkios ligos - diagnozuotas vėžinis susirgimas. Ji sirgo keletą metų. Motinos liga labai apsunkino ne tik tetos, dirbusios virtuvėje, gyvenimą, bet ir paties kunigo Antano dienas. Kurį laiką ji buvo

gydoma ligoninėje, bet vėliau grįžo į namus. Tokiai sunkiai sergančiai ligonei reikėjo atskiro kambarėlio, o jo nebuvo. Tėvui Antanui teko rūpintis priestato statyba ir vonios įrengimu. Labai reikėjo telefono, bet pareigūnai neleido - panašiai kaip ir vandentiekiui įvesti į šventorių gėlėms laistyti leidimas nebuvo gautas. Tėvas Antanas visa tai labai išgyveno, bet nepyko, už visus meldėsi, atgailavo.

Gal kyla klausimas - kodėl neleido? Pareigūnai buvo nepatenkinti, kad klebonas, jiems nepranešęs, vasarą išvykdavo sielovados reikalais į Pavolgį pas pirmojo pasaulinio karo tremtinius katalikus vokiečius, kurie katalikų kunigo jau nebuvo sutikę keliasdešimt metų.

Kunigas Antanas Aleksandravičius buvo ne tik parapijiečių, bet visų - gerų ir blogų - pas jį apsilankančių žmonių Tėvas. Jis buvo maldos ir aukos, atgailos ir įvairiausių kančių žmogus, dvasios milžinas - tikras Kristaus karys žemėje, Apvaizdos apdovanotas nuolatinio bendravimo su Dangumi malone ir dovana.

Elena Valaitytė, Slavikų bažnyčios prižiūrėtoja

JIS GYVENO VIEN DIEVUI IR ŽMONĖMS

Tėvas Antanas buvo toks kunigas, kad bent kiek panašų į jį kažin ar teks gyvenime sutikti. Jis gyveno, aukojosi, atgailavo, visus mylėjo ir dirbo vien Dievui ir žmonėms.

Kunigą lankė daug įvairaus amžiaus žmonių. Jam nebuvo svarbu, ar atvykęs žmogus mokyta, ar ne, turtingas ar vargšas, tikintis ar ateistas. Jis nežiūrėjo nei tautybės, nei įsitikinimų. Tėvo Antano tikslas buvo vienas - visus gelbėti iš demono vergijos, kuri žmonių gyvenimuose reiškėsi įvairiausiais būdais.

Mums, moterims, padedančiomis klebonijoje, kalbėti apie kitų žmonių elgesį, blogus darbus, žmonių ydas buvo griežtai uždrausta. Kunigo mama ir teta su atėjusiomis kaimynėmis norėdavo pasikalbėti, pasidalinti išpūdžiais, žmonių gyvenimo naujienomis. Tėvas Antanas, kiek paklausęs, pertraukdavo jų

pasakojimus ir sakydavo: „Kam pilstote iš tuščio į kiaurą? Juk žinote, jog žmonės dvasiškai žūsta - melskitės, atgailaukite“.

Per Adventą ir Gavėnią klebonijoje turėjo būti tylą, darbas ir malda. Jis leido kalbėtis trumpai tik apie tai, kas būtinai reikalinga. Netiesą sakyti, net juokaujant, drausdavo. Jis kartodavo: „Jei kalbi, tai sakyk tiesą arba - tylėk“.

Savo pareigas jis visada atlikdavo labai rūpestingai, susikaupęs. Jis, kaip kunigas, visuomet kalbėjo aiškiai, suprantamai, be dviprasmybių. Jei ką nors nelabai aiškiai pasakydavo, tuoj pat pasitaisydavo ir net atsiprašydavo. Buvo labai teisingas ir paslaptingas. Iš jo žodžių, išsireiškimų būdavo aišku, kad viena ar kita mintis yra pasakyta paties Kristaus iš Altočiau. Ko nors klausinėti ar prašyti, kad jis aiškiau pasakytų, dėl jo vidinio susikaupimo nedrįsdavome.

Tėvas Antanas dažnai sakydavo, kad tikintis žmogus privalo neturėti priešų ir būti jautrus kitų nelaimei bei skausmui, nežiūrint įsitikinimų.

Kaime buvo keli liuteronų tikybos gyventojai. Susirgo vieno jų senutė motina. Ji primygtinai prašė, kad jai pakviestų katalikų kunigą. Pakviesti sutiko, bet neturėjo kryželio, todėl nuėjo pasiskolinti pas kaimynę. Ši ištraukė iš palėpės labai „suvargusį“. Senutės laidotuvėse kun. Antanas net ašarodamas kalbėjo ir žmones ragino, kad visuose namuose kryžius stovėtų ar kabotų pačioje garbingiausioje vietoje.

Po laidotuvių giesmininkai mirusiosios namuose buvo palikę maldų knygas. Sūnus, su kaimynu besivaišindamas, sumanė šiuos giesmynus sudeginti. Tėvai ir kaimynas jam to daryti neleido. Kitą dieną... sudegė jų gyvenamasis namas. Kun. Antanas, jei išgirdavo, kad parapijiečius ištiko gaisras, kas nors sudegė, visuomet padarydavo siuntinį: įdėdavo maiso, drabužių, lėšų ir liepdavo jiems pristatyti. Tėvas Antanas tokį siuntinį paruošė ir šiai šeimai. Jie, sužinoję, kad tai kunigo Antano dovana, labai stebėjosi, ją priėmė verkdami ir dėkojo už jo jautrumą.

Tėvas Antanas, jei sužinodavo, kad kaime yra sunkiai sergantis žmogus, tai paimdavo bažnytinio vyno butelį ir liepdavo nunešti. Jis sakydavo, kad toks vynas stiprina ligonio organizmą.

Kiekvienam žmogui rodyti jautrumą varge, pagalbą nelaimėje, jį nuo mažens savo pavyzdžiu mokė tėvai. Visame kaime

jie buvo žinomi kaip labai gailestingi žmonės. Tėvo Antano motina Ievutė mirė 1974 m. Sūnus kun. Antanas ant juostos paprašė užrašyti šiuos žodžius: „Ačiū, Viešpatie, kad davei šventą Motiną“. Ją palaidojo Simno kapinėse.

Po dviejų metų, neilgai pasirgusi, mirė ir teta Ona. Visi buitiniai darbai užgulė netvirtus Elenutės pečius. Ji buvo nedidelė, vikri, visada stengėsi būti linksma, bet pablyškęs veidelis liudijo, kad ne taip jau viskas gerai, bet nesiskundė - nebuvo kam. Jos tėveliai jau seniai amžinybėje. Ir tokiomis valandėlėmis, viską palikusi, bėgdavo į bažnytelę. Ten tikrieji namai: Eucharistija, Motinėls Marijos altorius, visada gyvomis gėlėmis išpuoštas, šv. Agotos paveikslas sušildo širdį, nudžiūsta ašara. Kupina jėgų vėl grįždavo šimtus smulkių darbelių dirbti. Ir vėl, kiek įmanydama, šypsojosi atvykstantiems sielų ligoniams, ieškantiems dvasinės pagalbos pas šventumu jau garsėjantį Tėvą Antaną. O atvykstantiems reikėdavo patarnauti - pamaitinti, o kartais net ir nakvyne aprūpinti. Štai atvyksta žmogus ir prašo surasti kunigą, nes namuose silpnas ligonis. Elenutė, virtuvės darbus palikusi, skuba į bažnyčią, žino, kad Tėvas Antanas dažnai meldžiasi zakristijoje. Skubėdama pamiršta pasibelsti, praveria duris, o kunigas guli kryžiumi ant grindų, sunkiai keliasi, jo veidas išblyškęs - tai griežta atgaila už nusidėjėlius. Elenutė atsiprašo ir praneša, kad laukia parapijietis, nes yra sunkiai sergantis žmogus namuose. Kunigas išvyksta pas ligonį.

Darbo ir rūpesčių bažnytelėje ir klebonijoje Elenutei buvo jau ne pagal jos jėgas, tačiau ji nesiskundė, jokios pagalbos neieškojo ir nelaukė.

Vieną dieną išryškėjo, kad ji susirgusi geltlige. Tai buvo visiems labai nelaukta, skaudė žinia. Greit ji buvo išvežta į ligoninę. Ir taip Tėvui Antanui, dažnai pačiam nesveikuojančiam, nebeliko nei bažnytelei, nei buities darbams tvarkyti nė vieno darbščių rankų. Visa viltis ir paguoda jam buvo Eucharistinis Kristus - tas didysis Meilės Šaltinis, kuris yra pasakęs: „Jei kas mane myli, laikysis Mano žodžio, ir Mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jn 14, 23).

Tėvo Antano sieloje tikrai ir gyveno Viešpats - Jis kalbėdavosi su Eucharistiniu Jėzumi.

Elenutė ligoninėje. Atvykus į ligoninę, buvo pasistengta greičiau sutvarkyti Elenos Valaitytės dokumentus ir jai suteik-

ti reikiamą pagalbą, nes skausmas nors ir su pertraukomis stiprėjo. Greit buvo paskirta palata ir į ją ligonė nuvežta. Ji pasakė:

- Vos patekau į palatą, mane ištiko didelė kančia.

Seselės, ją lydėjusios, tarėsi ir ruošėsi suleisti priėmimo punkte ją apžiūrėjusio gydytojo paskirtus vaistus. Jos tarpusavyje dar kalbėjosi: viena sakė, kad reikia tuos vaistus suleisti, o kita abejodama tarė:

- Jos širdis silpna, gali tik pakenkti.

Tad sumanė, kad reikia dar pakviesti budintį gydytoją, nes yra šventės ir palatos gydytojas išvykęs. Ką daugiau kalbėjo, ką darė - neprisimena. Staiga viskas nyko, išnyko... Kiek laiko buvo be sąmonės, neprisimena. Pajuto, kad petį kažkas judina. Sunkiai pravėrusi akis, pamatė gydytoją. Tai ir buvo šios palatos ligoniams paskirtasis gydytojas. Vėl smelkėsi stiprus skausmas. Gydytojas uždraudė ne tik vaikščioti, bet ir atsisėsti. Tai truko ištisą savaitę. Suleidus vaistus, skausmas sumažėdavo. Elenutė pasakojo, kad palatos ligonės buvo labai geros. Padėjo ir guodė, nes dažnai verkdamo. Labai ilgėjosi Eucharistinio Jėzaus, šv. Mišių.

Dienos slinko labai lėtai. Mintimis lankė Slavikų bažnytelę, kuri gyvenime tapo brangiausiu turtu, slepiančiu gausių malonių paslaptis. Labai gaila buvo Tėvo Antano, likusio vieno, nes reikėjo viskuo rūpintis pačiam.

Zakristijonas ir vargonininkas gyveno kaime savo namuose. Į bažnytelę ateidavo ne kasdieną, dažniausiai tada, kai būdavo laidotuvės ar šventės - mirusiųjų atminimo sukaktys, svarbesnės dienos ir kt. Iš atvykusių aplankyti žmonių Elenutė sužinojo, kad gerosios kaimynės kunigo neapleido - net ir šilto maisto parūpindavo. Sakė, kad klebonas, jei nebūdavo atvykusių žmonių, beveik visą laiką meldavosi bažnyčioje. Vakare, kalbant su žmonėmis rožinį, nuolat visi meldėsi ir už Elenutę. Ši žinia ją labai jaudino, vėl ašarojo, bet jau iš džiaugsmo.

Vieną dieną buvo vizitacija. Kai visi priėjo prie Elenutės lovos, palatos gydytojas supažindino atėjusius su ligos eiga ir sakė, kad vienu metu nebuvo vilties išgelbėti, bet dabar - nuostabu - sveiksta.

Slinko dienos ir savaitės. Kasdien jautėsi geriau, stiprėjo, galėjo ilgiau melstis, tik labai ilgėjosi šv. Mišių ir šv. Komunijos. Guodė ir stiprino malda, dvasinė Komunija. Ruošėsi

keliauti į amžinybę, bet Viešpats dar paliko toliau nešti savąjį kryželį.

Atėjo lauktoji grįžimo į namus diena. Elenutė labai džiaugėsi ir jaudinosi. Parvežė savieji. Jie parūpino ir reikiamus vaistus, o mintys jau buvo Slavikuose. Ji rašė:

Šešupe, Šešupe, mano mylima upe,

Kiek vandenėlio tu nuplukdei

Kol tavęs nemačiau? -

O Šventosios Onos bažnytelė,

Atverk dureles ir leiski, leiski

Man Kristų priimti greičiau...

Sugrįžus į Slavikus, iš karto bėgo į bažnytelę. Ten rado ir Tėvą Antaną. Jis palaimino ir drauge padėkojo Dievui už sugrąžintą sveikatą. Tėvas Antanas pasakė, kad jis ir su parapijiečiais, ir vienas daug meldėsi. Vieną dieną išgirdęs aiškius žodžius, sklindančius iš Altoriaus:

- Nesirūpink, Aš pagydysiu!

Tai išgirdus, Elenutei pasidarė labai graudu, kaip ji sakė, kad dėl jos, tokios menkos ir mažos, iš Altoriaus prabilo Kristus?! Ji pravirko. Tai buvo beribės meilės Viešpačiui ir drauge begalinio vidinio džiaugsmo bei pagarbos žmonijos Atpirkėjui, dangaus ir žemės Valdovui, apsigyvenusiam mūsų Altoriuose, padėkos ašaros: „Ačiū, Viešpatie, kad leidai dar sugrįžti į gimtąją Suvalkiją - dirbti ir nešti toliau Tautos Apvaizdos skirtą gyvenimo kryžį“.

Parapijiečiai

PAŽINK, KRIKŠČIONI, SAVO DIDYBĘ!

Praeito amžiaus pirmoje pusėje Lietuvos Nepriklausomybės metais daugelyje vietų buvo labai gražus paprotys: kiekvieną dieną ryte, vidudienį ir vakare skambėdavo bažnyčių varpai, kviesdami tikinčiuosius „Angelo maldai“. Labai būtų reikalinga, kad ir šiais laikais varpų skambėjimu tikintieji būtų kviečiami maldai, susikaupimui. Šių dienų vaikams būtų gražus sektinas pavyzdys, matant vyresnius bent trumpai valan-

dėlei susikaupiančius, taip pat ir priminimas, kad yra visatos Kūrėjas, visos žmonijos didžiausias Geradarys, Atpirkėjas, kad su Juo, laikui atėjus, teks kiekvienam susitikti.

Kun. Antanas savo parapijoje visą laiką ryte pats skambindavo varpais, kviesdamas parapijiečius rytmetinei maldai, kad Viešpats laimintų visus dienos darbus, vargus ir troškimus bei primintų jau pašauktuosius į amžinybę.

Vieną rytą jis, atėjęs prie varpinės, mato ant žemės pistoletą, atseit pamestą. Ką jis daro? Jį pakelia nuo žemės eina į vietinių pareigūnų būstinę. Vienoje rankoje jis laiko šį ginklą, o kitoje - rožinį. Kabinete ant stalo padeda pistoletą, o kita ranka rožinį iškelia aukštyn ir sako:

- Šiuo „ginklu“ galima daug daugiau laimėti, nes kas kelia šaunamąjį ginklą, tai, dažniausiai, ir pats nuo jo žūsta, nes smurtas gimdo smurtą. Ir dar pareigūnams priminė tai, kas įvyko Karaliaučiaus krašte. Ten gyvenusieji vokiečiai lietuvius pajuokdavo sakydami, kad „apsikrovė“ vaikais. Ir štai po karo tame krašte neliko nei namų, nei žmonių, nei vaikų ir net gyvulių. Vokiečiai užpuolė Rusiją, o po kiek laiko, juos vejant atgal, išdygo net gėdinga Berlyno siena.

Taigi geriausias ginklas - malda. Ji buvo mūsų gausioms šeimoms tikrąja atrama, tad skyrybų beveik nebuvo. Nors mūsų tėvai daug vargo, bet nebijojo aukos, ir Dievas laimino jų gyvenimą.

Tėvas Antanas visiems, pas jį apsilankantiems žmonėms, patardavo nuolat stengtis būti pašvenčiamoje malonėje. Tokioje būsenoje esant, visai neturi būti svarbu, ar mus giria, ar peikia, nes mūsų pareiga - visa tai, ką Dievas leidžia, ramiai ištverti. Tik tokiu būdu bus „gyvenimo jungas saldus ir jo našta lengva“. Jis visus savo penitentus ragino gyvenimo kryželius visada ramiai priimti ir aukoti paslaptinam, mus mylinčiam Išganytojui Jėzui Kristui. Jis dažnai sakydavo: „Jūs pakrikštytieji esate Dievo tauta“. Tėvas Antanas visada buvo tylus, susikaupęs, mažakalbis. Tačiau tai darė sąmoningai, nes, kai Šiluvoje kiekvieno mėnesio 13 d. jis vadovaudavo maldininkams, visi suprato jį turint nuostabią Viešpaties duotą iškalbos dovaną bei išskirtinę meilę Dievui ir žmonėms. Kunigas aiškiai, suprantamai perteikdavo savo mintis, pasitelkdamas Šv. Rašto žodžius bei įvairias žmonių gyvenimo istorijas. Visada ragindavo tvirtai pasitikėti Viešpačiu, nes tik Jis vienas

gerai žino, ko reikia mūsų svarbiausiam gyvenimo tikslui - sielos išganymui. Jis sakydavo: „Pažink, krikščioni, savo didybę!“ Pagrindinė jo pamokslų tema buvo Dievo ir artimo meilė.

Tame sunkiame sielovados darbe jam talkindavo kun. Orlickas ir kun. Lukošaitis. Jie dalindavo žmonėms pašventintus Švč. Dievo Motinos Marijos medalikėlius ir nuolat ragino - kur tik būnant skleisti Dievo ir artimo meilę.

Dažnai pamoksluose Tėvas Antanas kartodavo ir arkivyskupo Jurgio Matulaičio nemarius žodžius, kad reikia blogį nuglėti gerumu.

Tėvas Antanas nuolat žodžiu ir savo gyvenimo pavyzdžiu skleidė gyvą tikėjimą, didelę meilę. Jis nuolat pakartodavo ir Kristaus jau kryžiaus „soste“ ištartus žodžius: „Atleisk, Tėve, nes jie nežino ką daro!“

Antanas Jaras

KUNIGAS ANTANAS - IŠKILI, SAVITA ASMENYBĖ

Gyvenant Slavikuose, teko bendrauti su šešiais kunigais, dirbusiais šioje parapijoje.

Kun. Antanas visu savo gyvenimu ir veikla liudijo tikrąjį kunigo idealą. Kaip žmogus - tai Žmogus. Visada susikaupęs, rimtas, be galo atsidavęs Bažnyčios reikalams. Jis - ir kunigas, ir mokytojas, ir bičiulis. Sprendžiant gyvenimo klausimus, savo žodžiais įkvėpdavo drąsos, tvirtumo. Iš jo sielos visada sklido gerumas, šviesa, šiluma, buvo jaučiama ramybė, vidinė palaima. Daug laiko praleisdavo adorudamas prie Švč. Sakramento. Šv. Mišioms ateidavo anksti ir meldavosi, meldavosi...

Kun. Antanas niekada nesipuikavo jokia prabanga - gyveno labai kukliai. Jo gyvenamasis būstas buvo paprastas, tačiau bet kokiam pakeleiviui visada durys atsiverdavo, buvo pavalgydintas, o jei reikėjo, net ir nakvynę gaudavo. Kun. Antanui priklausė aptarnauti ir gana atokią, maždaug už 30 km esančią Valakbūdžio parapiją. Jį mano artimieji ir kiti slaviokiečiai pavėžėdavo, kartais važiuodavo dviračiu, o blogam, vė-

juotam orui esant, ar žiemos pūgoms siaučiant, kai nebūdavo kam pavežti, trumpindamas kelią, eidavo pėsčias laukų takais, nes autobuso nebuvo.

Kun. Antanas, mokydamas vaikus tikybos, su jais visada buvo labai kantrus. Atrodė, kad jis slepia savyje didžiulę tau-rę, pripildytą kantrumo ir humoro.

Visiems žmonėms, kurie pas kun. Antaną atvykdavo, teikdavo visokeriopą dvasinę, o kartais ir materialinę pagalbą. Jis už juos meldavosi, atgailavo, o paskui apdovanodavo re-liginio pobūdžio dovanėlėmis. Su kunigu Antanu buvo galima pasikalbėti ne tik religinėmis, bet ir mokslo temomis.

Kun. Antaną Aleksandravičių gyvai prisimenu ne tik kaip uolų dvasininką, bet ir kaip iškilią, savitą praeito šimtmečio ASMENYBĘ.

Elvyra Intupienė, vokiečių k. mokytoja

KUNIGAS ANTANAS - GYVAS ŠV. PAULIAUS ŽODŽIŲ PAVEIKSLAS

Kun. Antaną Aleksandravičių ne kartą teko įdėmiai ste-bėti Šiluvoje atlaidų metu. Kartą jis susikaupęs ėjo žmonių būrelyje iš Bazilikos į Koplyčią ir nešė rankose Švč. Mergelės Marijos statulėlę. Kitą kartą per visą naktį adoracijos metu jis kalbėjo maldininkams. Jo veide aš regėjau gyvą paveikslą šv. Pauliaus žodžių: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2,20).

Jadvyga Bieliauskienė

TĖVAS ANTANAS - TIKRAS SIELŲ GYDYTOJAS

Dėkojame už gražią idėją išleisti knygutę apie Tėvą Antaną Aleksandravičių ir kelti mūsų Bažnyčios šventuosius į Altorių garbę! O kaip dabar reikia Lietuvai tokių darbų, kai tauta jaučia dvasinę sausrą, atslinkusią iš Vakarų ir Rytų, kai didėja moralinis nuosmukis. Manau, kad pats Dievas mums nori parodyti, kaip svarbu visų trijų Bažnyčios dalių - kovojančios (žemėje), kenčiančios (skaistykloje) ir triumfuojančios (danguje) bendradarbiavimas. Gaila, kad Tėvo Antano tarp mūsų nėra žemėje, bet džiugu, kad jį turime, mielą ir savą, triumfuojančioje Bažnyčioje.

Mano ir mano šeimos bendravimas su Tėvu Antanu prasidėjo prieš 1980 metus, kai vedžiau Suvalkijos dukrą Birutę. Mus suvedė Dievo valia ir Tėvo Antano dvasinė trauka. Tuo metu abu su žmona dar dirbome Panevėžyje medicinos mokykloje dėstytojais. Atvykę gyventi į Suvalkiją, dažniau aplankydavome ir Tėvą Antaną. Pradžioje iš žmonių kalbų, o vėliau ir patys įsitikinome, kad jis yra tikras sielų specialistas - „gydytojas profesionalas“. Apie politiką plačiau nediskutuodavome, nes supratome, kad politika - tai tik pirmas laiptelis, einant į žmogaus ir visuomenės tobulėjimą. Tėvas Antanas ugdė žmogų žmoguje, padėjo susiorientuoti ir apvaldyti savo elgesį, mintis, nurodė maldą kaip trumpiausią kelią į Dievą. Aiškino maldos svarbą, rodė maldų įvairovę, o svarbiausia - akcentuodavo maldos rezultatus. Jo aukojamos Šv. Mišios būdavo paties Tėvo Antano atsidavimo Dievui, gilos pagarbos Viešpačiui liepsnojimas. Jo šventa laikysena juntamai ir vaizdžiai veikdavo kiekvieną net labiausiai užsikrėtusį abejingumo ar ateizmo bacilomis. Tėvo Antano žodžiai ir visa jo asmenybė bylojo, jog jis neturi jokių priešų. Svarbiausias priešas - nuodėmė, blogis. Jis į kiekvieną žmogų žvelgė kaip į Dievo kūrinį, turintį nemirtingą sielą. Malda, pasninku, atskirais atvejais savanoriška fizine kančia kiekvieną dieną užtarė pas Dievą žmones, tautą ir visą pasaulį. Melsti už visą pasaulį jis skatino visus maldininkus.

Bernardas Cicėnas, gydytojas

KUNIGUI ANTANUI

Tėve Antanai,
Tave Tėvynė
Lietuva augino,
meilė Motinos
Galingosios Danguos.
Kvietimą Viešpaties
anksti pažinęs -
Kelio kunigo
ėjai ieškot brangaus.

Tau Dievas skyrė
lėtą, ramų būdą,
Širdį jautrią,
meilės kupiną kartu.
Atlaikęs demono
strėles ir Judo -
Dvasios milžinu
kasdieną augai Tu.

Kai Lietuva
ir kėlėsi, ir klupo,
Kai audros karo
blaškė ją,
Jos vardą Tu nešei
savose lūpose,
Guodei malda
tamsiojoj naktyje.

Tik Dievas mylintis
nuims tą šydą
Nuopelnų didžių
Tavos kančios, maldų.
Tu daugel sielų
kenčiančių pagydei
Eucharistinio Jėzaus
šventu vardu.

Mes tikime -
Tu gretose šventųjų!
Tėve, užtarki
pas Viešpatį ir mus.
Kai reiks palikti
žemę ištremtųjų,
Kad išvystum
Tėvo Amžino namus...

AČIŲ TAU - ŠVYTURY!

Kunigas Antanas
tarsi paslėptas lobis
Lyg audringos jūros
krante - švyturys.
Tarsi Angelas Sargas
visus mus beglobius
Nuo pasaulio menkystės
apsaugot galįs.

Spindėjo ir švietė
jo „rūmai“
Aukštai ant kalnelio
prie Šešupės krantų -
Tai bažnyčia
jį glaudė kaip sūnų,
Kaip meilės žmonijai
nešėją kartu.

Buvo tautai
išbandymų laikas:
Vieni kilo
iš nebūties pelenų,
Kiti - netikrojoj
karūnoj pražuvo,
Nesulaukę nė šiųjų

laisvės dienų.

Ačiū Tau - Švytury! -
kad tarp mūsų buvai.
Tavo gyvenimo dienos -
tarsi saulė šviesi!
Ačiū, kad dievišką
meilę aplink dalinai
Dabar - visų užtarėju
pas Viešpatį Dievą esi...

Bernardas Cicėnas

KUNIGAS ANTANAS - ŠVENTAS ŽMOGUS

Kai kun. Antanas atvyko į Slavikus, aš jau ruošiausi Pirmajai Šv. Komunijai. Su manimi mokėsi ir daugiau vaikų. Po šv. Mišių grupelė vaikų, net ir su tėvais, pasilikdavome tikybos pamokėlėms, tai yra tarsi iš kunigo širdies gilumos sklindančiais pamokymais gėrėtis, juos įsidėmėti ir taikyti savame gyvenime.

Vienas labiausiai įsimintinų jo patarimų ir pamokymų buvo mintys apie maldą. Jis sakė, jog visuomet, kai galva kitais būtiniais reikalais neužimta, reikia įprasti melstis visur ir visada. Dievo mums duoto laiko niekada neleisti veltui: ar einant, ar laukiant autobuso, ar uogaujant, ar dirbant lauko darbus - visada mąstyti, melstis savais žodžiais, mintimis. Labai svarbu reikšti meilę Švč. Mergelei Marijai, prašant Jos globos. Reikia įprasti savo rūpesčius, nuoskaudas, net svajones, džiaugsmus Jai - visų mūsų geriausiai Motinai - išsakyti. Labai svarbu, kad už visa, kas mūsų gyvenime įvyksta, padėkotume Viešpačiui, nes Jis geriausiai žino, kas mūsų sieloms yra naudingiausia.

Kitas kun. Antano patarimas, turintis gilią prasmę, netuščiažodžiauti. Pavyzdžiui, nuėjus pas kaimyną, pasakyti savo reikalą, o gavus atsakymą, padėkoti ir eiti į namus. Visada vengti apkalbų.

Kun. Antanas buvo labai pareigingas. Netoli nuo mūsų gyveno dvi senyvo amžiaus seserys. Kas sekmadienį jos ateidavo į bažnyčią šv. Mišioms. Kai viena susirgo ir sunkiai eidavo, o į bažnyčią buvo keturi kilometrai kelio, tai kun. Antanas kas savaitę eidavo pėsčias jų lankyti ir nunešti Švč. Sakramentą. Ir tai truko keletą metų. Kun. Antano rūpinimasis parapijiečių sielovada - tai tikro pasišventimo pavyzdys.

Jų parapijiečiai labai gerbė. Kartą stotelėje laukėme autobuso. Žmonės visi pažįstami, todėl šnekučiuojasi, juokauja, šurmuliuoja, o kai atėjo kun. Antanas, tapo mirtina tyla. Net ir autobuse, kuriame jis sėdėdavo, būdavo tylu ir ramu. Tokiu būdu jam žmonės reiškė pagarbą.

Kur bebūtų kun. Antanas - visada ramus, susikaupęs, protingai patariantis. Tai buvo tikrai šventas kunigas. Manau, kad neatsirastų nė vieno parapijiečio, kuris apie kun. Antaną atsilieptų blogais ar pašaipiais žodžiais. Jis, kaip kunigas, beveik visada dėvėdavo ilgą, juodą kunigų drabužį - sutaną.

Kun. Antanas Aleksandravičius mūsų parapijos žmonių sąmonėje ir gyvenimuose įrėžė gilią dvasinę vagą.

Zosė Valaitienė

TĖVAS ANTANAS - TIKRAS PEDAGOGAS

Tėvas Antanas Aleksandravičius konsultuotis dėl sveikatos atvykdavo į Vilnių. Keletą metų man teko jį globoti. Jis lankėsi ir mūsų namuose, todėl geriau galėjome pabendrauti, tikėjimo klausimais padiskutuoti. Jis, kaip kunigas, didelį įspūdį paliko mano amžinos atminties mamytei. Ji po jo apsilankymo ilgai jausdavo dvasinį pakilimą.

Kun. Antanas labai mylėjo vaikus. Tai gerai suvokėme, kai vieną gražų pavasarį gegužės pabaigoje, kartu žydint alyvoms ir obelims, tėvo Antano aplankyti važiuojome į jo parapiją. Buvome trys suaugusieji ir du vaikai - 10 ir 14 metų.

Po šv. Mišių jaukioje medinėje bažnytėlėje tėvas Antanas pabendrauti pasikvietė vaikus. Mums, suaugusiems, buvo nuostabu klausytis, kaip paprastai, gražiai ir aiškiai kunigas

sugebėjo kalbėti svarbiausiu klausimu - ar yra Dievas. Pirmiausia jis vaikus paklausė, ar jie yra matę laikrodžio sandarą. Visi trys besikalbėdami nusprendė, kad tai sugalvoti ir padaryti galėjo tik išmintingas meistras. Toliau jis klausinėjo, kaip gali darniai keliauti dangaus keliais planetos ir žvaigždės, saulė ir mėnulis, galaktikos, judėti visas kosmosas. Vaikai patys atsakė, kad turi būti Tas, kuris visa tai sukūrė ir šią tvarką palaiko. Tai visagalis Dievas.

Grižome namo visi dvasiškai sustiprinti ir atgaivinti.

Praslinkus penkiolikai metų, jau teko aplankyti kapą, kuriame ilsisi tėvo Antano Aleksandravičiaus kūnas. Atrodė, kad jo dvasia kartu su mumis ir rūpinasi tautos reikalais.

med. m. dr. Aukšė Narvilienė

KUNIGO ANTANO MALDOS STEBUKLINGAI GYDĖ

Kun. Antanas aptarnavo dvi parapijas: Slavikų ir Valakbūdžio. Gerai prisimenu, kai jis keliaudavo į antrą savo aptarnaujamą parapiją. Vasarą kas nors, turintis mašiną, paveždavo, o žiemą arba rudenį, pablogėjus prastiems keliams, jis iš Slavikų eidavo pėsčias apie 15 km: 10 km iki Gotlybiškių, o paskui 5 km - visai be kelio, tik takais. Dažnai jis eidavo pėsčias. Šiam uoliam Kristaus kariui netrukdė nei šalčiai, nei pūgos, nei lietūs. Žiemos metu eidavo per pusnis.

Pas jį kreipdavosi žmonės su visokiausiais reikalais ir gyvenimo problemomis. Jis visuomet tarsi įeidavo į besikreipiančio žmogaus mintis ir visada tinkamai visus klausimus ir problemas padėdavo išsiaiškinti ir spręsti.

Kun. Antanas tris dienas savaitėje maitindavosi tik duona ir vandeniu. Jis sakydavo:

- Jei nori iš Viešpaties ką nors svarbaus išmelsti, tai pirmiau reikia pasninko auką padaryti. Tik taip reikia Viešpatį pagalbos prašyti.

Mūsų šeimoje marčiai ne laiku gimė mergaitė. Du mėnesius buvo laikoma inkubatoriuje, tačiau gydytojai netekę vilties, kad ji gyvens, atidavė tėvams. Buvo skubama ją pakrikš-

tyti. Pakrikštijo kun. Antanas. Po apeigų jis krikšto motinai pasakė:

- Saugok mažylę, o mes kalbėsime rožinį.

Mergaitė greit sutvirtėjo ir normaliai augo.

Toje pačioje šeimoje įvyko kraupi nelaimė. Augo mergaitė Aida. Jai būnant pusantrų metų, karštu vandeniu buvo nuplikyta pusė jos kūnelio. Išliko sveikas tik veidukas ir rankytės. Mergaitė visai neverkė, nes buvo vos gyva. Reikėjo numauti pėdinukes. Bemaunant kartu nusilupo ir apšutusi kojųčių odėlė. Kauno gydytojai sakė, kad mergaitei išgyti labai maža vilties. Ant kojųčių buvo dedama kita nauja oda. Motina prie pusgyvės dukrelės budėjo dieną ir naktį. Senelė nuvažiavo ją aplankyti. Ji sakė, kad vien pažvelgti į tokią mažą kankinę, buvo baisu. Motina taip pat išsekusi, vos gyva, beveik be miego. Sugrįžusi į namus, senelė nuėjo pas kunigą Antaną užprašyti už jas abi šv. Mišių. Kun. Antanas, sužinojęs nelaimę, ilgai tylėjo. Senelei atrodė, kad jis mintimis kalbėjosi su dangumi. Po kiek laiko jis tarė:

- Melskimės. Mergaitė išgis.

Senelei buvo sunku patikėti tokiais raminančiais kunigo žodžiais. Po kiek laiko mergaitė atsistojo ant savo kojųčių. Po trijų dienų gydytojai jas abi išleido į namus. Jie sakė, jei mergaitė ir pasveiktų, tai, vargu, ar galės kojytes lankstyti. Priežiūros ligonėlei reikėjo, bet žaizdos greitai gijo, tik valgyti buvo sunku, nes nuo karščio burnytės vidus buvo skausmingas.

Kauno gydytojai prašė ją po kurio laiko atvežti patikrinimui. Jie, pamatę ją laisvai vaikščiojančią, labai stebėjosi ir klausė, kuo ji buvo gydoma.

Slinko metai. Mergaitė Aida visai pasveiko, užaugo, baigė studijas ir 2007 m. ištekėjo. Gyvena savarankiškai Vilniuje. Visi Aidos artimieji šią istoriją laiko kun. Antano išmelstu stebuklu.

Senelė Sofija, patyrusi nemažai ligų, jau 80 metų, bet dar ateina į bažnytelę ir dėkoja Dievui už visas malones, gautas užtariant šventam kunigui Antanui.

Sofija Demikienė

NUOLAT BŪKIME DIEVO AKIVAIZDOJE

„Nuolat būkime Dievo akivaizdoje“, - ragino kunigas Antanas Aleksandravičius, kuris buvo labai dvasingas, visada susikaupęs, paprastas ir nuoširdus. Tokių kunigų nėra daug.

Rugsėjo mėnesį, kai Šiluvoje vykdavo atlydai, po pagrin-dinių šv. Mišių - Sumos visi kunigai išeidavo pietauti ir pailsėti, o kun. Antanas visada pasilikdavo bažnyčioje su tais žmonėmis, kurie niekur neidavo ir ilgiau meldavosi. Kun. Antanas su pasilikusiais labai nuoširdžiai bendraudavo. Jis noriai at-sakinėdavo į jų pateiktus įvairiausius klausimus, patardavo, pamokydavo ir vis liepdavo niekada neskubėti. Jis ir pats vi-sada kalbėdavo lėtai, aiškiai, visiems suprantamai. Dažnai sa-kydavo:

- Jei ko nesupranti, siųsk nuoširdžiai telegramą į dangų, labai kantriai lauk ir vienokiu ar kitokiu būdu atsakymą gausi.

Kunigas nuolat primindavo, kad reikia labai nuoširdžiai pasitikėti Švč. Dievo Motina. Jo žodžiai mums kiekvienam tarsi įeidavo į širdį ir būdavo toks mielas jausmas - tartum būtume apgaubti Švč. Mergelės Marijos apsiaustu.

Per Kristaus Karaliaus šventę jo parapijoje - Slavikuo-se - vykdavo 40 val. Švč. Sakramento adoracijos 3 dienas. Ir kunigas, ir atvykusieji maldininkai mažai ilsėdavosi, nes buvo lengva melstis, atgailoti.

Kunigas maldininkams kartodavo:

- Nuolat būkime Dievo akivaizdoje, nuolat apie Jį mąsty-kime, visa Jam aukokime, jauskime Jį šalia savęs.

Ragino kalbėti rožinį, ypač kelionių metu. Jis siūlė mal-dos metu Viešpatį klausti viso to, kas neaišku, kaip elgtis vie-nu ar kitu atveju. O po to - kantriai laukti atsakymo.

Mirus kun. Antanui, sunkiose gyvenimo situacijose pra-šau jo užtarimo pas Viešpatį. Kaip jis mokė - kantriai laukiu ir visada vienokiu ar kitokiu būdu sunkios problemos išsispren-džia - pagalbos sulaukiu.

Anastazija Jokubauskienė

UOLUSIS ŠILUVOS MALDININKŲ VADOVAS

„Tarp šilų javai išplaukę ir dangaus spalva vaiski,
Šiluvon vis plaukia, plaukia Lietuvos vaikai visi...“

Šie giesmės žodžiai labai vaizdžiai nusako rugsėjo mėnesį Šiluvoje visą savaitę vykstančių atlaidų žavesį ir gilų dvasingumą. Į Šiluvą žmonės atvyksta dangišką Motiną pagarbinti, Jai išsakyti savo gyvenimo rūpesčius, maldauti Josios motiniško užtarimo pas Dievą.

Aš savo gyvenimo kryžių nešdama, vis ieškojau galimybių suklypti prie Šiluvos Švč. Motinėlės kojų ir paliesti tą akmenį, ant kurio Ji stovėjo su Kūdikėliu ant rankų ir, matant piemenėliams, verkė bei sakė: „Čia buvo garbinamas Mano Sūnus, o dabar - ariama ir sėjama...“.

Dabar beveik kas metai dalyvauju atlaiduose, nes šios kelionės - tai nuoširdi pagarba Dievo Motinai ir gili padėka Viešpačiui už turėtus giliai tikinčius tėvus, kurie labai mylėjo Švč. Mergelę Mariją, tvirtai pasitikėjo dieviška Apvaizda ir sugėbėjo gilų pamaldumą perteikti savo vaikams. Kaip ir daugelis maldininkų dabar prašau Viešpatį dvasinio atgimimo šiandieninei Lietuvai ir tvirto tikėjimo jos žmonėms.

Šiluvoje rugsėjo mėn. atlaidų metu visada gausu atvykusių maldininkų. Po sumos kunigai ir dauguma žmonių išeina pietauti, pailsėti. Bažnyčioje pasidaro laisviau, galima geriau susikaupti, todėl atkakliausi maldininkai pasilieka. Šitiems kantriausiams, po pamaldų pasilikusiems, pradėdavo vadovauti aukštas, žilas, labai malonaus veido kunigas. Vėliau sužinojau, kad tai Šakių rajono Slavikų parapijos klebonas kunigas Antanas Aleksandravičius. Jis su visais kitais kunigais pietauti neidavo, o pasilikdavo melstis su bažnyčioje likusiais žmonėmis.

Manau, kad ne man kalbėti ar rašyti apie kunigą Antaną Aleksandravičių. Nemažai tų, kurie gali džiaugtis jį asmeniškai pažinoję, su juo bendravę, jo mokiniais buvę, o aš - galiu tik pasidžiaugti, kad Dievo Apvaizda man leido sovietinės okupacijos laikais Šiluvos atlaiduose jį pažinti nors iš tolo, bet kartu ir taip iš arti. Buvau viena iš tų, kurie pasilikdavo po Sumos bažnyčioje. Dar ir šiandien gyvai prisimenu jo patari-

mus, pamokymus, žodžius, kurie kelte kėlė sielą nuo žemės menkystės į Dievą, į gerį, į amžinos Tėvynės troškimą. Pasakęs pamokslėlį, visus pakviesdavo apmąstyti Kristaus Kryžiaus kelią. Suklupus Kryžiaus kelio stotyse, mokė mąstyti apie tą didžiąją Kristaus auką ir meilę mums, skatino atverti širdis ir visas mintis bei siekius pavesti Dievui.

Jis tikro kunigo - apaštalo gyvu žodžiu teikė mums dvasinės stiprybės nesuklupti šio klaidaus gyvenimo kelyje. Mokė rodyti kantrumą ir meilę visiems žmonėms, neišskiriant nė vieno. Savo vargus ir skausmus jis patarė išsakyti skausmingajai Jėzaus Motinai ir su kūdikišku pasitikėjimu atsiduoti Josios globai.

Dažnai jis paprašydavo maldininkus pasiųsti raštu klausimų, ypač liečiančių sąžinės reikalus. Atsakinėdavo labai išsamiai, pateikdavo daug pavyzdžių iš gyvenimo ir iš šventųjų biografijų.

Jis skatino labai tvirtai tikėti ir pasitikėti Dievo ypatingu gailestingumu ir gerumu. Nurodė ištvermingos maldos ir atgailos reikšmę. Jis kvietė nuolat melstis už pasaulio taiką, nusidėjėlius, šeimas, našlaitėlius, vaikus. Prašė, kas gali, minėtomis intencijomis pasninkauti savaitėje bent dvi dienas, maitinantis tik duona ir vandeniu.

Jis aiškino maldų įvairovę, šv. Mišių aukos gilią prasmę, kasdienės maldos reikšmę, priminė kiekvieno darbo ir kiekvienos dienos gerų intencijų reikalingumą. Skatino kuo dažniau naudotis šv. sakramentais. Nuoširdžiai kvietė kasdien melstis už ganytojus ir kunigus. Jis dažnai kartodavo, kad tikras katalikas priešų negali turėti - jis privalo visiems ir už viską atleisti.

Kreipdamasis į mergaites ir moteris, sakydavo, kad jų gražiausia puošmena - kuklumas, dora ir kuklūs drabužiai. Daug nuoširdžių patarimų skirdavo motinoms, tetoms, močiutėms. Jis sakė, kad jos turėtų būti kantriausiais angelais šeimose. Mažuosius jos privalėtų jau nuo pat kūdikystės mokyti rytais trumpa maldele pašvęsti dieną, o vakare - padėkoti Viešpačiui už viską, kas vyko tą dieną, net ir už skaudžias valandėles.

Kun. Antanas siūlė tokias trumpas maldeles: „Dieve, ši nauja diena tebūna didesnei Tavo garbei“, „Visa aukoju Tau, Švč. Jėzaus Širdie, per Mariją Krikščionių pagalbą“, „Dievo Angele, mano Sarge, saugok mane šią dieną“, „Angele Sarge, sau-

gok mane nuo klaidų!“, „Angele Sarge, būk mano šios dienos vadu ir globėju“, „Jėzau, Marija, myliu Jus, gelbėkite sielas!“

Drauge pynėme ir šv. Rožinio vainiką, apmąstydami paslaptis, širdimi ir lūpomis maldavome Gailestingąją Motiną melsti „už mus dabar ir mūsų mirties valandą“.

Dalyvavau 1987 m. rugpjūčio mėn. 7 d. kun. Antano Aleksandravičiaus laidotuvėse Slavikuose. Šakių dekanato dekanas, dabartinis vyskupas Juozas Žemaitis, pokalbio metu pasakė, jog šiose laidotuvėse jaučia, kad velionis kun. A. Aleksandravičius buvo kažkas daugiau negu eilinis kunigas.

Ačiū Tau, jau iškeliavusiam pas Viešpatį, Kunige Antanai, ir visiems Kunigams, kurie tais sunkiais sovietmečio laikais, kai ateistai neigdami Dievą, persekiojo gyvąjį Dievo Bažnyčią, įvairiausiais būdais naikino tautos dvasingumą, o Jūs drąsiai, aukodami laisvę ir net gyvybę, gynėte Dievo ir Bažnyčios teises, skatinote mus ištvermingai maldauti Viešpatį Tautai, Bažnyčiai ir tikintiesiems laisvės bei dvasinio prisikėlimo.

Atlygink, gerasis Dieve, jiems visiems už paaukotą gyvenimą Bažnyčiai ir sieloms - amžinosios Tėvynės džiaugsmu.

Julija Ambrasienė

LIGONIŲ IR VARGSTANČIŲJŲ TĖVAS

Kun. Antanas Aleksandravičius į Sasnavą atvyko 1960 m. gruodžio mėn. 1 d. Nuo pat savo pastoracinio darbo pradžios jis stengėsi surasti visus parapijoje esančius ligonius, senelius, beglobius žmones.

Apie 1962 m. jis sužinojo, kad yra vienas apleistas senukas Kubilius. Jis buvo netikintis. Nuvykęs pas jį, pamatęs jo gyvenamąją aplinką, pirmiausia pasirūpino malkų, užkūrė krosnį, užstatė šildyti vandenį. Kol vanduo šilo, jis išvalė trobą, o po to senuką išmaudė, aprengė švariais atsineštais drabužiais, pamaitino. Po to abu padėkojo Dievui, kad leido susitikti. Kunigas jį supažindino su pagrindinėmis tikėjimo tiesomis, liudijo, kad Dievas - tai pats ištikimiausias kiekvieno žmogaus Bičiulis. Po kurio laiko pats senukas jau kvietėsi kunigą. Buvo

aprūpintas reikiamaisiais sakramentais. Prieš mirtį, ligoniui pagėdaujant, kunigas jį aplankė, vėl aprūpino jo sielą dvasiniu maistu ir ruošėsi išvykti. Ligonis Kubilius, atsigręžęs į sieną, parodė špygą ir garsiai pasakė: „Va, tau velnie, mano dūšios jau negausi!“

Marijampolės rajone Salemos kaime gyveno buvusio Lietuvos prezidento Kazimiero Griniaus brolis. Jis buvo ateistas. Kun. A. Aleksandravičius jį lankė, rėmė savo lėšomis. Kunigo nuoširdžiu rūpesčiu ir šis ligonis tapo tikinčiu. Prieš mirtį jau pats pasikvietė kunigą ir buvo aprūpintas sakramentais.

Sasnavos parapijoje kun. Antanas dirbo šešerius metus. Jis žinojo visus kūno ir sielos ligonius, juos pats lankė, šelpė, o svarbiausia - gydė jų sielas. Vykdamas pas senelius ir ligonius, savo „pacientams“ atveždavo ir materialinių dovanų: maisto, vaistų.

Vieną kartą kun. A. Aleksandravičius kalėdodamas surado vieną labai skurdžiai gyvenančią šeimą. Jis zakristijonui paliepė iš vežėčių atnešti visa, ką buvo padovanoję gyventojai, ir paliko šiems neturtingiems žmonėms, sakydamas: „Tegul valgo vaikučiai“.

Klebonijoje paties kun. Antano kambariai buvo labai kuklūs: rašomasis stalas, pora kėdžių, sofa ir lentyna knygoms. Visa, ką sutaupydavo, atiduodavo stokojuojantiems. Ligoniams, kurie gyveno apie pora kilometrų nuo bažnyčios, dažnai pėsčias nešdavo Švenčiausiąjį. Sodybose slapta vaikučius mokė tikėjimo tiesų.

Kai buvo ruošiama kun. Antaną iš Sasnavos iškelti į Slavikus, tai per paskutinį atsisveikinimo pamokslą daugelis žmonių verkė. Kunigas Antanas pakėlė ranką, kurioje laikė rožinį ir tarė:

- Nuoširdžiai kalbėkite rožinį - Marija jūsų neapleis.

Kun. Antanas iš Sasnavos išvyko 1966 m. birželio mėn. 20 d. Jį kai kurie žmonės laikė šventu. Saugumiečiai teigė: „Ką kiti sugriovė, tai A. Aleksandravičius atstatė“.

Albinas Burinskas,
buvęs Sasnavos bažnytinio komiteto pirmininkas

BERIBIS PASITIKĖJIMAS VIEŠPATIES GLOBA

Kun. Antanas mus, savo parapijiečius, per 20 metų mokė daugelio gerų dalykų, bet svarbiausia - tvirtai pasitikėti Viešpaties globa ir Jo neišsenkančiu gailestingumu. Ko kitus mokė, tai pats, pirmiausia, tuo gyveno.

Mūsų bažnyčia ant kalnelio, kuris apaugęs medžiais, krūmais, o prie šalia tekančio upelio - tarsi miškelis. Tamsiais ilgais rudens vakarais nejauku, nes tamsu, vėjas kaukia, dažnai lyja. Kunigas Antanas dieną daug dirbdavo prie remontuojamos bažnyčios, priiminėdavo dažnai pas jį atvykstančius žmones, todėl vakarais meldavosi bažnytelėje iki 12 val. nakties ir niekada besimeldamas bažnyčios nerakindavo. Buvo daug apylinkėje netikinčių žmonių, kurie kunigus ir tikėjimą niekino. Kunigas Antanas dažnai meldavosi net vaikščiodamas tamsoje apie bažnytelę. Jis dažnai sakydavo: „Mokykimės pasitikėti Viešpaties globa ir daug melskimės už tuos, kurie gal šią valandą mirs nepasiruošę, be sakramentų. Gal Dievas dėl mūsų maldų jiems suteiks malonę, kad jie bent širdimi trokštų susitaikinti su Viešpačiu - ir jų sielos nepražus...“.

Už poros kilometrų nuo miestelio gyveno vienas netikintis sergantis žmogus, kuris jaunystėje buvo kirviu nužudęs kelis vienos šeimos žmones, nes tą dieną buvo pardavę karvę ir turėjo pinigų. Kun. Antanas mus, bažnyčioje dirbančius, prašė melstis už šį gyventoją, kad jo sielai Dievas būtų gailestingas. Buvo pavasaris. Sniegas pažliugęs, telkšnojo balos, o prie tos sodybos prieiti nebuvo net kelio. Kun. Antanas buvo tris kartus nubridęs pas tą ligonį, tačiau jis kunigo paslaugų atsiskė. Ir taip jis numirė. Kun. Antanas kalbėjo, kad mes daug už jį meldėmės, geibėjom ir darėme visa, ką galėjome, todėl labai pasitikėkime Viešpaties gailestingumu ir Motinos Marijos užtarimu ir tikėkime, kad Dievas neleis ir šiai sielai amžinai pražūti.

Kun. Antanas labai įdomiai mokė kalbėti rožinį: kiekvieno karolėlio „Sveika Marija“ vis skirti mintimis už kitą asmenį ar sielą. Jeigu tenka dirbti darbą, reikalaujantį ilgesnio laiko, tai pasirinkti kelių žodžių maldą, pvz.: „Jėzau, Marija, gelbėkite šią valandą mirštančiuosius, sunkioje kelionėje esančius“ ir pan. Tai kartoti pusvalandį ar net valandą.

Kun. Antanas dažnai primindavo, kad įprastume nuolat už viską Viešpačiui dėkoti.

Ona Urbšaitė

VARGŠŲ IR NAŠLAIČIŲ GUODĖ JAS

Kun. Antanas Aleksandravičius buvo labai uolus, pareigingas. Jis aptarnavo dvi parapijas, kurių antroji buvo daugiau kaip už dešimt kilometrų. Net ir blogiausiu oru: ar lyjant, ar sningant, ar pustom - jis savo pareigų neapleisdavo. Žiemos metu kartais pėsčias brisdavo per pusnis. Jis sakydavo:

- Nors bažnytelėje būtų tik keli ar vienas žmogus, aš privalau laikyti Šv. Mišias.

Šv. Mišias visada aukodavo labai susikaupęs, su gilia pagarba Dievui. Kunigas nuolat sakydavo pamokslus, kurie žmonėms darė didelę įtaką. Iš bažnyčios grįždavome pakilia nuotaika, būdavome dvasiškai sustiprinti. Parapijos žmonių buvo laukiamas ir gerbiamas. Laidotuvių apeigas jis labai nuoširdžiai atlikdavo. Uoliai ruošė vaikučius Pirmajai Komunijai.

Daug vargo ir kančių tremtyje patyręs, gerai suprato vargšų ir našlaičių gyvenimą, mokėjo juos paguosti ir užjausti. Kai kuriems net materialinę pagalbą teikė. Tas šeimas, kurios į bažnyčią neateidavo, jis lankė namuose.

Eugenija Kubilienė

SUPRATAU - JIS MYLI KIEKVIENĄ ŽMOGŲ

Sovietmečiu aš dirbau kolūkyje ekonomiste, buvau ateiste - komunistė.

Apie kleboną A. Aleksandravičių iš žmonių buvau girdėjusi, kad jis giliai tikintis, nuostabiai geras, nuoširdus žmogus - kunigas. Jo nepažinojau, bet buvau jį mačiusi rinkimų metu.

Vieną kartą, važiuodama iš rajono, ji pavijau kelyje pėsčią grįžtantį į Slavikus. Sustabdžiusi mašiną, ji pakviečiau kaip pakeleivį pavėžėti. Kelionės metu maloniai pasikalbėjome, pabendraavome. Supratau, kad, nežiūrint įsitikinimų, jis myli kiekvieną žmogų.

Širdyje buvo šilta ir gera...

Nijolė Valunienė

KUNIGAS ANTANAS - UOLUS, PLATAUS INTELEKTO DVASININKAS

Rusų okupacijos metais dirbau Slavikų kultūros namų direktore. Tuometiniame gyvenime mokyklos ir kultūrinės veiklos darbuotojai negalėjo turėti jokių ryšių su bažnyčia. Dažnai buvo skaitomos paskaitos, kad bažnyčia ir kunigais negalima pasitikėti, negalima leisti, kad jie vaikus dvasiškai „žalotų“.

Tuo metu Slavikuose dirbo labai uolus kunigas Antanas Aleksandravičius.

Gimus mūsų šeimoje vaikams, juos paslapčiomis krikštijome namuose: krikšto tėvai kunigą parveždavo į namus ir, kas reikalinga, jis atlikdavo jaukioje namų aplinkoje, buvo galima nuoširdžiau apie viską pasikalbėti. Vaikams paaugus, reikėjo juos paruošti kitiems sakramentams.

Kun. Antanas, kaip uolus dvasininkas, nežiūrėdamas valdžios draudimų, vaikus mokydavo bažnytėlėje. Dažnas vaikų lankymasis bažnyčioje labai nepatiko partiniams veikėjams. Vieną kartą buvo suruošta pasala.

Tą dieną smarkiai lijo, bet vaikų susirinko apie dvidešimt. Pasirodė ir persekiotojai. Jie teiravosi kieno tie vaikai? Kunigas, pamatęs nekviestus svečius, vaikams pašnibždėjo, kad pavojus, pamokėlių nebus ir skubiai tebėga visi į namus. Vaikai, kiek nusigandę, greitai iš bažnytėlės dingo ir per lietu skubėjo į namus. Tėvai, pamatę sulytus, išsigandusius vaikus, stebėjosi valdininkų įžūlumu, bet aiškintis niekur nėjo.

Kun. Antanas, nežiūrėdamas jokių draudimų, ir toliau mokė ne tik vaikus, bet ir su jais atėjusius tėvus.

Klebonas buvo labai pamaldus ir kuklus kunigas, nemėgstantis jokių, o ypač moterų teikiamų liaupsių. Jis sakydavo:

- Aš esu toks pat, kaip ir kiti kunigai: nei geresnis, nei šventesnis. Nebūkite „ievos“.

Visą laiką jis labai uoliai, dažnai net nekviestas, lankė ligonius. Vasaros pradžioje jį pakvietėme aplankyti mano sergančią uošvę. Eidamas prie kiemo vartelių, suklupo. Mes suvokėme, kaip sunkiai jis serga. Paskui greitai išvyko į Vilnių gydytis.

Po kelių savaitių sužinojome, kad sveikata pagerėjo. Parapijiečiai labai džiaugėsi ir laukė grįžtančio. Buvo ruošiamasi per šv. Onos atleidus iškilmingai jį pasveikinti, nes liepos 17 d., bebūnant ligoninėje, jam sukako 70 metų. Rugpjūčio pradžioje mus pasiekė netikėta, skaudi žinia: staigiai sveikatai pablogėjus, kun. Antanas rugpjūčio mėn. 5 d. mirė. Laidotuvėse dalyvavo daug žmonių, jų tarpe ir kunigų, iš visos Lietuvos. Buvo ir seklių. Kunigas palaidotas Slavikų bažnyčios šventoriuje.

Tai buvo taurus, labai pamaldus, plataus intelekto kunigas.

V. Jakaitienė, Slavikų bažnyčios choro vadovė

POKALBIŲ TEMATIKA - RELIGINIAI KLAUSIMAI

Kun. Antanas žmonių buvo labai gerbiamas ir mylimas. Jis sugebėjo atsakyti į įvairiausius klausimus. Susiklosčius kokioms nors sudėtingoms aplinkybėms, jis visuomet surasdavo išeitį - duodavo naudingų patarimų.

Pokalbių pagrindinė tema - religiniai klausimai. Kito-kiomis temomis jis beveik nesidomėjo. Vieną kartą jis prašė nupirkti magnetofoną. Paprašė įrašyti ir kalėdinių giesmių. Vienoje juostos pusėje įrašiau Kalėdų giesmes, o antroje - pasakaitą apie NSO (neatpažinti skraidantys objektai). Kai vėl susitikome, paklausiau, ką manote apie NSO. Jis atsakė, kad juos-

tos antrosios pusės jis visai nežiūrėjęs ir neklausęs. Kalbantis religiniais klausimais, jis labai noriai kalbėdavo ir visada turėdavo ką išsamiai pasakyti.

Kun. Antanas gyveno labai kukliai, ištaigingumo nemėgo. Jo pagrindinis užsiėmimas gelbstint nusidėjėlius - malda, ligonių lankymas, šv. Mišios, rožinis, Švč. Sakramento adoravimas.

Juozas Vytautas Burinskas, inžinierius-konstruktorius

...KAD KIEKVIENOJE SIELOJE UŽSIDEGTŲ TIKĖJIMO ŠVIESELĖ...

Noriu pakalbėti apie nepaprastą Žmogų - Kunigą. Abejaju, ar sugebėsiu papasakoti taip, kad skaitytojas suvoktų šios Asmenybės - Kunigo ypatingumą. O jo būta išskirtinio. Aptarnavo dvi parapijas. Į Slavikus atvykęs, jis rado bažnytelę po karo audrų neremontuotą, vos besilaikančią. Nei medžiagų, nei lėšų nebuvo, bet su begaliniu pasitikėjimu Dievu ir žmonių pagalba jis ją atstatė ir išpuošė. Bet svarbiausias jo darbas buvo parapijiečių ir visų pas jį atvykstančių iš kitur sielovada. Teturėjo tik dviratį, bet net blogu oru, tuomet pėsčias, aplankydavo visus parapijos ligonius, apleistuosius, senelius, nusivylusius gyvenimu, ir kiekvienam surasdavo ne tik paguodos, dvasinės paramos žodį, bet savo atsidavimu sugrąžindavo net prarastą tikėjimą. Už visus labai daug meldavosi.

Su nepaprastu atsidavimu kunigo pareigoms jis ištikimai tarnavo Dievui, Tėvynei ir žmonėms, diegdamas MEILĘ kiekvienam ir visiems. Jo gyvenimo tikslas ir buvo atgaivinti žmoguje pasitikėjimą Dievu, padėti nusivylusiam ir praradusiam tikėjimą, todėl tardavo kiekvienam paguodos ar patarimo žodį, kad sieloje užsidegtų tikėjimo švieselė. Tai buvo kiekvieno ir visų parapijiečių vedimas į gėrį ir gyvenimo grožį. Ne kiekvienas dvasininkas sugebėjo taip, kaip kun. Antanas, atskirti politines pažiūras nuo gerųjų žmogaus savybių. Jis turėjo aiškią ateities viziją, platų mąstymą, didžiulį patriotizmą ir meilę Dievui.

Kun. Antanas, iškeliaudamas į Amžinybę, išsinešė savo-
sios širdies šilumą, meilę, paprastumą, gerumą, kurių dabar
labai stokojame. Atlygink už viską jam, Viešpatie, dangaus pa-
laima.

Teresė Petravičienė

DIDŽIAUSIA PAGALBA - MALDA IR PASNINKAS

Kunigas Antanas buvo labai pamaldus, ypač mylėjo ro-
žinio maldą, kurią per ištisus metus prieš šv. Mišias kasdien
bažnyčioje kalbėjo su žmonėmis. Daug laiko skirdavo maldai,
pasninkui. Kūčių vakarienę valgydavo su apleistais žmonėmis,
vienišais senukais.

Žmonės jį labai gerbė ir mylėjo. Jis visiems visada gerai
patardavo, juos paguosdavo, nuolat ragino nieko neteisti, vi-
siems nuoskaudas atleisti. Jis pats labai pasitikėjo Dievu ir
visus žmones kvietė taikiai gyventi, niekada neapleisti maldos,
ypač šv. Mišių. Jis sakydavo, kad malda ir pasninkas - tai di-
džiausia pagalba dvasinėje kovoje.

Kiekvieną rudenį, prieš Kristaus Karaliaus šventę buvo
daromos 40 vai. (tris dienas iš eilės) Švč. Sakramento adora-
cijos. Suvažiuodavo daug žmonių iš visos Lietuvos. Kunigas
prašydavo parapijiečius, gyvenančius arčiau bažnytėlės, pri-
glausti atvykstančiuosius. Žmonės jo prašymus visada noriai
vykdavo, ir visi maldininkai turėdavo nakvynei vietą.

Nors kun. Antanas aptarnavo dvi parapijas, visur suspė-
davo. Žmonės sakydavo, kad tokius didelius darbus atlikti jam
padedą pats Dievas. Kun. Antanui mirus, tokių adoracijų, dva-
sinio susitelkimo dienų nė vienas kunigas daugiau neorgani-
zavo. O kaip reikėjo!..

Ona Sniečkutė

DVASINIS ŠVYTURYS ATEISTINĖS PRIESPAUDOS TAMSOJE

Kiekvienam žmogui aukščiausia vertybė turėtų būti Dievas. Toks žmogus laikosi Dievo įsakų. Nuoširdi malda, nusižeminimas jį kaskart artina prie Viešpaties. O gyvenime kantriai, su malda išgyventi nepasisekimai, ligos tą sielą dar labiau priartina prie Amžinosios Meilės. Ji tarsi susilieja su Viešpačiu.

Jei žmogus tokio artimo ryšio neturi, jo nesiekia, tuomet jo laukia nuopuoliai, tampa nuodėmių vergu. Tada puikybė, godumas, neapykanta naikins visa, kas dar gera yra toje sieloje. Žmogus pats nepajus, kai atsidurs nuopuolių dugne - materialinės vertybės užgoš dvasines, neliks meilės nei Dievui, nei artimui. Šias mintis per savo pamokslus, pokalbius nuolat kartodavo kun. Antanas. Jo gyvenimo pamatas ir centras buvo Dievas. Jis su Viešpačiu buvo labai artimai susivienijęs. Kelias ir jėga, kuri kreipia sielą į susivienijimą su Dievu yra MEILĖ. Pačios meilės sąvoka labai plati - tai jautrumas, gailėstingumas, užuojauta, atsižadėjimas savęs, pagalba kitam nelaimėje. Slavikų parapijoje Skinkaičių šeimoje vienas po kito mirė abu tėvai. Liko dvi paauglės mergaitės. Tėvas Antanas jas kurį laiką šėlpė kas mėnesį. Jis sušėlpdavo studentus, asmenis netekusius darbo, nelaimės ištiktuosius. Jis nežiūrėjo, ar tas nelaimės ištiktas žmogus yra mūsų tikėjimo, ar kito, ar visai netikintis.

Sudegė vieno gyventojų, išpažįstančio liuteronų tikėjimą, trobesiai. Kun. Antanas pasiuntė klebonijos tarnautoją, kad jiems nuneštų lėšų, atidavė savo geriausią kostiumą, maisto produktų. Šie žmonės buvo labai sujaudinti, kad ne jų, o katalikų kunigas parodė tokią artimo meilę. Jie dėkojo ašarodami.

Kunigas Antanas dažnai visiems sakydavo: „Nesistenkite iš naujo nukryžiuoti Kristaus. Jei Jį kryžiuosite - krisite į nuodėmes, tai patys save prikalsite prie gėdos stulpo“. Nebuvo atlygintos skriaudos, neatstatytas teisingumas. Dažnai per pamokslus kartojo popiežiaus Jono Pauliaus II žodžius: „Nebijokite, nebijokite plaukti prieš srovę. Nebijokite atverti duris Kristui, nebijokite Jo valdžios, nebijokite būti skaistūs, tyri“. Blogo elgesio žmones jis vadino vargšeliais, už juos meldėsi ir atgailavo.

Šiandieniniam pasauliui labiausiai reikia tikrai didelių savo dvasia žmonių - šventų vyrų ir moterų. Tokiu žmogumi ir buvo kunigas Antanas.

Kunigo Antano meilė Dievui ir artimui buvo aukščiausio laipsnio. Jis dažnai artimesniems žmonėms sakydavo: „Norėčiau Jam, Viešpačiui, viską atiduoti, visko atsižadėti, už Jį paaukoti net kraują iki paskutinio lašelio“.

Jis buvo labai uolus, pareigingas kunigas. Tai aukos ir maldos mylėtojas. Nesitaikstė su jokia veidmainyste, skelbiamu melu, buvo blaivybės puoselėtojas. Dažnai primindavo: „Nebijokite, tiesa mūsų rankose, tik nesilenkite netiesai“. Jis buvo tikras Bažnyčios ir Tėvynės mylėtojas.

Mes jį, kun. Antaną, prisimename kaip tikrą dvasininką, kaip vieną to meto dvasinių Švyturių ateistinės priespaudos tamsoje...

Marija Taresevičienė

VIEŠPATIE, IŠUGDYK DAUGIAU TOKIŲ KUNIGŲ

Kunigas Antanas aptarnavo dvi parapijas: Slavikų ir Valakbūdžio. Gera prisimenu, kai jis šaltais žiemos rytais pro mus per pusnis brisdavo į šią antrąją Valakbūdžio bažnytelę. Ne kartą jis buvo užsukęs pas mus pailsėti ir sušilti. Jis labai mokėjo bendrauti su vaikais, kartais net pajuokaudavo. Mano sūnus ragino ateiti patarnauti per šv. Mišias. Jis sugebėjo juos taip įtikinti, kad šie susidomėję noriai eidavo su juo į bažnyčią.

Kunigas Antanas ne tik sužinodavo, kad kaime kas nors susirgo, bet ir per šv. Mišias kviesdavo parapijiečius melstis už tuos ligonius.

Savo paprastu nuoširdumu kun. Antanas patraukdavo žmones, jo raginimams paklusdavo ir jaunimas. Jis sugebėjo artimai bendrauti su kiekvienu žmogumi. Kol jis prižiūrėjo Valakbūdžio parapiją, daug daugiau žmonių, tarp jų jaunimo, lankė šią bažnyčią. Atrodo, net laukdavai sekmadienio, kad vėl galėtum dalyvauti jo laikomose šv. Mišiose ir išgirsti labai pa-

mokantį pamokslą. Jis tarsi įkvėpdavo jėgų visai savaitei, kad ramiai išgyventum visa, kas įvyksta.

Mes ir dabar kun. Antaną prisimename kaip labai jautrų, keliantį pasitikėjimą, nuoširdų kunigą.

Viešpatie, išugdyk daugiau tokių pasišventusių kunigų, koks buvo kunigas Antanas Aleksandravičius.

Janina Maumavičienė

KUNIGAS ANTANAS - TIKRAS DIEVO TARNAS

Tokių kunigų, koks buvo tėvas Antanas, dabar labai mažai. Tai buvo tikras kunigas, siųstas paties Dievo. Jo pamaldumas buvo išskirtinis. Jis maldai panaudodavo kiekvieną laisvesnę minutę ir meldėsi už visą žmoniją.

Kun. Antanas melstis mokė ir savo parapijiečius. Jis sakydavo:

- Jei esate labai užimti, tai nors eidami į darbą, kalbėkite: „Jėzau, Marija, myliu jus, gelbėkite sielas!“ ir kitas trumpas maldeles.

Tai buvo mūsų parapijos žmonių mylimas ir šventas kunigas.

Bažnyčia buvo jo antrieji namai ne tik šiltu metų laiku, bet ir žiemą. Gėlės altorius puošė ištisus metus, bažnytėlė buvo šildoma. Dažniausiai naudodavo geležinę krosnelę, todėl besimelsdamas ją ir prižiūrėdavo.

Kun. Antanas buvo labai teisingas ir pareigingas. Jei yra užprašytos šv. Mišios, tai jos ir aukojamos nurodytą dieną. Prieš Kristaus Karaliaus šventę kunigas Antanas kiekvienais metais organizuodavo 40 val. Švč. Sakramento adoracijas, kurios vykdavo tris dienas iš eilės. O kaip būdavo gera melstis ir adoruoti Švenčiausiąjį! Per tas maldas ir Dievo išskirtinę palaimą išsispręsdavo visos gyvenimo problemos.

Ona Gerdauskienė

**„PALAIMINTI PERSEKIOJAMI DĖL TEISUMO;
JŲ YRA DANGAUS KARALYSTĖ“
(Mt 5, 10)**

Prisimenu kunigą Antaną Aleksandravičių ateinantį per lauką ir jau iš tolo besisveikinantį. Jis buvo keletą kartų atvykęs į senąją, 1985 m. sugriautą sodybą. Mažai kalbėdavo, paklausinėdavo šio to, pasimelsdavo ir išvykdavo, sakydamas, kad geriau būtų, jei jo čia nerastų (tuo metu valdžia ypač persekiojo kunigus, kurie domėdavosi antgamtiniais reiškiniais, bendraudavo su juos patiriančiais žmonėmis). Aš su giminaičiais ir draugėmis nuvykdavau į Slavikus per šv. Onos, šv. Agotos ir Švč. Mergelės Marijos Belaisvių Gynėjos atlaidus. Kunigas Antanas duodavo patarimų dėl mano dvasinio gyvenimo.

Kunigas Antanas Aleksandravičius mirė 1987 m., kai sodyba Keturnaujienoje buvo sugriauta, o aš gyvenau Kaune. Apie sodybos atstatymą tuomet dar nebuvo galvojama, tačiau kunigas Antanas prieš mirtį prašė šeimininkės Elenos Valaitytės atiduoti Keturnaujienai du gražius kilimus. Iš to galima spręsti, kad jis tikėjo, jog ta vieta bus atstatyta. Po kunigo Antano mirties, šeimininkė atvežė tuos kilimus, kurių vienas dabar yra koplyčioje, o kitas maldos kambaryje namelyje.

Duok, Dieve, Lietuvai daugiau tokių kunigų kaip kun. Antanas Aleksandravičius.

Anelė (Angelė) Matijošaitienė

**„GERAS GANYTOJAS UŽ AVIS GULDO GYVYBĘ“
(Jn 10, 11)**

Šie Evangelijos žodžiai bene geriausiai apibūdina kun. Antaną Aleksandravičių - paprastą, santūrų, žmonių mylimą ganytoją, uoliai tarnavusį Dievui ir žmonėms. Daug gražių žodžių galima būtų pasakyti, tačiau kažin, ar jie visiškai atskleistų tai, ką Viešpats per kun. Antaną nuveikė žmonių sielose. Jis

daug meldavosi, aukodavosi, pasninkaudavo, taip atgailaudamas už savo ganomųjų bei pas jų atvykstančiųjų nuodėmes. Kiekvienais metais prieš Kristaus Karaliaus šventę Slavikuose tris dienas iš eilės rengdavo 40 vai. trukdavusias Švč. Sakramento adoracijas. Susirinkdavo žmonės iš visos Lietuvos.

Su kun. Antanu man taip pat teko bendrauti. Po atsivertimo Keturnaujienoje 1981 11 14 turėjau dvasios vadą. Jis man patarė eiti išpažinčių pas kunigą Antaną Aleksandravičių ir prašyti, kad jis kalbėtų už mane egzortus. Nuvažiavusi į Slavikus, radau vieną besimeldžiantį tuščioje bažnyčioje. Pajutau didelę pagarbą kunigui, kuris, palikęs visus reikalus, Viešpatį Jėzų garbina vienatvės tyloje. Pristačiau, pasakiau, jog reikia pagalbos, nes esu labai nusidėjusi, po atsivertimo neatstoja piktasis ir dvasios vadas man liepė čionai atvykti. Kun. Antanas pažadėjo melstis už mane. Po kiek laiko nuvykau antrą kartą. Tuomet jis pasakė, kad už mane kalba egzortus. Viskas susitvarkė - dvasiškai pagijau.

Kun. Antanas buvo didelis Švč. Mergelės Marijos garbintojas ir mylėtojas. Kiekvieno mėnesio 13 d. vykdavo į Šiluvą melstis ir tarnauti žmonėms. Jo pamokslai buvo paprasti, bet gilūs, labai priartindavo prie Dievo ir ilgam pasilikdavo širdyje. Kai kun. Antanas garbindavo Švč. Sakramentą, atrodė, kad Kristus yra čia pat.

Kun. Antanas, jei ką nors negerai padarydavo, viešai prašydavo žmonių atleidimo. Toks elgesys liudijo jį esant labai garbingą, kilnų ir nusižeminusį žmogų, tikrą ganytoją. Prisimenu, Marijampolėje buvo susikūrusi grupė, galima sakyti sekta, bandžiusi įtraukti ir kun. Antaną. Jis labai mylėjo žmones, norėjo jiems padėti dvasiniuose reikaluose, todėl sutiko. Vėliau suprato, kad tai yra klaida - jo buvimas grupėje niekuo nepadės. Šiluvoje viešai atsiprašė žmonių, jog buvo suklydęs. Tiems, kurie bijojo išeiti iš sektos, sakė, kad nebijotų, nes jis pats prisiims jų klaidą ant savo sąžinės ir melsis už juos. Iš tos grupės pasitraukė ir buvo dvasiškai išgydyti 18 žmonių.

Ačiū Dievui už malones, suteiktas per kun. Antaną Aleksandravičių. Tebūnie jam atlyginta amžinybėje.

Ona Jančienė

„TIKIU, TIKIU Į DIEVĄ TIKIU, TIK JAM, TIK JAM TARNAUTI TURIU“

Šie kunigo Antano Aleksandravičiaus sukurtos giesmės žodžiai puikiai išreiškia Jo paties giliai suvoktą pašaukimą - tarnauti Dievui ir žmonėms.

Saulė pasislėpdavo už horizonto, danguje sužibėdavo žvaigždės, nurimdavo gamta, palytėta artėjančios nakties. Kur ne kur būdavo girdėti vienišo paukščio klyksmas, sugirgždėdavo šulinio svirtis, sulodavo šuo. Tik Šiluvos bažnyčioje nenu-tildavo visą dieną trukusios giesmės, maldos. Atvykę iš įvairių miestų, miestelių maldininkai skubėdavo į namus, tačiau nemažai žmonių likdavo nakčiai - adoruodavo, meldavosi, giedodavo. Kartu būdavo ir kunigas Antanas Aleksandravičius, kuris vesdavo maldas, sakydavo pamokslus. Kas norėdavo, galėdavo su juo pasikalbėti, gauti atsakymus į klausimus, susijusius su dvasiniu gyvenimu. Jis kiek galėdavo visiems padėdavo, kaip Jėzus Kristus yra liepęs - buvo nusižeminęs visų tarnas. Kunigo pamokslai buvo gilūs, prasmingi. Kiek žinau ir pati dažnai nuvykusi į Šiluvą matydavau, jis būdavo ten kiekvieno mėnesio 13 d. ir per Švč. Mergelės Marijos Gimimo at-laidus.

Kunigą Antaną sutikdavau ir Alksnėnuose, kur kiekvieno mėnesio nustatytą šeštadienį žmonės iš įvairių Lietuvos vietų atvykdavo paminėti Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo prie Mažučių šaltinio. Būdavo žmonių ir iš Baltarusijos. Pamenu, kaip išlipę iš traukinio, būreliais eidavome į Alksnėnus, kur kartu su kitais kunigais šv. Mišias aukodavo ir pamokslą sakydavo kun. Antanas Aleksandravičius. Po šv. Mišių pasimeldavome prie Budavonės miškelyje nukankintų kunigų kapų šventoriuje ir patraukdavome prie Mažučių šaltinio. Ten gieddavome kunigo Antano sukurtas ir kitas giesmes, eidavome, kai kurie net keliais, aplink tuomet dar visai mažą koplytėlę. Paskui pasisemdavome vandens ir džiaugsmingi vykdavome į namus.

Teko girdėti, kad kunigas Antanas paaukojo 1000 šv. Mišių už tai, kad Lietuva atgautų laisvę ir nepriklausomybę, ir sakė, jog taip įvyks.

„Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neištengė jo pajudinti, nes buvo gerai pastatytas“ (Lk 6, 48).

Emilija Šipkauskaitė

PAMINĖJIMAI PO MIRTIES

Būdavo pats vidurvasaris, kai suskambėdavo telefono skambutis ir s.Natalijos kvietimas vykti į Slavikus pagerbti kunigą Antaną Aleksandravičių atitraukdavo ne tik nuo kasdieninių rūpesčių, bet ir pažadindavo iš šilto, jaukaus buvimo pajūryje ar kur nors gamtoje. Nors tos kelionės, kurios vykdavo pirmą ar antrą rugpjūčio mėnesio šeštadienį - artimiausią 5-tai dienas, kada mirė kun. Antanas, daugiau bylodavo apie Dievo gerumą, gailestingumą, vis dėlto priversdavo susimąstyti ir apie kitus - dvasinius džiaugsmus, dažniausiai patiriamus kančioje ir kryžiuje. Tos vienadienės išvykos, prasidėdavusios Vilniaus Arkikatedroje prie šv. Kazimiero relikvių, prašant jo užtarimo, truko 20 metų po kunigo mirties. Dažniausiai didžiulis autobusas, pilnas žmonių, ankstyvą rytą pajudėdavo į Slavikus. Maldos, giesmės, liudijimai nenutrūkdavo per visą kelionę. Tiems, kuriems neteko bendrauti su kunigu Antanu, būdavo įdomu išgirsti, ką apie jį pasakoja žmonės, kurie su Tėvu Antanu - taip daugelis vadino kunigą - ne tik buvo pažįstami, bet ir jam padedant, vadovaujant, užtariant pas Dievą, statydindavosi savo gyvenimus ant tvirtos uolos - Jėzaus Kristaus. Slavikuose mus pasitikdavo buvusi kun. Antano šeimininkė Elena Valaitytė - mažutė, su kuprele moteris, visada besišypsanti laukdavo atvykstant svečių. Trumpai pasimeldę prie kun. Antano kapo šventoriuje, eidavome į bažnyčią, kur šv. Mišias už kunigą dažniausiai aukodavo parapijos klebonas. Skambėdavo kun. Antano sukurtos ar mėgstamos giesmės. Be slavikiečių, dar ir šiandien su didele meile ir pagarba minčių uolų kleboną, atvykdavo žmonės iš kitų miestų - Kauno, Šakių, Vilkaviškio bei kitų. Daugiau jų būdavo per jubiliejines

metines. Po šv. Mišių eidavome prie kun. Antano kapo pasimelsti, pagiedoti. Kunigas, vėliau ir visi norintieji, tardavo žodį apie kun. Antaną - jo asmenybę, veiklą, o svarbiausia apie tai, kokią įtaką jo pamokymai, maldos darė žmonėms. Elenutė - taip vadindavome šeimninę - padeklamuodavo savo kūrybos eilėraščių, sukurtų šiai progai. Paskui parapijos moterys pakviesdavo į agapę. Kitoje bažnyčios pusėje, lauke, būdavo paruošti stalai, apkrauti kaimiškais valgiais, gėrimais. Atvykstantieji pirmą kartą teiraudavosi šeimninę, kaip jos nebijančios, kad užeis lietus ir sulis visas gėrybes. Jos tik mįslingai nusišypsodavo ir atsakydavo: „Kunigas Antanas išmokė pasitikėti geruoju Dievu ir mylėti žmones“. Taip nė vienais metais ir nelijo...

Po agapės dar šiek tiek pasimeldę, pasigrožęję lietuvišku kraštovaizdžiu, nors ir nenoromis turėdavome sėsti į autobusą ir tęsti kelionę, nes mūsų laukdavo dar dvi kunigo Antano lankytos ir mylėtos vietos - Keturnaujiena ir Mažučių šaltinis. Nuo kalnelio, ant kurio stovi bažnyčia, atsisveikindama mojuodavo Elenutė, ir mes būdavome dėkingi jai, parapijos žmonėms, Švč. Mergelei Marijai, kuri nuo kunigo Antano Aleksandravičiaus kapo žvelgdavo į išvykstančiuosius, tarsi primindama nepamiršti šios vietos.

Pilgrimai iš Vilniaus

Minime kun. Antano 20 - asias mirties metines
Slavikai, 2007 m. rugpjūčio 4 d.

KAI ARFA NUTYLA

Blaškom i gyvenimo
audrų ir vėjų,
Tėve Antanai, daugel metų
nematom Tavęs.
Kai prie švento Altoriaus
susikaupęs stovėjai
Ir auką aukojai
už visą žmoniją.
Blunka Tavo dovanotų
maldaknygių lapai,
užžėlę šventoriuje,
praminti takai.
Verkia baltos lelijos
prie Tavo žydinčio kapo -
Lyg mūsų Tautos svetur
išblaškyti vaikai.
O Tu - jau prie Dievo altoriaus
mums pamokslus sakai...
Dvasios Tėve, Lietuvai
reikia Tavęs.
Paslaptingos Šventosios Aukos,
Tavo žodžių, maldų,
Atgailos, naktimis pasiūstos
Motinėlės Marijos vardu.
Kai arfa nutyla,
dar melodija aidi ir kyla...
Nors arfa Tavoji, Tėve,
skambėjus nutilo,
Bet aidas žodžių Tavųjų -
Dievo meilės, garbės -
Mūsų dvasios stygose
Dar ilgai vis aidės...

Bernardas Cicėnas

